

ÎNDRĂGOSTITĂ DE SOȚUL POTRIVIT
VICTORIA ALEXANDER

PROLOG

Bucuria de a fi mamă de băieți se rezumă la a-ți îndeplini responsabilitatea și a-i avea înaintea de toate, pentru că, din nefericire, la un moment dat devin bărbați. Ducesa de Roxborough

Primăvara anului 1820

-Așadar, doamnelor, propun să facem ceva mai bun decât să ne plângem și să sperăm că totul va fi bine. Ducesa de Roxborough adresa cel mai strălucitor zâmbet al său către doamnele de la întrunirea din salonul reședinței Effington. Helena, contesă de Pennington, sorbea gânditoare din ceai și privea în jurul ei la

salonul elegant decorat, pentru a vedea reacția celor vreo douăsprezece femei prezente. Toate erau prietene, sau cel puțin cunoștințe. Într-adevăr, le cunoștea pe majoritatea încă de la debutul ei în înalta societate, care avusese loc cu prea mulți ani în urmă ca să nu-i remarce fără un vizibil fior de spaimă. Dincolo de asta, absolut fiecare doamnă prezentă avea un băiat sau o fată ajunși la vârsta căsătoriei. Și la un moment dat, Helena le auzise pe absolut fiecare în parte căzând pradă deznădejzii de a-1 convinge vreodată pe respectivul copil să fie de acord cu o căsătorie potrivită.

-Sunt puțin confuză, Excelența Voastră.

Marian, vicontesă Berkley, se încruntă. Marian fusese puțin confuză de când o știa, dar era atât de încântător de plăcută, încât nimănui nu-i păsa prea mult. În realitate, când fusese foarte tânără, foarte blondă și foarte ușuratică, Helena o suspectase în mare măsură pe Marian că își perfecționase starea de zăpăceală nevinovată până la nivel de artă.

-Fiul și fiica Excelenței Voastre sunt amândoi căsătoriți, zise Marian. Chiar nu înțeleg de ce ați propune asta... mai spuneți-mi o dată cum ați numit-o?

-Societatea Doamnelor pentru îmbunătățirea Viitorului Angliei. Vocea ducesei răsună în încăpere, și Helena fu sigură că văzuse cum pieptul Excelenței Sale se umflă de mândrie. Un murmur de aprobare se răspândi prin mulțime. Și de ce nu? Era cu adevărat un nume grandios. Și cu mult mai bun decât orice ar cuprinde cuvintele „intervenție”, „amestec” sau „Doamne ferește”, „pețire”.

-Și propun asta, Lady Berkley, tocmai pentru că nu mai trebuie să-mi fac griji legate de căsătoriile potrivite pe care trebuie să le încheie copiii mei, dar sunt, așa cum ar trebui cu toate să fim, preocupată de generațiile viitoare. Aceasta ar putea fi considerată drept datoria noastră patriotică. De altfel, există mulți tineri în familia mea care nu depun nici un efort deosebit să se căsătorească. Găsesc asta destul de supărător. În plus-aruncă un zâmbet sarcastic-, sunt de părere că va fi foarte distractiv. Doamnele râseră și aprobară, dând din cap.

-Pur și simplu sugerez să luăm soarta copiilor în mâinile noastre și să facem tot ce ne stă în putință, ajutându-ne reciproc, pentru a găsi partide potrivite pentru ei, indiferent dacă vor sau nu.

-Băiatului meu i-a trecut vremea de însurătoare, murmură o doamnă undeva în spatele Helenei. Lady Heaton își țuguie buzele.

-Încă un sezon. Și fiica mea va fi fată bătrână. Și n-o să mai scap de ea în veci.

-Poate pentru că e leită mama ei, spuse Marian în șoaptă către Helena.

-Șșt, șopti Helena, înăbușindu-și un rânjă, ca și încuviințarea.

-Suntem un grup inteligent, continuă ducesa, și cu siguranță avem priceperea

necesară să ne ajutăm una pe alta dacă va fi nevoie,cu diverse idei...

-Urzeli,comploturi...adăugă cineva.

-Planuri,tactici...zise altcineva.Vocile se auziră mai tare,emoționate.

-Strategii,intrigi!

-Exact.Ducesa radia.S-ar putea ca,în unele cazuri-mă gândesc la ele ca la niște proiecte-,membrele societății să fie nevoite să facă ceva mai mult decât să-și acorde reciproc suport moral.În alte proiecte mai complicate,s-ar putea să fie necesar să ia taurul de coarne și să-și acorde sprijin una alteia.

-Desigur nu sugerezi ca una dintre noi,care are fete,să atragă un domn într-o situație din care se poate ieși onorabil doar printr-o căsătorie? zise Lady Dawson cu o notă de consternare în glas.

-Bineînțeles că nu,deși eu,una,cel puțin m-aș gândi la o astfel de sugestie,în condiții corespunzătoare.Ducesa se opri gânditoare.Și câți ani are fiica ta acum?

-Se apropie de douăzeci și doi,Excelența Voastră,zise Lady Dawson zâmbind sfios.

-Chiar atât de bătrână...murmură ducesa.

Pe de-o parte,propunerea ducesei era scandalosă: transformarea copiilor în proiecte ale unei societăți hotărâte să-i vadă la casa lor.Cu toate astea,Helena știa prea bine că și căsătoriile multor femei prezente aici fuseseră aranjate de către familiile lor,și multe dintre ele se dovediseră a fi de succes.Într-adevăr,era păcat că astfel de demersuri căzuseră în dizgrație.Într-un anume fel,societatea ducesei pur și simplu ar aranja lucrurile într-o manieră ce se dovedise a fi de încredere.Menținând o tradiție seculară,ca să spunem așa.Onorând moștenirea țării lor.Mda,cine se putea pune cu asta?

-Nu mai trebuie să menționez că,dacă ne vom decide să mergem înainte cu asta,secretul e de o importanță crucială.Tonul ducesei era ferm.Pur și simplu nu va funcționa dacă vreunul dintre copii își va da seama că e ținta unui'efort colectiv.Scutură din cap.Pot fi destul de încăpățânați dacă bănuiesc că s-a petrecut vreun amestec din partea unei mame.Cred că aici seamănă cu tații.

Se iscă un murmur general de aprobare.

Helena avea deja o oarecare idee care să-1 facă pe fiul ei să accepte în cele din urmă obligațiile familiale și să se însoare.

Începuse prin a fi o idee cam ciudată,dar îi stăruise-n minte,devenind din ce în ce mai serioasă,de fiecare dată când își îndrepta atenția spre ea.Dar pur și simplu nu avusese curajul să o realizeze.Acum însă,având cel puțin sprijinul moral al societății în spate...

-Excelentă.Helena se ridică în picioare.

Cred că Societatea Doamnelor pentru îmbunătățirea Viitorului Angliei este o propunere remarcabilă și aș dori să-mi aduc contribuția.Își îndreptă umerii. Așadar,sunt mai mult decât dornică să-mi ofer fiul drept prim proiect al societății.

-Excelent,Lady Pennington.Ducesa o gratulă cu un zâmbet strălucitor.Îndrăznesc să spun că nu vei regreta.Acum,te gândești la vreo perspectivă pentru el?

-Nu numai că am o perspectivă.Helena zâmbi larg.Am un plan.

CAPITOLUL 1

Bărbații sunt niște porci nestatornici și trădători,căroră nu le pasă de nimic în afară de propriile plăceri și perpetuarea neamului lor.

Gwendolyn Townsend

„O citație de la avocat n-a adus vreodată ceva bun.”

Gwendolyn Townsend înțepeni în postura sa deja dreaptă ca lumânarea și nu luă în seamă impulsul de a curăța o scamă de pe manșeta ponosită a mantoului ei.Era fiică de vîconte și,indiferent de împrejurările actuale,nu avea să se lase intimidată de un biet avocat.În plus,nu era deloc încântată că era lăsată să aștepte.Ignoră,de asemenea,și faptul că,în ciuda descendenței sale,nu era în acest moment nimic altceva decât o guvernantă,și pe deasupra și una ratată.

„O citație de la avocat n-a adus vreodată ceva bun.”

Era mai greu să ignore vechea avertizare ce i se întipărise în minte și refuza să-i dea pace.Îi răsuna în străfundurile minții chiar de când îi parvenise în cele din urmă,la New York,scrisoarea de la administratorul răposatului ei tată,domnul Whiting.Și cum să nu se întâmple așa ceva? îi auzise pe servitorii de la Academia lui madame Chaussan pentru Tinerele Fete rostind-o de atâtea ori în decursul primilor șaisprezece ani din viața ei,și nu se dovedise de fiecare dată că era adevărată?

Ultima oară când Gwen avusese în vreun fel de-a face cu un avocat fusese cu cinci ani in urmă,când nepotul domnului Whiting,care preluase afacerea unchiului său,o informase că rămăsese fără nici un ban.Încă își mai amintea acel moment-stânjeneala tânărului,cu doar câțiva ani mai mare decât ea,când o anunțase-și compasiunea din ochii lui căprui.Își amintea privirea din ochii lui la fel de limpede precum își amintea și cuvintele lui.

-Domnișoară Townsend,iertați-mă că v-am lăsat să așteptați.

Un domn de o distincție aparte intră în cameră și se îndreptă spre scaunul ei.Gwen îi știa numele,dar nu avuseseră ocazia să se întâlnească până acum.

El îi întinse mâna și ea i-o strânse, prudentă.

-Sosirea dumneavoastră e oarecum surprinzătoare. Nu vă așteptam decât peste câteva zile.

-M-am gândit că e cel mai bine dacă mă înapoiez în Anglia imediat.

-Bineînțeles. El își retrase mâna și arătă înspre ușă. Vă amintiți de nepotul meu, Albert?

Doar acum îl observă pe tânărul care stătea în ușa deschisă, cu o expresie indiscutabil spășită pe față. Azi nu exista compasiune în ochii lui, dar cu toate acestea, avea o expresie ciudată.

-Bineînțeles. Zâmbi cu politețe și așteptă. Dacă era un lucru, și într-adevăr s-ar fi putut să fie doar unul pe care îl învățase trecând prin cele șapte posturi ocupate până acum, era cum să lase impresia că are răbdare. Domnul Whiting luă loc în spatele biroului său și dădu din cap disprețuitor spre nepotul său. Albert o porni spre ușă, apoi brusc se întoarse.

-Domnișoară Townsend, vă rog să acceptați sincerele mele scuze.

Ea recunoscă dintr-odată vina din privirea lui. El se apropie.

-E numai vina mea și nu vă pot spune cât de groaznic m-am simțit de când s-a descoperit eroarea. Am fost foarte îngrijorat în legătură cu...

-E de ajuns, Albert, zise Whiting hotărât.

„Eroare?” Privirea lui Gwen alunecă de la Albert spre unchiul său și înapoi.

-Ce greșală? spuse ea încet.

-A fost o greșală. Albert scutură din cap. Absolut de neiertat și niciodată n-o să..., „Greșală?”

-Albert. Vocea lui Whiting se auzi plină de asprime în încăperea. Albert nu-l băgă în seamă.

-Domnișoară Townsend, vă rog să înțelegeți că de acum înainte mă consider a fi la dispoziția dumneavoastră. Dacă veți avea nevoie de absolut orice, inclusiv beneficiile ce pot fi obținute doar printr-o căsătorie, aș fi onorat să vă ofer...

-Albert, izbucni Whiting. Rezolv eu asta. Sunt sigur că ai alte sarcini de care trebuie să te ocupi. Albert ezită, apoi dădu din cap.

-Desigur, unchiule. Își îndreptă umerii și se uită în ochii ei. Încă o dată, domnișoară Townsend, scuzele mele. Plecă fără vreun alt cuvânt. Gwen se uită după el. O sută de miliarde de gânduri îi alergau prin minte, dar nici unul n-avea sens. Whiting își drese glasul.

-Domnișoară Townsend, eu...

-Ce greșală? întrebă aruncându-i o privire tăioasă.

Whiting se opri, ca și cum și-ar fi cântărit cuvintele.

În mod evident era stânjenit și, pentru prima dată de la moartea tatălui ei, un licăr a ceea ce s-ar fi putut numi speranță își făcu loc în mintea ei.

Când primise scrisoarea lui Whiting, fusese bineînțeles curioasă, în plic se afla și un bilet de călătorie deja achitat spre Anglia. Dar nu spusese nimic altceva decât că era o problemă importantă privitoare la familia ei, ce necesita întoarcerea ei imediată. Fusese mai mult decât bucuroasă să-și ia rămas-bun de la angajatorii ei și de la progenerurile enervante ale acestora, și se îmbarcase pe prima navă spre casă.

-Domnule Whiting?

Presupusese că scrisoarea lui Whiting avea de-a face cu semnarea hârtiilor legate de moștenirea tatălui ei sau de transferul proprietății sale, chestiuni despre care presupusese, de asemenea, că se rezolvaseră cu mult timp în urmă.

Totuși, indiferent despre ce ar fi fost vorba, era o chestiune suficient de importantă în ochii lui Whiting, încât să-i ofere un bilet spre Anglia, și asta era tot ce conta pentru ea.

Acum, văzând jena evidentă a avocatului, adăugată la scuzele stingheritoare ale nepotului său și la ciudata cerere în căsătorie, Gwen își dădu seama că „problema importantă” era cu mult mai semnificativă decât își imaginase ea.

-Domnișoară Townsend. Whiting își împreună mâinile pe biroul din fața lui. Nepotul meu n-ar fi trebuit să vă informeze despre starea veniturilor dumneavoastră în felul în care a făcut-o. Nici nu ar fi trebuit să spună absolut nimic atât de curând după decesul părintelui dumneavoastră.

Inima lui Gwen încetă să mai bată.

-A fost absolut nehibzuit din partea lui și...

-Domnule Whiting, oricât de mult aș aprecia sincerele, deși întârziatele scuze în numele nepotului dumneavoastră, nu era deloc necesar să insistați în a mă face să vin aici traversând oceanul. Chiar și așa, sunt foarte recunoscătoare că mi-ați plătit biletul de întoarcere. Îmi pot imagina că ați făcut-o pentru a vă ușura conștiința în ce privește felul brusc al dezvăluirii stării mele financiare, a doua zi după moartea tatălui meu. Cu toate acestea, este extrem de amabil din partea dumneavoastră. M-aș oferi să vă în-apoiez banii, dar o astfel de ofertă ar fi fără sens, de vreme ce veniturile mele nu sunt cu mult mai bune decât erau acum cinci ani. În plus, n-am nici un fel de problemă în a vă accepta atât scuzele, cât și finanțarea călătoriei mele spre Anglia. Puteți să-i spuneți lui Albert că apreciez și cererea sa în căsătorie. Așadar-se ridică în picioare-dacă nu mai e altceva...

Whiting se ridică.

-Dacă sunteți amabilă, domnișoară Townsend, vă rog să aveți îngăduință.

Mai sunt încă foarte multe.Totuși,e foarte neplăcut și extrem de dificil.În multe feluri,simt că eu,ca și nepotul meu...aproape v-am distrus viața.

-Mi-ați distrus viața? Asta e aproape imposibil.Se uită drept în ochii lui.

Dumneavoastră,mai presus de toți,cunoașteți cel mai bine situația averii tatălui meu.Titul,casa și pământul său sunt menite a fi moștenite doar pe linie masculină,și astfel erau moștenirea singurei sale rude masculine în viață-un văr depărtat pe care nu l-am cunoscut niciodată.Întrucât nu m-am născut băiat-alungă valul de amărăciune ce creștea în ea la aceste vorbe-,n-am putut să-i moștenesc casa,casa mea.Acesta e adevărul,domnule Whiting.Unul pe care l-am știut întotdeauna.Declarația nepotului dumneavoastră nu a fost o surpriză pentru mine,chiar dacă momentul și cuvintele nu au fost pe-atât de diplomate pe cât ar fi trebuit să fie.Pentru prima dată de când intrase în birou zâmbi.Chiar dacă puțin trist.

-Împrejurările nașterii mele și legile bărbaților mi-au ruinat viața,deși îndrăznesc să spun că nu mă simt ruinată pe deplin.Mi-au rămas numele și reputația,și voi găsi ^n mod de a mă întreține.

-Da...Vocea lui Whiting era severă.S-ar putea ca asta să nu fie necesar.

-Nu?

-Vă rog.Arătă spre fotoliul ei și ea se așeză din nou.Whiting luă loc și el în fotoliu și oftă adânc.

-Când nepotul meu v-a informat despre situația financiară,nu avea atâta experiență în aceste chestiuni cum are acum...Ea nu-i luă în seamă cuvintele.

-Nu e necesară încă o scuză.

-Îngăduiți-mi să continui,domnișoară Townsend,nu e vorba de o nouă scuză.Pufni.Ce încerc eu să vă spun este că lipsa de experiență a lui Albert de acum cinci ani l-a împins să facă anumite afirmații bazate pe ceea ce știa despre afacerile răposatului.A fost corect,dar numai în măsura în care se referea la chestiunile la care se pricepea.Nu a avut cunoștință,cum aveam eu,de faptul că domnul Townsend prevăzuse anumite clauze gândindu-se la viitorul dumneavoastră.

-Clauze? I se tăie respirația.Ce fel de clauze?

-Nu v-a lăsat fără nici o lescaie.Pentru o clipă,simți că-i fuge pământul de sub picioare.Își abandonează postura perfectă și se prăbușește în fotoliu,simțindu-se exact precum o corabie cu pânze într-o zi fără vânt.

-Vă simțiți bine,domnișoară Townsend?

Whiting sări în picioare și vru să ocolească biroul și să vină spre ea.

„Nu v-a lăsat fără nici o lescaie.”

-Perfect.Își scutură capul pentru a-și limpezi gândurile și îi făcu semn.Vă rog,continuați.

-Prea bine.Whiting o studie cu atenție,apoi se înapoie la locul lui.Privi către hârtiile de pe birou.La nașterea fiecăreia dintre fiicele sale,tatăl dumneavoastră a deschis niște conturi care să vă asigure amândurora venituri decente în cazul în care veți fi necăsătorite la moartea lui.Când sora dumneavoastră s-a căsătorit fără consimțământul lui,i-a desființat contul.

-Bineînțeles,murmură Gwen.

Nu-și putea aminti când se gândise ultima dată la sora ei.Louisa era cu treisprezece ani mai mare și se îndrăgostise de un aventurier elegant și îndrăzneț pe când Gwen era foarte mică.Louisa se măritase împotriva voinței tatălui ei și plecase împreună cu soțul să străbată lumea,întrerupând orice legătură cu familia ei.Cel puțin asta înțelesese Gwen din puținul pe care-l auzise de-a lungul anilor.Când și când,își puneă întrebări despre această soră a ei pe care abia dacă și-o amintea.Unde era și ce făcea.Și dacă se gândea vreodată la surioara ei pe care n-o cunoscuse cu adevărat niciodată.

-După cum spuneam,venitul anual nu e mare,dar vă va permite să trăiți modest.În plus,v-a lăsat drept moștenire o casă mică la țară,'lângă satul Pennington.

-Un venit și o casă.Se holbă,neîncrezătoare,pe pentru multă vreme.Un venit și o casă?

-Mai e ceva.Să continui? Fața ei se înroși de îngrijorare.Sunteți sigură că vă simțiți bine?

-Nu știu.Scutură din cap.,*„Un venit și o casă.”* Nu cred.

Dintr-odată,întrezări absurditatea întregii situații și izbucni în râs.

-Domnișoară Townsend?

-Ah,nu vă mai uitați așa la mine,domnule Whiting.N-o să înnebunesc.Doar că...își apăsă tâmplele cu degetele,încercând să înțeleagă pe deplin importanța vorbelor lui.Pur și simplu nu-i putea explica acestui străin ușurarea,nu,bucuria de a fi găsit salvare unde nu se aștepta defel.O străfulgeră un gând și toată încântarea dispăru.

-De ce n-am fost informată de asta până acum?

-Domnișoară Townsend,după cum am explicat,Albert a fost...

-La naiba cu Albert.Brusc,o mânie neînduplecată o făcu să se ridice în picioare.Dumneavoastră sunteți omul căruia tatăl meu i-a încredințat afacerile,nu nepotul Albert.Greșeala aici e a dumneavoastră și numai a dumneavoastră!

-Așa este.Și accept asta.Exact de aceea v-am achitat drumul spre casă.Și el se ridicase.Greșeala mea a fost că am trimis un băiat fără experiență să se ocupe de detaliile averii tatălui dumneavoastră.N-am avut nici o idee că va întreprinde ceva de o asemenea anvergură.N-a fost împuternicit să vă informeze despre absolut nimic.Într-adevăr,l-am trimis la Townsend Park înaintea sosirii mele acolo,însă doar pentru a începe trierea hârtiilor tatălui dumneavoastră,demers care intra în cadrul competențelor mele în calitate de executor.Am sosit și eu acolo a doua zi,dar dumneavoastră,draga mea doamnă,erați deja plecată.

-La ce v-ați fi așteptat? Toate temerile mele se adeveriseră.Tata era mort.Se învârtea încolo și-ncoace prin fața biroului,adresându-se în aceeași măsură ei înseși ca și lui.Da,mi-am petrecut mare parte din viață departe de casă,la școală,și abia dacă-l cunoșteam,dar cu toate astea era acolo întotdeauna.Știam mereu că era acolo.Și s-a purtat frumos cu mine,chiar dacă fără să manifeste o afecțiune deosebită.N-aveam nici un motiv să cred că nu nutrea niște sentimente față de mine,iar eu,la rândul meu,țineam la el.Nu mi-am dat seama cât de mult,până când nu a dispărut.Am fost foarte supărată la moartea lui.În plus de asta,eram pe cale de a fi aruncată afară din casa mea.Eram,cum ar spune nepotul dumneavoastră,o orfană săracă lipită pământului,fără perspective și fără viitor,lăsată la mila unui văr până atunci necunoscut.Se opri și se uită la el.

-Mi-am dat seama de mult timp că,în această lume,singura persoană în care poți avea deplină încredere ești tu însuși.Părinții mei erau amândoi morți,sora mea era de mult plecată,nu mai exista nimic care să mă rețină în Townsend Park.Nu prea pot fi condamnată pentru că am plecat.Veni mai aproape.În fiecare zi a vieții mele am fost extrem de conștientă ca,dacă tata murea câtă vreme nu eram măritată,n-aș fi avut nimic și pe nimeni de care să depind,nu eram decât eu însămi.Și asta,domnule Whiting,este exact ce s-a întâmplat.

-Și prin asta,ați făcut al naibii de dificilă găsirea dumneavoastră,izbucni Whiting.Am încercat,Dumnezeu știe cât de tare am încercat.A fost nevoie de luni întregi să vă dau de urmă de la Townsend Park până la casa blestematei ăleia de franțuzoaice,aici în Londra...Își miji ochii.Cum ați reușit asta,,*o orfană săracă lipită pământului*” așa cum erați?

-Am avut niște rezerve,zise ea cu mândrie.

De-a lungul anilor,făcuse economii cât putuse.El pufni.

-Fără îndoială.Când le-am găsit pe madame Freneau și pe Madame de Chabot-și la un moment dat aș dori o relatare detaliată a felului exact în care ați ajuns să cunoașteți o femeie cu o reputație atât de dubioasă ca a ei...

-Domnule Whiting,Madame de Chabot este cumnata lui madame Freneau.

Aceasta din urmă a fost profesoara mea și rămâne o iubită prietenă. Și ambele doamne au fost extrem de amabile cu mine. Dată fiind dezaprobarea vădită a domnului Whiting față de Madame de Chabot, în mod clar nu era necesar să menționeze că locuise cu cele două femei de la sosirea ei în Londra, cu două zile în urmă. Omul îi controla veniturile, la urma urmei. Cu toate acestea...

-În plus de asta, nu dătez nimănui nici un fel de explicație, cu atât mai puțin dumneavoastră. Nu sunt un copil neascultător ieșit de pe băncile școlii...

-Aha! O privi cu asprime. Dar exact asta erați la moartea domnului Townsend. Aveați abia șaisprezece ani, și eu am fost numit tutorele dumneavoastră și executorul testamentar. Și, ar trebui să subliniez, administratorul averii dumneavoastră până când vă veți mărita.

-N-am nevoie de tutore acum. Sunt majoră.

-Cu toate acestea, dețin încă controlul asupra veniturilor dumneavoastră și așa va rămâne până în ziua căsătoriei, sau până când voi muri. Se întinse spre ea într-o manieră vădit amenințătoare. Așezați-vă, domnișoară Townsend.

Ea intenționa să protesteze, dar se răzgândi și se așeză.

-Până când am reușit să descopăr unde locuiți în Londra, plecaserăți deja în America. Își îngustă ochii. Imaginați-vă surpriza mea să descopăr că nu mai încercam să găsesc fiica de șaisprezece ani a unui lord englez, ci o guvernantă de douăzeci de ani. O domnișoară-privi pe hârtiile din fața lui-nu...o *mademoiselle...Fromage.Fromage?* Ridică dintr-o sprânceană. Brânză?

-Nu fiți absurd, mormăi ea. Era Froumage.

-Înțeleg. Nu contează, ați reușit, într-adevăr, să fiți cu un pas înaintea eforturilor mele de a vă găsi. Se uită din nou în hârtii. La primul dumneavoastră loc de muncă în Philadelphia n-ați stat mai mult de câteva luni. După aceea, ați acceptat un nou post în Boston, din nou ați stat puțin și aici, ca și la următoarele slujbe în Baltimore, Trenton, din nou în Philadelphia, până când ați ajuns mai recent în New York, unde în sfârșit ați rămas pe loc suficient timp ca să vă găsească agenții mei. O privi. Ar fi fost cu mult mai ușor dacă nu v-ați fi schimbat în permanență numele. Ultimul a fost...cum?

-Piccard, murmură ea.

-Bănuiesc că ați făcut asta pentru a evita referințele proaste? Ea oftă nervoasă și se uită cu nevinovăție la nimic în special, evitând să se uite spre el.

-Firea mea nu e foarte potrivită pentru postul de guvernantă. Un defect ce a fost accentuat doar de tendința americanilor de a da naștere unor vlăstare deosebit de prost crescute și răsfățate. Dintr-odată o străfulgeră ideea că nu va mai fi nevoită

să fie niciodată guvernantă.Își îndreptă rapid privirea spre Whiting cu o ciudată notă de teamă în glas:

-Nu va mai trebui să fac asta niciodată,nu-i așa?

-După cum am mai spus și înainte,domnișoară Townsend,venitul este extrem de modest,suficient pentru nevoile dumneavoastră de femeie nemăritată și nimic mai mult.Nu veți putea trăi în stilul de la Townsend Park,dar nu-zâmbi-nu va mai trebui să vă căutați nici un fel de slujbă.

Pentru un lung moment,Gwen savură sunetul vorbelor.Când primise scrisoarea lui,s-ar fi așteptat la orice,dar așa ceva nici nu și-ar fi închipuit.Mânia dispăruse,căci începuse să înțeleagă schimbarea situației sale financiare,dar și să accepte că ultimii cinci ani fuseseră în aceeași măsură rezultatul impulsivității ei,ca și al greșelii lui Albert.

-Așadar,domnule Whiting-ii aruncă un zâmbet sincer și se ridică-unde îmi sunt banii? El se ridică și o privi cu o mare doză de amuzament.

-N-am terminat,domnișoară Townsend.Mai e încă ceva.

-Încă ceva? Căzu înapoi în fotoliu și îl privi cu uimire.Mai mulți bani?

Whiting râse și ea avu bună inspirație să roșească.

-Iertare dacă par a fi atât de...mercantilă,dar-se aplecă în față-în răstimp de câteva minute am trecut de la a nu avea nimic la a avea ceva,chiar dacă numai puțin.Și gândul de a avea mai mult,ei bine,e oarecum amețitor.

-Fără îndoială.Whiting încercă și nu reuși să-și ascundă amuzamentul și din nou se așeză.Cu toate acestea,chiar dacă există posibilitatea de a vă bucura de-își drese glasul-venituri mai mari,nu sunt sigur...Se opri și o studie cu atenție.

Acum,dispuneți de o alocație ce nu se va întrerupe până când vă veți mărita.

Când vă veți căsători,obținând acordul meu în prealabil,există fonduri ce au fost rezervate pentru o zestre respectabilă,ca și stabilirea unei sume aflate la dispoziția dumneavoastră personal.Nu va mai trebui să vă faceți griji niciodată în legătură cu banii.

-Să nu-mi mai fac griji niciodată în legătură cu banii?! Ea scutură din cap.E o idee interesantă,chiar dacă e puțin dificil de priceput pe moment.Cu toate astea-își alese cu grijă cuvintele-pentru a putea obține acea eliberare de grijile financiare,va trebui să-mi sacrific propria libertate.

-Dragă domnișoară,vorbim despre căsătorie,nu despre temniță.

-Există o mare diferență,domnule Whiting?

-Cu siguranță,spuse el cu indignarea pe care o rezerva celor care îndrăzneau să pună la îndoială principiile Coroanei și ale țării,și ale altor instituții respectabile.

-Da? Se uită la el atentă.Dumneavoastră sunteți căsătorit?

-N-are a face.Ea ridică dintr-o sprânceană.El oftă.

-Nu.

-Ați fost vreodată căsătorit?

-Nu.Cu toate acestea-tonul lui era hotărât-este o situație de dorit,preferată de femei.

-Nu și de această femeie în special.Scutură din cap cu hotărâre.

-Domnișoară Townsend...

-E destul de simplu,domnule Whiting.Căsniiciile la care am fost martoră până acum nu mă fac să fiu atrasă de această instituție.Se uită direct în ochii lui.Pentru clasele superioare,căsătoria este un mijloc prin care să te agăți de titluri și de averi.Mama mea a murit când eram foarte mică,încercând să-i dăruiască tatălui meu un moștenitor-singurul și adevăratul scop al căsătoriei lor.Căsătoria surorii mele a îndepărtat-o de familie și de prieteni.Habar n-am pe unde este,și nici ea n-a făcut vreun efort în a mă contacta.

Pe fața lui Whiting trecu o umbră de stânjeneală.

-Domnișoară Townsend...Ea întinse mâna,făcându-i semn să tacă.

-Domnule Whiting,permiteți-mi să termin.Chiar dacă ceea ce am văzut în propria familie nu m-a descurajat în privința sfintei căsătorii,ceea ce am văzut cu ochii mei în casele stăpânilor mei a reușit cu siguranță s-o facă.Trase adânc aer în piept.Admit deschis că nu sunt o guvernantă deosebit de competentă.De fapt,cu una sau două excepții,copiii pe care i-am avut în grijă nu țineau în mod deosebit la mine și,mărturisesc,lipsa de afecțiune era reciprocă.Totuși,ăsta n-a fost singurul motiv pentru care mi-am părăsit slujbele.

Se opri,nefiind pe deplin sigură cum să se exprime.A existat și existase încă de la început,sentimentul ciudat că poate tot ce se abătuse asupra ei era într-un fel greșeala ei.Că nu-și strânsese îndeajuns de bine părul roșcat,sau că nu-și alesese o îmbrăcăminte suficient de ternă pentru a ascunde ceea ce,spre disperarea ei,era o siluetă voluptuoasă,sau nu fusese destul de supusă pentru a evita atenția bărbaților ce vedeau într-o femeie nemăritată în situația ei o pradă ușoară,la îndemâna unor scopuri libidinoase.

-La prima mea slujbă,capul familiei,tatăl copiilor de care aveam grijă,credea că sarcinile mele se extindeau dincolo de a avea grijă de odraslele lui,așteptându-sc să mă ocup de-făcu o grimasă-necesitățile lui personale.E de-ajuns să spun că am refuzat și am plecat de-acolo imediat.

-La naiba,murmură Whiting.

-Mi-am ales al doilea stăpân cu grija cu care m-a ales și el pe mine.Din păcate,nu mi-am extins cercetarea asupra cunoștințelor lui,și a existat un

incident neplăcut într-o seară,când am refuzat avansurile unui oaspete ce-și făcuse drum în camera mea.Se cutremură la amintirea trezitului în miez de noapte,sub asaltul unor mâini hulpave și a unor buze pofticioase.Și a fricii.Am reușit să-l descurajez cu ajutorul unei oale de noapte.

-Doamne sfinte! Whiting o privi îngrozit.Ați scăpat cu bine?

-Am reușit să-mi salvez virtutea,dar mi-am pierdut postul.

Ridică din umeri.Au mai existat alte împrejurări și în timpul altor slujbe,și în fiecare dintre ele,domnii implicați erau căsătoriți.Cu toate astea,statutul lor nu le-a împiedicat avansurile libidinoase.Nu m-aș aștepta la mare lucru de la un soț,dar măcar ar trebui să fie fidel.Scutură din cap.Și încă mai aștept să cunosc un bărbat căsătorit care înțelege această noțiune.

-De fapt,domnișoară Townsend,zise Whiting încet,tatăl dumneavoastră a făcut aranjamente pentru un anume soț.

-A făcut? Pentru o clipă,îl privi neîncrezătoare.Apoi râse.Domnule Whiting,asta e cel puțin amuzant.Și încântător.Să știu că tata s-a gândit într-atât la mine încât să facă astfel de aranjamente.Prea bine-zâmbi larg-,pe cine a avut în vedere?

-Contele de Pennington.Whiting frunzări hârtiile de pe birou.Tatăl dumneavoastră și bătrânul conte au fost buni prieteni în tinerețe.Au căzut de acord asupra unei căsătorii între dumneavoastră și fiul său,dacă amândoi veți fi necăsătoriți pe când băiatul va împlini treizeci de ani.Amănunțele sunt incluse într-o scrisoare semnată de amândoi bărbații,care mi-a fost trimisă,peu că mă ocupam și de afacerile contelui.

-Și?

-Și a treizecea aniversare se apropie,iar el nu e însurat,-înțeleg.Spuneți-mi,damnule Whiting,îmi voi pierde venitul sau casa dacă nu mă mărit cu acest conte? El scutură din cap.

-Nu pierdeți absolut nimic.Cel puțin nimic din ceea ce deja aveți.E un aranjament destul de neobișnuit pentru astfel de situații.Bătrânul conte a decis că era corect să-i permită fiului său să-și aleagă el însuși mireasa,dar i-a permis să o facă doar în acest interval de timp.

-Până când împlinea treizeci de ani.

-Exact.Whiting încuviință.Tatăl dumneavoastră,având în vedere căsătoria nepotrivită a surorii dumneavoastră,nu era prea dispus să vă lase să vă alegeți singură soțul,dar s-a supus dorințelor contelui in virtutea a ceea ce ar fi putut fi un mariaj foarte potrivit pentru dumneavoastră.În afara de asta,când fiul contelui avea să îplinească treizeci de ani,dumneavoastră ar fi trebuit să împliniți douăzeci și unu,și dacă nu ați fi fost deja căsătorită...

-Asta ar fi însemnat că aveam și eu nevoie de ajutor,spuse ea sec.

-Mă bucur că ați înțeles.Luă și dădu deoparte câteva hârtii,apoi o găsi pe cea pe care o căuta.De aici încolo,devine ciudat.-Doar de aici încolo? O ignoră.

-Dumneavoastră,ca și tânărul conte,trebuia să fiți informați de acest aranjament cel mai devreme cu trei luni înainte de ziua lui de naștere.Odată ce ați fi fost informați,singurul mod de a vă primi zestrea pe care am menționat-o mai înainte,ca și suma stabilită,este să vă căsătoriți conform dorințelor tatălui dumneavoastră.

-Așadar-își alese cu grijă cuvintele-dacă m-aș fi măritat în această dimineață,sau dacă aș fi acceptat cererea din partea lui Albert doar cu câteva minute în urmă,aș fi primit această sumă substanțială.Dar începând cu acest moment,singurul mod prin care o pot primi este să mă căsătoresc cu acest domn de treizeci de ani care nu-și poate găsi singur o mireasă? Whiting se încruntă.

-N-aș fi pus problema exact așa,dar da,în esență este corect.

-E gras,domnule Whiting? Sau urât? Are burta prea mare și păr deloc?

Avocatul își țuguie buzele,dezaprobat.

-Absolut deloc.Contele este foarte chipeș și,dincolo de asta,e considerat o partidă foarte bună.

-Nu pentru mine.O să trebuiască să mă descurc și fără chipeșul și mult râvnitul conte.Voi fi destul de fericită să trăiesc din venitul meu modest,ceea ce e cu mult mai bine decât aș fi sperat vreodată,în noua mea casă de lângă satul...ați spus Pennington? La fel cu contele de Pennington?

-Într-adevăr,așa am spus.Deși proprietatea dumneavoastră are mai puțin de un acru,este vecină cu a lui.

-Foarte isteț din partea tatălui meu.Ce păcat că nu l-am cunoscut mai bine.Nu-i nimic,n-o să mă mărit cu un străin,nici chiar pentru o sumă substanțială.Din nou se ridică în picioare.Și acum,domnule Whiting...Privirea lui o făcu să se oprească brusc.Mai e ceva,nu-i așa?

El dădu din cap,și ea oftă și se așeză din nou.

-Nu e deloc plăcut,și nu îmi dau seama cum s-o spun.Neliniștea îi încreți fruntea domnului Whiting.Domnișoară Townsend,cu regret,trebuie să vă informez în legătură cu moartea domnului și a doamnei Loring,sora dumneavoastră și soțul ei.Cuvintele zăboviră în aer,atât de neașteptate,încât,pentru mult timp,Gwen nu le putu pricepe.Fără vreun semn,o străpunse un junghi ascuțit și stăruiitor,și aproape că se auzi icnind.N-o cunoscuse niciodată pe femeia asta,sora care nu făcuse nici un efort s-o contacteze.De ce să-i pese acum lui Gwen de soarta Louisei?

-...Înecați,după cum am înțeles,cred că e vorba de un naufragiu,dar informația era destul de vagă.Undeva în Mările Sudului,poate în Polinezia,sau...

Dar îi păsa,cu mult mai mult decât visase vreodată că se va întâmpla.

-...cu mai mult de un an în urmă,totuși...Poate pentru că,atâta vreme cât avea o soră undeva,Gwen n-ar fi fost cu adevărat singură pe lume.

-...copiii nu erau...Acum era.

-...luați de către misionari,cred,și în cele din urmă trimiși spre Anglia.....

„Copii?” Atenția lui Gwen reveni brusc în prezent.

-Copiii surorii dumneavoastră.Se uită înspre documente.Trei la număr.Fete.O privi.Înțeleg că nu știați că avea copii?

Poate că nu era complet singură,la urma urmei.

-Ce s-a întâmplat cu ei?

-În prezent locuiesc la țară,rosti cu o voce șovăielnică,cu vărul dumneavoastră.

La Townsend Park.

-În acest caz,sunt bine îngrijiți,zise ea încet,atitudinea ei calmă contrazicând tumultul din ea.Townsend Park.Acasă.Ce ironie că fetele surorii ei locuiau acum exact în locul de unde mama lor plecase fără a se uita în urmă.

-S-ar părea că da.Atitudinea lui era rezervată.Parcă prea rezervată.Ea își îngustă ochii și îl studie,dar expresia feței se potrivea cu tonul vocii.Își spuse că poate chiar această trăsătură îl făcea să fie un avocat excelent.

-Ce nu spuneți,domnule Whiting?

-Nu e căderea mea să spun ceva,domnișoară Townsend.

-Bănuiesc că asta nu vă va opri.

-Foarte bine.În afară de vărul dumneavoastră,o rudă îndepărtată,dacă îmi aduc bine aminte,nu aveți altă familie.Ar fi foarte nimerit dacă ați merge în vizită și v-ați cunoaște nepoatele.Să vă convingeți cu propriii ochi de situația lor.Tonul său rămase rezervat,dar privirea era intensă.În afară de asta,este extraordinar de dificil să mergi prin viață de unul singur.În special pentru tinerele din inalta societate.Ridică bărbia și îl fixă cu privirea.

-M-am descurcat în viață până acum absolut de una singură,și încă destul de bine.

-Asta e discutabil,domnișoară Townsend.Cu toate acestea-scoase un oftat adânc-problema nu este atât a vieții și viitorului dumneavoastră,cât a acestor fete.Ele constituie întreaga dumneavoastră familie,dar,și mai important decât asta,dumneavoastră sunteți tot ce mai au ele.

CAPITOLUL 2

Fii sau soți,tineri sau bătrâni,bărbații în general n-au nici cea mai vagă idee despre ceea ce ar trebui să facă,până când nu le spunem noi.

Helena Pennington

-Nu înțeleg de ce nu l-ai pus pe afurisitul ăla să vină el să te vadă.Vocea indignată a lui Reginald,viconte Berkley,se auzi în sus pe scări.E al naibii de supărător,dacă mă-ntrebi pe mine.Marcus Holcroft,al optulea conte de Pennington,își înăbuși un rânjel și privi peste umăr la prietenul său.

-Nu-mi amintesc să te fi întrebat cineva.

Reggie mormăi ceva ce Marcus nu reuși să audă,și acesta din urmă zâmbi.

-Haide,Reggie,nu e supărător.Eram oricum în drum spre club,și e doar la câteva străzi de-aici.În afară de asta,biletul lui Whiting spune că are ceva urgent de discutat.

-Exact de-aia trebuia să vină el la tine.E ceva putred aici,zise Reggie misterios.

-Prostii.Chiar dacă nu țin seama de avertizarea lui Reggie,Marcus trebui să admită că solicitarea venită din partea bărbatului-care fusese mult timp avocatul tatălui său și devenise,de șapte ani de când tatăl lui murise,și avocatul lui-era cel puțin neobișnuită.Whiting nu era un om despre care să se poată spune că avea impulsuri nechibzuite sau emoții nepotrivite.Totuși,scrisoarea lui trăda o urgență aflată în dezacord cu caracterul avocatului,iar Marcus nu putea ignora un sâcâitor sentiment de neliniște.Era mult mai bine să îl vadă pe om imediat și să descopere ce era,decât să piardă timpul făcându-și griji despre asta.

Înclin să cred că nu-i nimic altceva decât solicitarea unei semnături pe vreun document oficial.Marcus ajunse la etajul trei și se uită înapoi spre prietenul lui.Probabil ceva legat de o proprietate lângă Holcroft Hall,pe care-am pus ochii.De fapt,vechea casă ce i ar fi revenit mamei ca văduvă.Tata a vândut-o cu ani în urmă și am încercat să o recuperez.Sper că Whit...

-Domnule! Vă rog...O voce iritată de femeie îi atacă urechile aproape în același moment în care se izbi de o siluetă scundă dar surprinzător de fermă de femeie.Marcus tresări,devenind din nou atent pe unde mergea,la timp să o prindă și să o sprijine pe femeia de care tocmai se ciocnise.

-Scuzați-mă,domnișoară,eu...

-Dați-mi drumul imediat!Privi spre el de sub pălăria căzută acum într-o parte.Îl străfulgera cu ochii albaștri,iar mânia îi înroșea tenul de porțelan,cu buze pline și desăvârșite.Pentru o clipă,el nu putu face altceva decât să se holbeze la ea.

-Auzul dumneavoastră este la fel de defectuos ca și abilitatea de a pune un pas

înaintea altuia? Îi împinse mâna cât colo.

-Vă rog să acceptați scuzele mele cele mai umile.Marcus se retrase și făcu o plecăciune exagerată.Ar trebui să fiu avertizat să mă uit pe unde merg în viitor, în cazul în care o altă femeie hotărâtă s-ar năpusti dintr-odată înspre mine.

-Nu eu sunt cea care s-a năpustit.Vă uitați înapoi,în loc să priviți pe unde mergeți.Își îndreptă pălăria și se uită la el cu frumoșii ei ochi mijiți.Sarcasmul dumneavoastră,domnule,nu e nici necesar,nici apreciat.

-Serios? Vai,ce extraordinar de ciudat,zise el în felul amuzat pe care-l perfecționase de-a lungul anilor până la nivel de mare artă.De obicei,consider sarcasmul depășit doar de umorul inteligent atât ca necesitate,cât și ca apreciere.

Ea îl privi,în mod evident suspicioasă și în același timp deranjată,iar el încercă să nu râdă.Se părea că tânăra încerca să se decidă dacă el era doar nepoliticos,sau chiar nebun.

-Iertați-1,domnișoară.Reggie îl îmbrânci deoparte și își atinse pălăria'.Își închipuie că e mare deștept.Adevărul e că nu mai e el însuși de la îngrozitorul accident de vânătoare de anul trecut.Reggie se aplecă înspre femeie,care îl privea cu ochi în egală măsură plini de curiozitate și de agitație.Vedeți,a fost confundat cu un căprior.Împușcat exact în...

-Domnule!Vocea femeii nobile suna șocată,dar Marcus jură că văzuse o mică licărire de amuzament in ochii ei.

-De-ajuns,zise Marcus cu blândețe.Și în mod evident neadevărat.Pot să vă asigur că n-am fost împușcat în nici o parte a trupului,nici accidental,nici intenționat.

-Găsesc deosebit de dificil să cred așa ceva.Expresia amenințatoare și vag familiară a tinerei femei rămăsese neschimbată,dar acum Marcus era sigur că era amuzată,deși fără voie.N-aș fi deloc surprinsă să aflu că ați fost în bătaia puștii de mai multe ori pentru aroganța manierelor dumneavoastră,dacă nu din alte motive.Reggie râse.

-Aici te-a ghicit,bătrâne.

-Într-adevăr,a făcut-o,zise Marcus cu răceală.Reggie rânji înspre ea,ca și cum ar fi fost amândoi părtași într-o conspirație.

-O grămadă de persoane ar vrea să-l împuște,domnișoară.N-a fost decât o glumă din partea mea că cineva a și pus dorința în practică.

-Prietenul meu se amuză cu ușurință.Marcus se dădu într-o parte și salută prietenos.Mă tem că v-am reținut cu mult prea mult.Încă o dată,scuzele mele, domnișoară.

-Desigur.Își ridică bărbia,trecu de ei și începu să coboare repede scările.Marcus o privi cu felul lui obișnuit de a aprecia legănarea șoldurilor atrăgătoare și

cochetă cu ideea trecătoare că tânăra femeie avea ceva mai mult decât arăta la prima vedere.Nu că ar fi fost treaba lui,bineînțeleș.

-E neînsoțită,Marcus.Privirea lui Reggie zăbovi asupra siluetei ce dispărea rapid pe scări.Nici măcar n-are o cameristă cu ea.Ciudat,nu crezi? E destul de educată,în mod evident o femeie de calitate.

-Da,dar manșetele ei erau tocite,zise Marcus gânditor.Și rochia e,din păcate, demodată.

-Și urâtă pe deasupra.Prea...

-Cuviniocioasă? Serioasă? Anostă?

-Exact,dădu din cap Reggie.Ce păcat.Pariez că sub rochia aia ponosită se ascunde o siluetă atrăgătoare,și dincolo de ochii ăia o poveste interesantă.Ar putea foarte bine să fie victima unor împrejurări ce i-au scăpat de sub control.Și având nevoie acută de ajutor, chiar de salvare.Păi,probabil că ar trebui să...

-N-ar trebui să faci absolut nimic.Marcus îl luă hotărât de cot pe prietenul lui,dirijându-1 spre coridor și spre biroul avocatului.

Viconteles Berkley,Reginald,Reggie,era cel mai apropiat și mai vechi prieten al lui Marcus.Domeniile lor erau în aceeași regiune,și bărbații crescuseră împreună.În multe feluri,semănau ca fra-1 ii.În altele,nu puteau fi mai diferiți.

Reggie avea cea mai enervantă tendință de a se imagina că e un cavaler din vechime ce salva fecioare și domnițe la ananghie,în cele mai multe din cazuri,doamna în chestiune nici nu dorea și nici n-avea nevoie de salvarea oferită,și întotdeauna,Reggie își oferea pe tavă și inima,împreună cu ajutorul său.În ce-1 privea pe Marcus,el cu siguranță nu era salvatorul femeilor neajutate,dar manifestase întotdeauna o atracție către mistere,și în străfundul sufletului său îi rămăsese taina unei perechi de ochi atrăgători,a unui posterior rotunșor și a unui aer ce contrasta cu împrejurările evidente ale existenței ei.Din experiență,știa că doar femeile care se născuseră la același nivel social cu al lui se uitau în ochii unui gentleman cu onestitatea neclintită pe care o arătase ea,și chiar și așa,astfel de femei erau extraordinar de rare.Dacă ar fi să spunem adevărul,singurele femei de care își amintea că-i vorbiseră vreodată atât de hotărât și direct fuseseră cele cărora li se încredinșase îngrijirea lui când era copil.Mama,bineînțeleș,dădacele,governantele...

-Îndrăznesc să spun că domnița ta în primejdie e mai mult decât capabilă să aibă grijă de ea însăși.Pe drept cuvânt,aș pune pariu pe o sumă considerabilă că doamna în chestiune este obișnuită să navigheze pe ape cu mult mai înșelătoare decât chiar acelea legate de mersul de una singură pe străzile Londrei.Bănuiesc

că este obișnuită să aibă de-a face cu cea mai neplăcută formă de viață-deschise ușa biroului lui Whiting și rânji spre prietenul lui-copiii.

După mai puțin de două ore,femeile misterioase,guvernantele cu vorbă hotărâtă și domnițele neajutorate erau ultimele lucruri la care se gândea Marcus.

-E absurd,asta este,declară Reggie pentru probabil a suta oară,nivelul indignării sale crescând odată cu consumarea excelentului coniac al lui Marcus.Nu pot să cred...

-Eu pot.Tonul lui Marcus era sec.Tata a avut întotdeauna un fel interesant de a-mi da voie să fac după capul meu,știind că o să dau greș.

-O să dai greș?

Reggie întinse încă o dată paharul gol.Marcus ridică din umeri și reumplu paharul vicontelui.Cei doi erau instalați confortabil în biblioteca spațioasă a reședinței Penningtonl casa din Londra a familiei Holcroft și a conților de Pennington pentru ultimele două sute de ani și sanctuarul personal al celor doi prieteni de la majorat încoace.

-Ce a făcut acum,fără știrea mea,bineînțeles,este să-mi acorde ceea ce a considerat un interval rezonabil de timp...

-Treizeci de ani? Reggie îl privi de după buza paharului.Asta ar fi limita?

-Exact.Un timp suficient de mare,în ochii multora,să-mi aleg o mireasă după placul meu.Faptul că am dat greș și nu m-am însurat până acum înseamnă că îmi pierd dreptul de a-mi hotărî singur soarta.Marcus se sprijini de marginea biroului și sorbi gânditor din coniac.Indiferent cât aș detesta ideea că o astfel de alegere mi-a fost luată,trebuie să admit că felul în care a procedat e remarcabil de isteț.

-Așa-i?

-Dacă aș fi știut de acest termen-limită pentru căsătorie,poate că mi-aș fi ales o soție doar pe baza potrivirii.Poziție,venituri,chestii din astea.Vezi tu,tata era un fel de romantic.Afecțiunea,chiar dragostea dacă vrei,n-ar fi fost niciodată o posibilitate dacă aș fi știut de planul lui.Credea foarte mult în implicare din dragoste.Chicoti.Ah,da,a fost extrem de isteț.Poate că o să-i joc aceeași festă și eu fiului meu,într-o zi.

-Ia ascultă aici,Marcus,credeam că asta te-a înfuriat peste măsură.

-Am fost furios.Nu,încă sunt,dar furia mea e temperată de admirație.Răsuflă adânc.Într-adevăr,Reggie,s-a întins din mormânt și m-a apucat de...

Ușa bibliotecii se deschise de perete și contesa văduvă de Penii ington năvăli în încăpere ca un vânt nedomolit.

-Marcus Aloysius Grenville Hamilton Holcroft,te însori sau nu cu fata asta?

Reggie sări în picioare cu un interesant amestec de teroare și curtoazie.

Văduva celui de-al șaptelea conte de Pennington avea adesea acest efect asupra acelor care nu o cunoșteau bine-în general toată lumea, cu excepția răposatului ei soț și a fiului său.

-Bună seara, milady. Ca întotdeauna, e o plă... Lady Pennington îi făcu semn să tacă și se opri la câteva zeci de centimetri de singurul ei copil.

-Ei bine, ce-ai de gând?

-Bună seara, mamă, zise Marcus cu blândețe. Era pe veci recunoscător că nu moștenise tendința mamei lui spre manifestări extrem de melodramatice de pasiune. Văd că ai auzit noutățile.

-Bineînțeles că le-am auzit. Eram aici când domnul Whiting a venit în această dimineață cu noutățile astea oribile. Tu, nu mai e nevoie să o spun, nu erai de găsit nici unde.

-Ca să vezi. Marcus încercă să nu zâmbească auzind acuzația. Își iubea mama, la fel ca orice bun fiu, dar prefera să o știe la distanță. Reședința din Londra și Holcroft Hall de la țară erau destul de spațioase, și interesele personale ale fiului ei erau suficient de variate pentru a le permite să viețuiască în bună pace în timpul acelor luni ale anului când nu se putea evita asta. El se gândise de multă vreme să-și cumpere o casă la oraș numai a lui, deși, realmente, chiar și când se aflau amândoi acasă, drumurile lor arareori se încrucișau. Marcus credea, și își imagina că mama lui era de acord, că era mai bine așa.

-Dacă nu ți-ai fi irosit viața până în prezent, ai fi fost de-acum însurat și, cu puțin noroc, aveai și un moștenitor. Lady Pennington îl privi supărată, ca și cum eșecul lui Marcus de a se căsători și de a se înmulți era o parte a unui mare complot menit să-i refuza semnificația și împlinirea vieții sale. Acum, nu ai de ales.

-Se pare că nu, zise Marcus.

-Nu pari a fi tulburat de perspectivă. Mama lui îl studie bănuitoare. De ce naiba nu?

Marcus ridică din umeri, ca și când ideea de a se însura cu o femeie pe care nici măcar n-o văzuse n-ar fi avut absolut nici o importanță și nu era una dintre cele mai exasperante perspective cu care se confruntase până acum. Una din fața căreia nu vedea nici un mod de a scăpa.

-Supărarea ta e suficientă pentru amândoi.

Sorbi liniștit din băutura.

-Supărarea mea e pe deplin justificată, având în vedere natura îngrozitoare a situației. Ochii ei se măriră, plini de stupefacție. Sper că-ți dai pe deplin seama de consecințe dacă nu te însori cu fata Townsend, așa-i? Vei pierde întreaga avere,

absolut totul.

-Da,dar o să-mi păstrez titlul,moșia și casa asta.

-Nici titlul,nici moșia nu au vreo importanță dacă nu le poți întreține,izbucni ea.Și cu mine cum rămâne,Marcus? Nu ți-a explicat domnul Whiting că și eu o să pierd totul? Tot ce mi-a lăsat tatăl tău? Fonduri care,trebuie să subliniez,mi-au permis să trăiesc fără a mă atinge de resursele tale.Mi-au permis să trăiesc independent în cea mai mare parte.Se plimba încoace și-ncolo prin bibliotecă.N-a trebuit să depind de tine pentru orice fleac.Am fost în stare să iau propriile decizii,și tu ai putut să le iei pe ale tale.Realmente,când stau să mă uit la prietenele mele care sunt complet dependente de familiile lor pentru a supraviețui,sunt etern recunoscătoare pentru prevederea de care a dat dovadă tatăl tău.

-La fel sunt și eu,murmură Marcus.Reggie se îndreaptă spre ușă.-Poate că ar trebui să plec...

-Rămâi unde ești,milord.Reginald.Chiar dacă îndrăznesc să spun că nu ești mai breaz decât el.Știu că mama ta și-a pierdut nădejdea că îți vei face vreodată datoria și vei găsi o soție potrivita.Totuși,am nevoie de cineva care să-1 ajute să vadă că n-are de ales în această chestiune.Se forță să zâmbească.Și se pare că tu ești cel mai bun la îndemână.

-Mă bucur să fiu de ajutor.Reggie zâmbi timid și privi cu jind la sticla cu coniac de pe masă.Privirea lui Lady Pennington o urmă pe a lui.

-Ah,haide,umple-ți paharul,băiete,și dă-mi și mie unul.Situația cere categoric niște alcool,deși ceva mai tare decât coniacul era mai potrivit.Am fost extraordinar de supărată de când am auzit de toate astea și a trebuit să înfrunt cea mai cumplită soartă.Marcus își stăpâni un rânjet.Mama lui îi întâlnește privirea.

-Crezi că sunt excesiv de dramatică,nu-i așa?

-Poate puțin.

-Numai puțin? Se lăsă să cadă pe canapea cu un oftat și acceptă un pahar de la Reggie.Poate că nu sunt suficient de dramatică.A fost un adevărat șoc.

-Așadar,n-ai știut de schema asta a lui tata? Marcus o studie foarte atent pe mama lui.Ea îl privi.

-Bineînțeles că nu.Marcus nu era sigur dacă s-o creadă sau nu.I se păruse întotdeauna că părinții lui fuseseră foarte apropiați,mai mult decât majoritatea soților.Căsătoria lor fusese în mod evident făcută din dragoste.Era extraordinar de ciudat ca tatăl lui să nu-i fi împărtășit ceva atât de semnificativ soției sale.

-N-a menționat niciodată acest aranjament în care a intrat?

-Nici un cuvânt,zise ea cu voioșie.

-Hm? ridică el dintr-o sprânceană.

-Nu te uita așa la mine,Marcus.Îți spun că habar n-am avut.Tonul ei era ferm.În primul rând,n-aș fi fost niciodată de acord cu așa ceva.Însăși ideea unui mariaj aranjat o găsesc dezgustătoare și absolut medievală.Și în al doilea rând,dacă aș fi știut de planul tatălui tău,ți-aș fi spus de mult.Pentru a-ți permite să-ți alegi tu însuți mireasa.Reggie dădu din cap.

-Exact.Îi aruncă prietenului lui Marcus o privire aprobatoare.Reggie se umflă în pene sub privirea ei și îi răspunse la fel.

-Al naibii de drăguț din partea ta,mamă.

-Cred și eu.Ea dădu din cap plină de infatuare și sorbi din coniac.Pentru o clipă,arăta cu mult mai tânără decât cei patruzeci și opt de ani ai săi,și destul de vulnerabilă.O idee ridicolă,bineînțeles.Helena,contesa văduvă de Pennington era departe de a fi vulnerabilă.Fusese într-o mare măsură partenera,ca și soția tatălui său.Din momentul în care descoperise asta pe vremea când era copil,fusese foarte mulțumit de idee și își promisese să creeze o relație asemănătoare cu propria soție.Greutatea era să găsească o femeie dotată cu inteligența și priceperea necesare unei asemenea poziții,pe lângă șarm,pasiune și,de preferat,o față și o siluetă atrăgătoare.O femeie care ar putea să-i cucerească inima și mintea.Pe scurt,soția perfectă.O ființă care, chiar și el admitea asta,era imposibil să existe.Bineînțeles că acum nu mai conta ce voia el.

-Te-ai uitat la scrisoarea semnată de tatăl tău? Lady Pennington își studie fiul.Era legală?

-Se pare că da,aprobă Marcus dând din cap.Cunosc semnătura tatălui meu la fel de bine ca pe a mea,și nu mă îndoiesc de autenticitatea scrisorii.Totuși,acolo e doar schițat aranjamentul.Whiting are alte acte ce detaliază punctele acestei înțelegeri de căsătorie.

-Și le-ai cercetat și pe acelea? zise ea cu o notă de curiozitate în voce.

Marcus ignoră întrebarea.

-Mi-am aruncat o privire peste ele.Nu părea deloc necesar să fac mai mult.Se pare că soarta mea e pecetluită.

-Poate că ar fi înțelept să pui un alt avocat să cerceteze problema.Reggie vorbi gânditor.Poate că altcineva ar putea găsi o ieșire și...

-Prostii,Reginald,asta doar ar amâna inevitabilul,zise Lady Pennington cu un oftat.În afară de asta,domnul Whiting a acționat întotdeauna în interesul lui Marcus și a tatălui său.Într-adevăr,mi-a fost de mare ajutor în anii ce au urmat decesului soțului meu.

-Am Încredere deplină în Whiting.

Din câte știa Marcus, omul nu făcuse niciodată ceva necinstit, nici nu dăduse vreun sfat rău intenționat. Dacă ar fi existat vreun mod în care să se poate ieși elegant din chestia asta, nu mă îndoiesc că Whiting l-ar fi găsit deja.

-Asta se înțelege de la sine. Mama lui sorbi din coniac. Desigur, nici Lord Townsend, nici tatăl tău nu ar fi putut să prevadă mizeria în care fiica lui ar fi putut să ajungă fără vina ei...

-Ce mizerie? se încruntă Marcus.

-Ah, asta nu sună bine, murmură Reggie.

-Nu-i nici pe departe atât de rău pe cât pare, zise ea cu grație.

-Ce mizerie? spuse Marcus din nou.

-Trebuie să spun că sună extrem de rău, își șopti Reggie în barbă.

-Într-adevăr așa e. Ce mizerie, mamă?

-De fapt a existat o eroare îngrozitoare, conform domnului Whiting. Domnișoara Townsend a fost informată greșit în legătură cu situația veniturilor ei după moartea tatălui și a fost nevoită să caute un angajament de guvernantă. Privirea lui Lady Pennington o întâlnește pe cea a fiului ei și în ochii ei strălucesc o provocare. Cu siguranță nu am o părere mai proastă despre ea din cauza asta. Pentru că și-a luat soarta în propriile mâini. Tu ce crezi, Marcus?

-Absolut deloc, mamă. Nu-și putu opri un zâmbet sarcastic. Mama lui era neobișnuit de exagerată în privința acestor lucruri. Fără îndoială pentru că și ea se confruntase cu greutăți financiare în tinerețe, și, la fel, și ea luase în mână frâiele propriei vieți. Se pare că dispui de mai multe informații decât mine despre viitoarea mea mireasă. De fapt, cât ai vorbit cu Whiting?

-Destul de mult. Pur și simplu știu întrebările potrivite și, îndrăznesc să spun, Marcus, probabil că tu erai cu mult prea uluit de mărturisirea lui Whiting pentru a întreba ceva despre fată. Mama lui se aranjă mai bine pe canapea. Sper foarte tare ca situația ei să nu te șocheze prea mult.

-Mă îndoiesc că o să mă mai șocheze ceva în acest moment, zise el încet.

Fără de veste, imaginea unei femei misterioase de condiție bună, cu vocea inconfundabilă de guvernantă și ochi albaștri strălucitori, îi apărură în minte.

-Domnișoara Townsend cunoaște acest aranjament?

-Nu până azi-dimineață. Domnul Whiting a spus că a trimis după ea, dar nu știa exact când va sosi vaporul ei, probabil spre sfârșitul săptămânii. Se opri un moment. Vine din America.

Reggie se înfioră. Imaginea din mintea lui Marcus dispăru.

-Nu te uita așa, Marcus. La urma urmei, fata e englezoaică. Obârșia ei e impecabilă și sunt sigură că firea ei a fost întărită de încercările prin care a trecut.

-Fără îndoială.În mintea lui Marcus apăru o nouă imagine.

Una a unei femei curajoase și hotărâte,cu un temperament inflexibil de guvernantă fără haz și cu un caracter dârz.Dumnezeu să-1 ajute.

Lady Pennington se uită prudentă spre fiul ei.

-Chiar și așa,nu te-ai hotărât încă să te însori cu ea,nu-i așa?

-Nu.Marcus scutură din cap.Și nu sunt sigur că pot lua această hotărâre până când nu o cunosc pe femeie.

-Poate că merită să renunți la avere,zise Reggie înțelept,dacă se dovedește a avea înfățișarea unui cal de povară.Lady Pennington îi aruncă lui Reggie o privire aspră,și el își îndreptă imediat atenția spre coniacul din paharul său.

-Nu fi absurd.Te poți descurca cu o nevastă neatrăgătoare.E cu mult mai dificil să supraviețuiești fără bani.În special când ai responsabilități.Se ridică.Reggie sări și el în picioare.Ai face foarte bine dacă ți-ai aminti asta,Lord Berkley.

-Da,doamnă,mormăi Reggie,și Marcus își înăbuși un zâmbet.

Ce aveau anumite femei,sau mai bine zis anumite mame,de făceau ca niște bărbați capabili,în ciuda titlurilor sau a vârstei,să se transforme în școlari bâlbâiți? Se întoarse spre Marcus.

-Și tu,dragă băiete,ar fi înțelept să-ți amintești că,fără averea pe care tatăl tău ne-a lăsat-o,vom avea mari greutateți în a ne păstra domeniul.Arendașii se vor descurca,mă gândesc,deși nu vor mai fi fonduri pentru îmbunătățirile din agricultură,la care ții atât.Va trebui să facem economii în feluri pe care nu ni le-am fi imaginat vreodată.Cel puțin casa asta va trebui vândută.Vom fi nevoiți să-i concediem pe mulți dintre servitori,și o mare parte din Holcroft House va trebui'închisă.Totul în afară de ce ne trebuie pentru a trăi acolo permanent,desigur.Nu mai trebuie să spun că n-o să mai pot călători sau să mă ocup de interesele mele.Cu toate astea,decizia e doar a ta.Însoară-te cu fata sau nu.

Niciodată nu voi fi eu aceea care te va sili să te însori împotriva voinței tale,indiferent cât de potrivită e partida,sau cât de mult ai întârziat în întemeierea unei familii.Nu,fă ce crezi Că e mai bine.Scoase un oftat din rărunchi și îi aruncă un zâmbet minunat.Ceva bun tot o să iasă din asta,în orice caz.O să putem petrece mai mult timp împreună.Înaintă spre el și îl bătu pe obraz.O să înfruntăm viitorul împreună,noi doi,mamă și fiu.Împreună...pentru tot restul zilelor noastre.Privirea lui o întâlni pe a ei,iar ochii ei erau la fel de nevinovați ca și când n-ar fi lansat spre el o provocare,sau poate o amenințare.Lady Pennington își îndreptă apoi umerii într-un gest nobil și curajos și ieși din cameră ca un războinic care înfruntă vitejește orice obstacol îi apare în cale.Închise ușa cu putere în urma ei și,pe un lung moment,nici unul din bărbați nu scoase vreo vorbă.

-Foarte bine,mamă,murmură Marcus.Reggie privi cu ochii mari spre ușă.

-N-o să faci cu adevărat asta,bătrâne? Adică,să-și petreacă tot timpul cu tine...

-Dumnezeule mare,sper că nu.

Marcus sorbi restul băuturii.Desigur,mama lui nu voia asta mai mult decât el însuși,nu-i așa? Știa că există bărbați care erau deosebit de apropiați de mamele lor,dar nu cunoștea pe nici unul pe care să-1 fi plăcut sau să-1 fi respectat în special.Și n-avea nici o intenție săli se alăture.

De ani întregi îl bătea la cap să-și aleagă o mireasă și să procreeze,în aceste condiții,nu era deloc sigur că amenințarea ei era în van.

-Cu siguranță că asta așază nunta într-o perspectivă corespunzătoare.Marcus oftă adânc.Și sărăcia,de asemenea,într-un unghi complet diferit.

-Nu o sărăcie veritabilă,zise Reggie și se lăsă din nou în fotoliu.La urma urmei,nu e ca și când ar trebui să cerșești pe străzi.

-Nu,cred că nu.O să ne confruntăm doar cu acel rafinat fel de sărăcie nobilă, disperată și absolut jalnică.Genul ăla care face ca oameni ca noi,băieți buni,realmente,fără defecte mai mari decât că ne place prea mult băutura,sau vânătoarea,sau femeile să se transforme în vânători de zestre.Vânătoarea de mirese disponibile fără alt motiv mai bun decât averea lor poate salva modul de viață cu care am fost obișnuiți,sau poate salva moștenirea unui nume onorabil sau...

-Sau poate să le împiedice pe mamele noastre să ne invadeze viața.

Reggie făcu un gest de salut cu paharul.

-Într-adevăr.Marcus îi imită gestul și scutură din cap.Ce-o să mă fac,pestru numele lui Dumnezeu cel Sfânt?

Berkley își roti paharul cu coniac și făcu o grimasă.

-Sfatul meu e să te apuci zdravăn de băut.

-Mulțumesc.Deja m-am gândit la asta.

-Mai cred-Reggie trase adânc aer în piept și se uită în ochii prietenului său-că ar trebui să te însori cu domnișoara Townsend.

-Și tu,Brutus? ridică Marcus din sprâncene.

-Se pare că nu prea ai de ales.În afară de asta,nu e ca și cum ai renunța la multe.Îndrăznesc să spun că modelul de perfecțiune feminină despre care ai vorbit în trecut nu există.Și chiar dacă ar exista,ei bine-Reggie ridică din umeri-nu ți-ar face un serviciu.Ai avea toate șansele să nu-1 recunoști.

-Cum?

-Tu ai un calm neabătut,ești detașat și stăpânit.

N-ai ajuns nici măcar aproape de altar,nici nu te-ai făcut de râs pentru o

femeie. Tu, bătrâne, n-ai fost niciodată îndrăgostit, cel puțin nu într-atât încât să fi observat eu.

-Vrei să spui că sunt distant? Marcus îl fixă cu privirea pe prietenul său neîncrezător. Lipsit de emoții?

-Ba deloc. Dar poate că ești prea prudent în materie de dragoste. Prea rațional. Poate că și prea cerebral. Gândești cu mult prea mult despre tot.

Întotdeauna, mintea ți-a guvernat inima. Ai o idee clară despre ceea ce vrei și n-o să fii mulțumit decât dacă o să ai această perfecțiune. Pe de altă parte, eu...

-Tu te îndrăgostești cât ai clipi din ochi.

-Chiar așa fac.

-Și de câte ori ți-a fost frântă inima?

-De prea multe ori ca să mai pomenesc. Reggie se strâmbă într-un fel ce demonstra că nu se căia deloc. Și fiecare chin a meritat. Așteptarea, emoțiile și ce-i mai bun, bătrâne, imensele posibilități. E ca și cum ai cădea într-o prăpastie știind sigur și precis că poți zbura.

-Am fost aproape de prăpastia aia. Marcus ignoră tonul prudent din propria voce. Desigur că n-avea de ce să fie reținut. Reggie pufni.

-Dar nu te-ai aruncat încă. Să admitem că te-ai apropiat de buza prăpastiei de câteva ori. Îmi amintesc bine de o perioadă de-acum câțiva ani și o văduvă destul de atrăgătoare.

-Ce păcat că decedatul ei soț a ales să învie. Marcus se înfioră, amintindu-și. Cine și-ar fi putut închipui că, după aproape șase ani, un bărbat despre care se crezuse că a murit în Spania a revenit miraculos la viață?

-Și apoi, anul trecut, continuă Reggie, cred că îți picase cu tronc de-a binelea Marianne Shel...

-Acum e Lady Helmsley, Reggie, zise hotărât Marcus. Și cred că și tu erai mai mult decât topit după ea. Marcus admisesese de mult față de el însuși că, într-adevăr, fusese foarte aproape de a se îndrăgosti de fermecătoarea intelectuală.

Fusese atât ghinion, cât și momentul nepotrivit că tânăra femeie era deja pe cale de a se îndrăgosti de unul dintre cei mai vechi prieteni ai săi, marchizul de Helmsley. Marcus se trezise în postura neobișnuită de a lua parte la un complot ciudat, dar încununat de succes de a o convinge să se mărite cu Helmsley. Marcus scutură din cap.

-Dragostea m-a ocolit, bătrâne, și îndrăznesc să spun că așa va fi mereu. S-ar putea să ai dreptate. Poate că sunt cu mult prea prudent pentru astfel de emoții. Poate că mi-am învățat lecția, privindu-te pe tine. Într-adevăr, poate că m-ai învățat că dragostea trebuie evitată cu orice preț.

-Cu toate astea,noi doi alcătuim o pereche interesantă.Unul care ezită să se implice emoțional,și celălalt care își dă frâu liber pasiunii.În van.Reggie râse,apoi suspină.Dacă te crezi cu adevărat că dragostea trebuie evitată,de ce nu te însori cu fătuca asta,Townsend?

-Dacă e urâtă?

-Închide ochii.

-Dacă e o scorpie țâfnoasă?

-Exact de asta bărbații au amante.Reggie ridică din umeri.Există motive mai rele pentru o căsătorie decât dorințele tatălui și salvarea averii tale.

-Cred că da,deși,întâmplător,nu mă pot gândi decât la unul.

-Aha?

-Judecând strict după exemplul tău,desigur,cel mai complicat,cel mai încărcat de pericole și deci,probabil,cel mai nefericit dintre motive este într-adevăr...-

Marcus rânji-dragostea

CAPITOLUL 3

În toate chestiunile ce privesc bărbații,în afară de bani,calitatea e întotdeauna mai de dorit decât cantitatea.Colette de Chabot

-Lord Pennington?

Marcus sări în picioare și încercă să nu caște gura la vederea apariției angelice în tonuri de roz și alb,ce plutea prin salonul peste măsură de înzorzonat.

Whiting îl îndreptase către această casă din oraș,asigurându-l că domnișoara Townsend locuia aici,în casa unei foste profesoare,în mod evident,având în vedere că se găsea într-o enclavă elegantă a Londrei,era vorba despre o profesoară cu venituri personale excelente.Cu toate astea,persoana care se apropia de el nu semăna cu nici o profesoară pe care o văzuse sau pe care și-o imaginase vreodată,înaintăunpas.

-Domnișoara Townsend?

Fermecătoarea creatură blondă izbucni în râs.Sau mai degrabă emise un sunet asemănător cu clinchetul unor delicați clopoței de sticlă.Încântător și extrem de feminin.Își întinse mâna ca o ofrandă și își înclină capul să-l privească,într-o manieră ce ar fi înmuiat genunchii și celui mai insensibil bărbat.El îi ridică mâna spre buze.

-Nu,milord,nu sunt domnișoara Townsend a dumitale.

Un ușor accent franțuzesc îi însoțea cuvintele ca o mângâiere.

-Păcat,murmură el în apropierea pielii ei mătăsoase.

Ea râse din nou și sunetul grațios îi pătrunse în tot corpul. Se îndreptă de spate și încercă să se adune. Acum își dădea seama că era mai în vârstă decât domnișoara Townsend, poate chiar de-o seamă cu Marcus. Nu că ar fi contat în vreun fel. Era fără vârstă și superbă.

-Iertați-mă. Trebuie să fiți madame Freneau, atunci.

-Nu, milord, dar sunteți pe-aproape. O voce amuzată răsună din pragul ușii și intră a doua doamnă. Și ea era blondă și atrăgătoare, dar nu avea aerul de senzualitate diafană al primei femei. Eu sunt madame Freneau.

Se îndreptă spre el și își întinse mâna. El i-o atinse, supus, cu buzele.

-Madame.

-Aceasta e Madame de Chabot, sora răposatului meu soț. Un zâmbet ironic apărură în colțul gurii lui madame Freneau. Dar văd că deja ați făcut cunoștință.

-Într-adevăr, zise Madame de Chabot încet, ca și cum ea și el ar fi împărtășit un secret intim.

-Într-adevăr, repetă Marcus, fără să-și poată lua privirea de la ea. Văd acum că nu sunteți profesoară. Ea râse.

-Aici greșiți, milord. I-am învățat multe pe mulți. Există o ofertă în vorbele ei, sau doar ar fi vrut el să fie? O fixă cu privirea cu un amestec de ușoară surpriză și pură încântare.

-Eu sunt profesoara, zise cu hotărâre madame Freneau și, dintr-odată, Marcus își dădu seama cât de nepoliticos fusese.

-Scuzele mele, doamnă, spuse el, tulburat de comportamentul său neobișnuit.

Asta nu era deloc atitudinea sa obișnuită. Nu fusese vreodată agitat. În mod evident, descoperirea în legătură cu averea tatălui său, șovăiala lui de-a face alegerea corectă și, în plus, o apariție fermecătoare în roz și alb, toate acestea îi zăpăciseră mințile. Și nu-și amintea când mai fusese zăpăcit. Niciodată. Nici de împrejurări și, în mod sigur, nu de o femeie-indiferent cât de neașteptată sau cât de ispititoare ar fi fost apariția ei.

-N-am vrut să insinuez... Femeia îi alungă comentariul cu un gest din mână.

-Nu e necesară o explicație, milord. Înțeleg pe deplin. Fără îndoială, vă așteptați să fiu o babă respingătoare. Fantasmele fostelor profesoare chiar tind să fie și una, și alta. Zâmbi amuzată. Și n-ați fi putut să vă așteptați sub nici o formă ca și cumnata mea să fie de față.

-Chiar și așa... își înlătură toate gândurile de la femei seducătoare cu accent străin și adoptă cea mai reținută atitudine a sa. Am fost extrem de nepoliticos și vă cer scuze.

-Cred că e foarte șarmant, zise Madame de Chabot în șoaptă către cealaltă

femeie,dar privirea îi zăbovi asupra lui Marcus ca și cum i-ar fi evaluat plusurile și minusurile.

-O să vedem,Colette.Vocea lui madame Freneau era gânditoare.

-Așadar,domnișoara Townsend e acasă? Marcus trimisese un bilet solicitând o întâlnire,dar fusese prea nerăbdător să aștepte răspuns.Acum,hotărând că nu avea altă soluție decât să se însoare cu tânăra,intenționa să înceapă pregătirile cât mai curând posibil.

-Deși nu vă aștepta-vocea doamnei avea o notă aspră și,pe loc,el își dădu seama că această doamnă drăguță fusese într-adevăr profesoară cândva,sunt sigură că va coborî imediat.Vă rugăm să ne scuzați acum.

-Desigur.

-Haide,Colette,zise femeia.Să vedem de ce întârzie domnișoara Townsend.

Colette îi aruncă încă o privire cercetătoare și,fără să se gândească,Marcus se îndreptă de spate și își împinse bărbia în sus.Ea dădu din cap,aparent mulțumită.

-S-ar putea să fie potrivit pentru Gwendolyn a noastră,la urma urmei.

-Taci,Colette,îi aruncă doamna,cu hotărâre.Asta depinde doar de ea.

Colette ridică elegant din umeri.O clipă mai târziu rămase din nou singur în salonul mult prea feminin.,,*Depinde de ea?* ”

Marcus nu se gândise niciodată la posibilitatea ca domnișoara Townsend să șovăie în a lua hotărârea de a se mărita cu el,așa cum i se întâmpla lui însuși.Ce absurd! în definitiv,femeia fusese guvernantă.Se aștepta să profite de ocazia de a se mărita,fără să mai stea pe gânduri.

Și,fără falsă modestie,era considerat o partidă foarte bună.Titlul său era ireproșabil.Averea lui,cel puțin pentru moment,era mai mult decât respectabilă.

Reputația sa nu era mai prejos decât a multora dintre prietenii lui și considerabil mai bună decât a majorității.Putea să poarte o conversație inteligentă,era un observator al vieții amuzant și nu exista vreun eveniment la care să nu fie nu doar bine-venit,ci și dorit.În plus de asta,era considerat peste nivelul mediu în privința înfățișării.Într-adevăr,deși nu era un Adonis,unii ar fi putut spune că era arătos.Doar cea mai ciudată dintre împrejurări îl adusesse în situația de a aștepta să o ceară de soție pe o femeie pe care n-o mai întâlnise.O guvernantă,pe nume lui Dumnezeu.Indiferent de începuturile vieții mamei lui sau de afirmațiile ei despre formarea caracterului,ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit la o soție era o ex-periență ceva mai răsărită decât a unei servitoare.Nu era nici pe departe un adept al populismului,precum era mama lui.Și totuși,n-avea încotro.

Ei bine,avea să se însoare cu muierea asta,și astfel avea să-și păstreze averea.

Avea să-i dăruiască un moștenitor,și încă unul în plus.

Și odată rezolvată problema, nu vedea nici un motiv pentru care ea să nu-și vadă de viața ei, urmărindu-și propriile interese. El, unul, așa intenționa să facă.

Căsătoria lor urma să fie ceva mai mult decât un contract juridic. Un aranjament în folosul amândurora. Avea lui Marcus îi va rămâne lui. Iar el o va întreține pe domnișoara Townsend în maniera și în stilul demne de contesa de Pennington și, după spusele lui Whiting, pe deasupra, ea urma să primească o sumă considerabilă din averea tatălui său, pentru uzul personal. Nu urma să ducă lipsă de nimic, financiar sau social.

Acestea erau condițiile sale, și nu se îndoia că orice femeie în toate mințile le-ar fi acceptat. Nu era ceea ce s-ar fi așteptat de la o căsătorie, și cu siguranță nu ce și-ar fi dorit vreodată, deși avusese ocazia să-și găsească femeia visurilor și dorințelor lui și dăduse greș. Acum nu mai avea de ales.

Depindea de ea. Pufni neîncrezător. Absolut sigur că nu era după ea. Această căsătorie, ca și tot ce ținea de ea, depindea de el. De ce naiba n-ar fi acceptat? La naiba, el era afurisitul de conte de Pennington, iar ea doar o guvernantă care abia și ducea zilele. Care femeie de pe pământul ăsta aflată în situația ei nu l-ar fi vrut pe el și tot ce-i oferea?

Auzi voci pe hol și se întoarce spre ușă, lipindu-și pe față un zâmbet plăcut și îmbărbătându-se pentru orice ar fi urmat. Dacă într-adevăr era o femeie hotărâtă, cu o fire dârză, asta putea suporta. Avusese responsabilități față de arendașii lui și de cei a căror existență depindea de el, ca și față de familia lui. Chiar și față de strămoșii lui care lăsaseră pământul, și moștenirea, și renumele în mâinile sale. Oftă, resemnat. Nu, să-și piardă averea nu era o alternativă.

Trebuia să facă ce era cel mai bine pentru toată lumea, să lase deoparte preferințele personale. Nu că s-ar fi simțit deosebit de nobil să facă asta în acel moment. Pur și simplu, asta era de datoria lui și avea să-și îndeplinească obligațiile impuse de tradiție și obârșie. Indiferent cât de îngrozitor avea să fie asta... adică ea. Ușa se deschise și viitoarea Lady Pennington intră în cameră.

Inima lui Marcus bubui asurzitor.

Rochia ei era demodată, îi stătea prost, de o nuanță spălăcită de gri, dar nu putea ascunde promisiunea unei siluete bine proporționale. Părul ei era roșcat-închis, culoarea mahonului fin, legat într-un coc dezordonat, ca și cum s-ar fi luptat să se elibereze. Și silueta ei abia dacă îi ajungea lui la bărbie. Privirile li se întâlneau. Obrajii ei se îmbujorau și ochii albaștri se făcură cât cepele, oglindind șocul recunoașterii ce-și găsi ecoul într-al lui.

El se uită fix pentru un lung moment și îl năpădi un sentiment ce era cu totul prea nesocotit pentru un bărbat de un rafinament studiat ca al lui. Era un ciudat

amestec de amuzament,și ironie,și ușurare și...recunoștință.Și cu mult prea puternic să-i reziste.Și nu se putu controla: pe față i se lăți un rânjel de niște proporții cu adevărat nebunești.

-Doamne,Dumnezeule,dumneata ești!

Gwen se uită neîncrezătoare.Ăsta era Lord Pennington? Bărbatul arogant, sarcastic și,să admitem,destul de arătos,de pe scări era Lord Pennington? Lord Pennington al ei?

Nu că s-ar mai fi gândit la el,desigur.În afară de asta,în acel moment părea a fi mai mult nebun decât atrăgător.

-De ce mă privești astfel? zise ea prudentă,întrebându-se dacă nu cumva era prea târziu să se retragă pe coridor.Și de ce rânjești ca un nebun?

-E doar pentru că sunt aproape nebun de ușurare.Merse spre ea,îi luă mâna și i-o ridică la buze.O privea neîntrerupt în ochi.Într-un mod extrem de tulburător.E o adevărată plăcere să te întâlnești,în sfârșit,domnișoară Townsend.

-Este? își retrase mâna.De ce?

-De ce? Ridică dintr-o sprânceană.Aș fi de părere că e evident.Ea scutură din cap.

-Se pare că nu.

-Iertare.Fruntea contelui se încruntă.Presupun că domnul Whiting te-a informat în ceea ce privește legătura noastră.

-Mi-a spus despre un aranjament între tații noștri,spuse ea încet.

-Excelent.Dădu din cap și rânjelul îi reveni pe față.Era oarecum pieziș,și dacă părul lui negru ar fi fost puțin zbârlit în loc de bine pieptănat,ar fi arătat mai mult ca un școlar răutăcios decât ca un gentleman de aproape treizeci de ani.Ea bănuia că,în alte împrejurări,ar fi putut fi destul de atrăgător.Asta,totuși,nu era una dintre ele.

-Atunci,putem începe aranjamentele de îndată.O să fac rost de o licență specială și ne vom putea căsători cam pe la sfârșitul săptămânii.

Șocul o lăsă fără glas și,pentru o clipă,nu putut face altceva decât să se uite fix la el.Bărbatul era exact atât de arogant cât crezuse ea la prima lor întâlnire,și cu mult mai autoritar decât s-ar fi așteptat vreodată.N-avea nici o intenție să se mărite cu vreun bărbat,și cu atât mai puțin cu asta.Și chiar dacă ar fi fost interesată de măritiș,ar fi preferat mai curând să fie cerută,decât să i se poruncească.

-Domnișoară Townsend?

-Mă tem că sunt în dezavantaj,milord.

Îl fixă cu o privire calmă, genul acela pe care-l perfecționase ca să intimideze copiii, chiar dacă nu prea funcționase. Nu pot fi sigură după ce-am auzit vorbele dumitale, dar asta ar fi o cerere în căsătorie?

-O cerere în căsătorie? Se înroși, devenind confuz, apoi se lumină la față.

Bineînțeles. Cum de-am putut fi atât de nechibzuit? Așteptai asta. Orice femeie ar face-o, indiferent de împrejurări. Eu doar am presupus... Acum nu mai are vreo importanță, bănuiesc, dar îmi cer mii de scuze. Permite-mi s-o iau de la început. Îi luă mâinile într-ale lui și arătă cam stânjenit.

-Bănuiesc că nu m-am gândit la asta pentru că...ei bine, nu sunt prea obișnuit cu chestiile astea. N-am mai fost într-o astfel de situație vreodată. Aceasta e prima mea cerere în căsătorie.

-Cat de încântător e să știu că n-o ceri de soție pe prima străină peste care dai întâmplător.

-Într-adevăr, n-o fac. Ochii lui luciră amuzați. Draga mea domnișoară Townsend... Își drese glasul și se uită în ochii ei. Mi-ai face marea onoare de a deveni soția mea?

Ochii lui aveau o nuanță de verde-închis, calmi și ademenitori ca adâncimile unui iaz din grădină și, pentru un foarte scurt moment, Gwen nu-și dori altceva decât să se avânte în viitorul pe care-l ofereau ei. Nimic mai mult decât să se uite în acești ochi la infinit. O fluturare ciudată îi apărură în stomac, la fel de tulburătoare.

-Mulțumesc. Trase aer în piept și își retrase mâinile dintr-ale lui. Dar cu regret, trebuie să refuz.

-Să refuzi? El se holbă de parcă auzea o limbă străină. Cum adică să refuzi?

-Vreau să spun-își împreună mâinile, cu o expresie afectată-clacă nu greșesc în legătură cu definiția cuvântului, ceea ce vreau să zic este...ei bine, nu.

-Nu?

-Nu. Îi adresă cel mai plăcut zâmbet. Dar prețuiesc mult cererea.

-Poți s-o prețuiești cât vrei, domnișoară Townsend, dar probabil că n-o înțelegi pe deplin. Ochii lui se îngustară, și ea simți cum un fior de neliniște îi cobora pe șira spinării. Cu expresia intensă a ochilor și felul în care o domina, părea puțin periculos și, în mod surprinzător, mai atrăgător. Nu îți propun o înțelegere ilegală, nici nu îți sugerez o oarecare legătură provizorie. Îți ofer numele, titlul, averea și proprietățile mele. La drept vorbind, îți ofer un viitor.

-De ce? spuse ea fără să se gândească.

-Din pricina aranjamentului dintre tații noștri, iată de ce. S-au făcut promisiuni și trebuie respectate. Tatăl meu și-a dat cuvântul și n-am altceva de făcut decât să îl onorez și să-l respect.

-Cât de măgulitor.Tonul ei era rezervat.

-E limpede că n-am formulat prea bine.Se pare că azi nu prea știu să mă exprim cum trebuie.Trase adânc aer în piept.Doresc să-1 respect.Chiar foarte mult.

-Serios? Vrei să te însori cu o femeie pe care n-o cunoști? Ce neobișnuit.El o ignoră.-Cu toate astea...

-Simțul onoarei la dumneata este impresionant,milord.Dar,indiferent de sentimentele dumitale,nu mă simt obligată să respect un aranjament ce a fost făcut fără consimțământul meu.Totuși,apreciez mult dorința dumitale de a-1 respecta.Zâmbi disprețuitor.Deci,te poți considera eliberat de responsabilitatea față de tatăl dumitale și față de mine și îți poți continua viața fără a te simți vinovat.Zi bună!

Gwen dădu din cap și porni către ușă,în același timp ușurată și puțin descurajată.Nu că ar fi vrut să se mărite cu el,desigur.Nu-1 cunoștea deloc pe acest bărbat.Totuși,în afară de cererea făcută de Albert sub impulsul sentimentului de vinovăție,nu mai primise nici ea până atunci cereri în căsătorie,și bănuia că nu va mai primi vreuna.În afară de asta,în ciuda aroganței lui,contele era de fapt mai plăcut în comportament și înfățișare decât se așteptase ea.Și nu era absolut deloc ce se așteptase de la un bărbat care nu putuse să-și găsească mireasă.Ajunse la ușă și se întoarse.El stătea acolo unde-1 lăsase.

-Milord? Arată cu mâna spre ușă.Cred că discuția noastră a ajuns la final.

-Dimpotrivă,domnișoară Townsend,discuția noastră abia a început,zise el cu blândețe.

-Nu văd ce am mai putea discuta.Mi-ai pus o întrebare.Am răspuns la această întrebare.Deci-dădu din mână încă o dată,ceva mai tare-zi bună.

-Cu câteva minute în urmă,credeam că devenise într-adevăr bună.Văd acum că am greșit.Trecu pe lângă ea și închise ușa,hotărât.

-Ce crezi că faci? își îndreptă umerii și se uită în sus spre el,hotărâtă să nu cedeze teren chiar dacă asta însemna să fie prea aproape de el.Deschide ușa imediat.Nu este deloc cuviincios ca noi...

-Sunt surprins să aud acest protest deosebit,venind de la o femeie care se vântură neînsoțită prin Londra.

-Absolut deloc nu mă...se opri.Dacă te referi la ultima noastră întâlnire,mă aștepta o trăsură.Deci nu eram neînsoțită.

-Nu era nimeni cu dumneata când ne-am întâlnit.Cuvintele sale aspre îi contraziceau atitudinea relaxată.Trecu pe lângă ea ca și cum n-ar fi avut nimic altceva în minte decât să examineze salonul excesiv de feminin al lui madame Freneau.

Indiferent câte trăsuri te așteptau, comportarea dumitale a fost foarte necuviincioasă. Chiar scandalosă.

-Cu greu aş numi-o scandalosă. Sunt destul de obișnuită să fiu neînsoțită.

-Poate că în America această lipsă din decor e acceptabilă, zise el cu răceală.

Aici, totuși, nu este. Ea rezistă tentației de a-i răspunde urât.

-Nu prea cred că are importanță. Aici, nu mă cunoaște nimeni. Tatăl meu n-a frecventat lumea mondenă și a murit înainte ca eu să-mi fi făcut debutul în societate. Am fost plecată din Anglia pentru mult timp, și doar câțiva oameni din Londra știu de existența mea. N-am familie de protejat, nici poziție de apărut.

-Aha, dar în curând vei avea. În calitate de contesă de Pennington, vei avea obligații sociale și responsabilități fără sfârșit și, în timpul ăsta, fiecare mișcare îți va fi urmărită și comentată. Luă în mână o figurină urâtă înfățișând un câine mops și o studiu. La început, desigur că va exista o mare doză de curiozitate în legătură cu dumneata exact din motivele pe care le-ai pomenit: în ciuda obârșiei dumitale, ești practic o necunoscută. Atât prietenii, cât și dușmanii vor fi cu ochii în patru la orice aluzie de necuviință, la cea mai neînsemnată comportare nelalocul ei. Ea îl fixă cu privirea pentru o clipă, apoi râse, fără să vrea.

-Doar ca informație, ar trebui să știi că atitudinea mea este întotdeauna impecabil de cuviincioasă. Mă mândresc cu asta. Totuși, dacă încerci să mergi mai departe cu cererea dumitale, nu ăsta e modul în care trebuie s-o faci. Și nu merită deloc efortul, mai ales că n-am nici un interes în a obține o poziție sau...

-Ce zici de o familie? Se uită atent la ea. Nu vrei să ai o familie a dumitale? Un soț și copii?

Sora pe care n-o cunoscuse niciodată și nepoatele pe care nu le întâlnise îi venură rapid în minte și ea înlătură cu hotărâre gândul. Nu se hotărâse ce să facă și dacă să ia vreo măsură în privința lor, cât despre copii în general...

-Nu sunt în mod special atrasă de copii, și nici ei de mine.

-Ei bine, nu trebuie să avem mai mult decât câțiva, zise el vesel. De fapt, doi ar fi suficienți, amândoi băieți, evident.

-Desigur. Ar fi trebuit să se aștepte la asta. Prin asta, nu se deosebea de nici un alt bărbat cu titlu. Și fără îndoială că vor fi tot atât de încăpățânați ca și tatăl lor. Își încrucișă brațele pe piept și îl studiu. Ți-am refuzat propunerea atât de amabilă. O propunere care te absolvea de orice altă responsabilitate, ceea ce chiar și cel mai loial apărător al principiilor oculte ale onoarei ar accepta. Cu toate astea, insiști în a crede că o căsătorie între noi ar fi posibilă.

-Nu numai posibilă-îi aruncă un zâmbet atotștiutor-dar și inevitabilă.

-Nimic nu e inevitabil,milord,în afară de răsăritul și apusul soarelui,schimbarea anotimpurilor și alte caracteristici ale naturii.

-Și ce te face să crezi că noi doi nu suntem la fel de inevitabili precum natura? Că nu suntem destinați să ne petrecem viața împreună,la fel cum stelelor le este destinat să lumineze cerul nopții.Sau cum zilei îi este destinat să urmeze răsăritului? Cuvintele lui erau atât de degajate,încât părea că ar fi vorbit despre ceva lipsit de importanță,și totuși,în ochii lui exista o lucire ciudată.

-Cu greu aş numi destin un complot urzit de tații noștri pentru a asigura perpetuarea familiilor...sau,ca să fiu mai exactă,a familiei dumitale.

Totuși,posibilitatea ca el și ea să fie destinați unul altuia era o idee surprinzător de încântătoare.Încântătoare și complet improbabilă.

-Serios? Nu crezi că faptul că,practic,mi-ai căzut în brațe chiar înainte de a fi știut de acest aranjament,e mâna destinului?

-Aha,asta-i bună,milord.Aplaudă cu un sarcasm politicos.O strategie excelentă. Să iei ceea ce nu-i mai personal decât un aranjament de afaceri între părinți nechibzuiți și să-l transformi în ceva misterios și romantic.Cum era asta? Ah,da.Își duse dosul palmei la frunte și luă un ton dramatic.,,*Dragă domnișoară Townsend,suntem predestinați să fim împreună.Destinul nostru e scris în stele.Este...inevitabil.*” Reveni la tonul obișnuit.Foarte bine realizat,serios.

-Mulțumesc,zise el cu modestie.Și eu am fost de aceeași părere.

-Totuși,trebuie să subliniez că nu ți-am căzut în brațe.Te-ai ciocnit de mine și a fost cât pe-acți să mă dobori la pământ.

-Să te dobor? Ridică dintr-o sprânceană,atotștiutor.Și asta nu-ți spune că i destin?

-Îmi spune doar că nu te uitai pe unde mergeai.Nu e decât o simplă coincidență că ne-am hotărât să-l vizităm pe domnul Whiting în aceeași zi,la aceeași oră...

-Unii ar spune că nu există simple coincidențe.Și am avut șansa să ne încrucișăm pașii.

-Așa ceva nu există.Asta-i curată prostie și o știi.Scutură din cap.

Sincer,milord,nu știu de ce insiști...

-De ce nu te măriți cu mine? zise el brusc.

-Desigur că e evident.

-Nu și pentru mine.

-Atunci o să adaug și „mărginit”,ca și „încăpățânat”,la lista de defecte de caracter.Prea bine.Scoase un offat îung și numără pe degete motivele.În primul rând,nu te cunosc.În al doilea rând,urăsc să-mi fie hotărât viitorul de către bărbați,in special cei decedați de mult.

Și în al treilea rând,n-am nici o dorință de mă căsători.

-Niciodată? Ridică dintr-o sprânceană.Sau doar nu cu mine?

-Ambele.Se îmbărbătă.Domnul Whiting nu arătase cu siguranță nici o înțelegere față de dorința ei de a rămâne nemăritată.Nu se îndoia că Pennington împărtășea părerea avocatului.Dacă o femeie nu e interesată de copii...

-Și dumneata nu ești interesată de copii? Ea ezită și el profită:

-Aha! Zâmbi într-o manieră infatuată,și ea adăugă „enervant” pe listă.Toate femeile vor copii.E un aspect al naturii lor.

-Poate.Gwen era dispusă să admită acest anume punct,peutru că se întreba adesea dacă aversiunea ei față de copii avea de-a face mai mult cu cei pe care-i avusese în grijă decât cu lipsa oricărui instinct matern din partea ei.

Totuși,dorința de a da viață trebuia încă să se ivească în ea,și nu era sigură dacă se va întâmpla vreodată.Lăsând copiii deoparte,nu văd căsătoria ca pe o situație de dorit pentru o femeie.

-Pentru Dumnezeu,de ce nu?

Tonul lui era indignat,ca și cum aversiunea ei pentru căsătorie era o insultă adusă lui,personal.O cuprinse iritarea.

-Nu trebuie deloc să-mi explic motivele în fața dumitale.

-În calitate de viitor soț,cred că am dreptul să știu,zise el cu trufie.

-Ceea ce intenționez față de dumneata în acest moment n-are nimic de-a face cu'căsătoria,dar e la fel de definitiv.Încercă să-și mențină tonul hotărât,dar insistența lui era pe cât de amuzantă,pe atât de enervantă.Nu-și pusese mintea cu un bărbat până atunci,și era deosebit de antrenant.Lord Pennington,singurul beneficiu adevărat al căsătoriei pentru o femeie este cel financiar.N-am nevoie să mă mărit pentru că am un venit modest,nici pe departe ca al dumitale,îmi închipui,dar suficient pentru necesitățile mele.Privirea lui alunecă pe rochia ei.

-Extrem de modest,s-ar părea.Orice fel de amuzament dispăru.

-Abia am aflat situația veniturilor mele și încă n-am avut ocazia să-mi valorific ceva din fonduri în scopul cumpărării unor ținute potrivite.

-Asta e de asemenea o ușurare.

-De asemenea? îl studie atentă.Ce vrei să spui cu „de asemenea”?

-Ăă,doar am vrut...Se opri,căutându-și vorbele potrivite.Arăta extrem de stânjenit,și ea nu simțea nici măcar o urmă de simpatie pentru el.

-Da? îl îmboldi ea.

-Haide,domnișoară Townsend,știi foarte bine ce vreau să spun.Privirea lui se îndreptă încă o dată spre ea.Cu totul prea intimă,și curioasă,și aprobatoare.

Pentru o clipă,o încercă cel mai tulburător sentiment că el o putea vedea prin

haine,complet dezbrăcată.Mă așteptam la o persoană absolut deloc atractivă.

Cineva mai degrabă cu o înfățișare autoritară.Dumneata ești o surpriză extrem de plăcută.Sunt nebun după părul roșcat.Ea ignoră roșeața care i se urca în obraji.

-Oricât de flatant ar fi,milord,n-are nici o legătură cu subiectul.Deci,vorbeam despre motivele pentru care femeile aleg să...

-Cum rămâne cu dragostea,domnișoară Townsend? Tonul lui era blând,dar privirea îi era intensă.Afecțiunea? Genul de emoții care îi fac pe poeți să pună mâna pe condei.Dumneata crezi că există femei care se căsătoresc pentru avantaje cu mult mai ascunse decât banii?

-Bineînțeles.Își ridică bărbia și se uită direct în ochii lui.Cred pur și simplu că dragostea,afecțiunea,emoțiile sunt motive ridicole să te legi de un bărbat pentru tot restul vieții.Căsătoria e o colivie,și dragostea nu e nimic altceva decât o capcană.

-Serios? O studie atent.Te-ai gândit mult la asta,nu-i așa?

-Bineînțeles.Ridică din umeri.Înțelesese de mult că nu căsătoria le distrugea femeilor viața,ci dragostea.Dragostea ce le făcea să-1 urmeze pe un bărbat până la capătul pământului,sau le distrugea sănătatea pentru nașterea unui fiu sau le făcea să ignore infidelitățile unor soți care juraseră să le iubească pe veci și ignorau de asemenea și durerea pe care le-o provocau.Suficient pentru a nu o dori.

-Atunci e perfect.Zâmbi larg.Dumneata nu mă iubești,eu nu te iubesc.

Ah,adevărul e că mă aștept,desigur,să simt o oarecare dorință față de noua mea soție.Față de dumneata.Într-adevăr, chiar și acum...

-Termină imediat! în ciuda ei înseși,îi venea să râdă.El era extrem de amuzant.

Ești incorrigibil.Nu accepți niciodată un refuz?

-Niciodată.Înaintă spre ea.

-Ce vrei să faci acum?

Ea se dădu înapoi.El se opri în fața ei,la doar câteva zeci de centimetri distanță.

Privirea îi alunecă de la ochii ei spre buze și înapoi,și ea putu să jure că o atinsese de-a binelea.

-De vreme ce nu te interesează dragostea sau averile,mă gândeam să-ți demonstrez avantajele dorinței într-o căsătorie.

-Desigur că nu vrei să...să...înghiți în sec și se holbă la el.Să mă săruți?

-Nu,desigur că nu,zise el încet.Din nou,privirea lui zăbovi pe buzele ei.Nici măcar nu m-am gândit la asta.

-Minți.

-Cu siguranță că nu,murmură el,dar ea și-ar fi pus la bătaie toată averea că mințea.Dragă domnișoară Townsend,când voi intenționa să te sărut,n-o să ai nici o îndoială.

-Acum,n-am.N-ar fi crezut că e posibil,dar ochii lui erau de un verde și mai intens decât înainte.

-Ai mai fost sărutată înainte?

-Nu cu voia mea.

-Aha?

-Am fost agresată de bărbați câteodată,zise ea înainte de a se putea opri.

Pe fața lui se citi îngrijorarea,și orice fel de pasiune ce ar fi putut-o cuprinde se evaporă pe neașteptate.

-Te deranjează asta? zise ea pe un ton mai ascuțit decât ar fi vrut.

-Mă deranjează că un anume bărbat a putut agresa o femeie.Pot doar să sper că dumneata n-ai pățit nimic.În vocea lui se citea sinceritatea,și ea își dădu seama că era,de fapt,un bărbat destul de amabil,dacă stătea să se gândească mai bine.Totuși,nu era și nici n-avea să fie vreodată logodnicul ei.

-Absolut nimic.Am învățat cum să mă descurc în fața unui interes nedorit.Își puse palma exact în mijlocul pieptului lui și îl împinse hotărât.El rânji și se dădu în lături.

-Sigur asta n-a fost tot.

-Bineînțeles.

Trecu pe lângă el și traversă încăperea,îndepărtându-se la o distanță sigură de el.Gwen se miră că el nu-și dăduse seama că era cât pe-aici să-l lase să o sărute,ba mai rău,să-i răspundă la sărut.Nu avusese niciodată o astfel de pornire,și nu prea știa cum să procedeze mai departe.Ajunse la șemineu,apoi se întoarse spre el.

-Totuși,peu moment,nu mi s-a părut a fi necesar.Dumneata îmi pari genul de bărbat care acceptă că atunci când o doamnă spune nu,exact asta vrea să spună.

Ai fi surprins câți bărbați,care se consideră a fi respectabili,au prea puține scrupule când e vorba despre femei aflate în serviciul lor.

-Bărbații sunt animale dezgustătoare,zise el hotărât.Ea nu dădu atenție amuzamentului din ochii lui.

-Într-adevăr,așa e.

-Totuși,există și unii dintre noi,excepții de la regula animalelor dezgustătoare, care nu ar forța o femeie fără voia ei.

-Bine.

-În plus,există aceia dintre noi care,din nou nu sunt în categoria animalelor

dezgustătoare, care încă n-au întâlnit o femeie nedoritoare. Ea pufni, disprețuitoare.

-Haide, milord, n-ai întâlnit niciodată o femeie care să nu vrea în mod special să te sărute?

-Niciodată. Ridică relaxat din umeri.

-Ești exact atât de arogant pe cât am crezut de prima dată când ne-am întâlnit.

-Și sper că și la fel de fermecător. Își mișcă în sus și în jos sprâncenele, șmecherește, iar ea își înăbuși un chicot. Totuși, greșești într-o anumită privință, domnișoară Townsend. Își încru-cișă brațele peste piept. În chestiunea căsătoriei noastre, ai spus nu în repetate rânduri astăzi, și totuși eu n-am acceptat și nu voi accepta asta niciodată.

-De ce nu? Ea scoase un oftat de exasperare. Ești la fel de enervant ca orice copil pe care l-am cunoscut vreodată, și la fel de dificil de înțeles.

Se întoarse pe călcâie și se îndreptă spre fereastră, încercând să pună în ordine ghemul de contradicții din care era făcut bărbatul din fața ei.

-Ți-am oferit o cale foarte elegantă de ieșire din asta. Nimeni nu te-ar fi putut acuza că nu ai onorat promisiunea tatălui dumitale. Dumnezeu știe că ai încercat. În mod admirabil, aș putea adăuga. Și nu e ca și când ai putea câștiga altceva decât onoarea și zestrea mea, deși nu merită a fi menționată unui bărbat cu averea dumitale. El își drese glasul.

-Domnișoară Townsend, există ceva...îi făcu semn să tacă.

-Eu, pe de altă parte, aș avea un mare profit de pe urma acestei căsătorii. Aș obține o avere personală considerabilă, fără a mai menționa partea mea din averea dumitale. Îi veni în minte un gând ciudat și se întoarse spre el. Veniturile dumitale sunt substanțiale, nu-i așa?

-Sunt, zise el prudent, pentru moment.

-Pentru moment? Dintr-odată, adevărul i se arată. Doamne sfinte, n-ai nici o lescaie, nu-i așa? Ai nevoie de această căsătorie. Zestrea și venitul meu jalnic de mic.

-Cu un minut în urmă, era vorba de un venit personal substanțial.

-Cu un minut în urmă nu conta.

-Indiferent de asta, nu sunt falit. Pufni și nu se uită spre ea. Vocea lui era joasă. Încă.

-Încă? Pentru un lung moment, îl fixă cu privirea. Adevărul era evident și era îngrozită că nu-l văzuse până acum. Își alese cu grijă cuvintele. Sunt pe cale de a obține o avere dacă ne căsătorim. Cât obții dumneata? Privirea de pe fața lui îi dădu confirmarea.

Semăna cu oricare dintre copiii de care avusese grijă când erau prinși făcând ceva ce nu trebuia.

-Eu n-aș fi spus-o așa,pe șleau.

-Cât,milord?

-Cinstit,nu capăt nimic în afară de o soție,bineînțeleș.Și avantajele acestui fapt urmează să fie stabilite.Pur și simplu nu pierd ce am.Scoase un oftat resemnat.

Dacă nu ne căsătorim,îmi pierd întreaga avere.

-Înțeleg,zise ea încet.Hotărârea lui de a se însura cu ea avea sens acum.

-Domnișoară Townsend.Înaintă spre ea.Nu e alegerea mea.Aș trăi bucuros în sărăcie tot restul vieții mele,mai degrabă decât să oblig pe oricare din noi doi la o căsătorie ce nu ne e pe plac.

-Mă îndoiesc de asta.Pufni neîncrezătoare.Eu am fost săracă,și nu e câtuși de puțin plăcut.El o ignoră.

-Chiar dacă eu însumi sunt mai convins decât voi fi vreodată că a fost mâna destinului să ne întâlnim...

-Da,da,soarta.Destinul.E scris în stele și așa mai departe.Își dădu ochii peste cap și se prăbuși pe canapea.Te rog,continuă.

-Ar trebui să știi că motivele mele nu sunt complet egoiste.Nu sunt singurul afectat de asta.Există oameni care depind de mine.Își trecu mâna prin păr,și ea își dădu seama că avusese dreptate.Chiar că arăta ca un băietan cu părul ciufulit.Arendașii de pe moșie,și o mică armată de servitori,și mama mea care își va pierde și ea averea dacă nu ne căsătorim.Chiar și satul Pennington depinde de patronajul tatălui meu și,mai înainte de el,de al tatălui său.În afară de asta,n-am fost zgârcit cu averea mea.Finanțez cu generozitate un mare număr de acțiuni de caritate.El se opri și o privi.Ai vreo idee câți orfani au fost botezați după mine de-a lungul anilor?

-Pennington pare cam mult pentru un orfan,murmură ea.

-Nu fi absurdă.Au fost botezați Marcus,bineînțeleș.Scutură din cap.Nu-mi pot imagina să botezi un orfan Pennington.

-Marcus.Numele suna plăcut pe buzele ei.

-Știu că asta e problema mea,nu a dumitale.Îi aruncă o privire aspră.Deși o soție ar trebui să împărtășească necazurile soțului ei.

-Poate,dar n-o să fii soția dumitale.Din nou,el continuă ca și când n-o auzise.

-E numai vina mea,știu asta.Ar fi trebuit să-mi gădesc o soție cu ani în urmă.Dar nu-i nici pe departe atât de simplu pe cât pare,să știi.

-Nici măcar pentru cineva atât de fermecător ca dumneata?

-Nu,sincer.Continua să meargă de colo-colo fără oprire.Ah,desigur,ai crede că,în

prezența tuturor fetelor tinere și proaspete scoase la paradă pentru sezonul de prezentare ca niște vite la Tattersall's, n-ar fi greu să aleg o mireasă. Să admitem că există un număr suficient cu familii respectabile sau cu o zestre acceptabilă, într-adevăr, există multe care sunt și atrăgătoare, iar unele chiar au și o brumă de inteligență. Dar nu cred că cineva ar trebui să-și aleagă o soție cum alege un cal nou, cu ochii îndreptați doar spre dinți, și fertilitate, și înmulțire. Dumneata ce crezi, domnișoară Townsend?

-La fel. Bărbatul era de-a dreptul fascinant în pasiunea lui, iar ea nu-și putea lua ochii de la el.

-Bineînțeles că nu. N-are sens. Cu toate astea, asta e ceea ce se presupune. Dar eu n-am făcut-o. N-am ales din nici o ofertă de sezon, deși cu siguranță că aș fi putut. Ți-am spus că sunt considerat o partidă foarte bună?

-Poate că ai menționat lucrul ăsta.

-Bine. Ar trebui să știi ce capeți. Ea deschise gura să protesteze, apoi o închise. Oricum, nu i-ar fi acordat acum nici o atenție. Hotărât lucru, semăna foarte bine cu un bulgăre ce se rostogolea în josul dealului din ce în ce mai repede.

-Sincer, găsesc toată această idee de piață de căsătorii extrem de dezgustătoare. Și știi de ce, domnișoară Townsend? Ea făcu ochii mari și scutură din cap.

-E prea...pragmatic. Prea impersonal. Nu ești de acord? Ea încuviință, dând din cap.

-La naiba, domnișoară Townsend, îmi dau seama că nu se vede cu ușurință, dar am ceva ca un fel de înclinație sentimentală, deși adevărul e că n-o arăt. Într-adevăr, prietenii cred că sunt complet lipsit de sentimente, pur și simplu pentru că nu-mi pun inima pe tavă.

-Serios?

-Da. E chiar foarte supărător. Dădu din cap hotărât și se opri. Un zâmbet sarcastic îi arcui colțurile gurii. Poate dacă le-aș fi vorbit așa cum îți vorbesc dumitale, și-ar fi schimbat părerea despre mine. Dumnezeule mare, n-am mai vorbit cu nimeni până acum despre toate astea, cu atât mai puțin cu o femeie. Împrejurările în care ne găsim se pare că mă influențează mai mult decât aș fi bănuț.

-Așa se pare.

-Și dumneata, domnișoară Townsend? Noi-sau mai bine zis eu-sunt în încurcătura asta pentru că nici unul din noi nu s-a căsătorit. Ești extraordinar de drăguță și...

-„Extraordinar”?

Credea despre ea că era intru câtva atrăgătoare, dar nu extraordinar de drăguță. De fapt, credea că avea unele caracteristici prea pronunțate: culoarea părului era prea

intensă, iar șoldurile și posteriorul prea rotunde pentru statura ei. Un bărbat precum Pennington descriind-o ca fiind extraordinar de drăguță era absolut cel mai frumos lucru ce i se spusese vreodată.

-Extraordinar. El dădu din cap cu hotărâre. Nu pot să cred că n ai avut ocazia să te măriți până acum.

-Am fost o simplă guvernantă, Lord Pennington. Ocaziile de măritiş erau limitate. În afară de asta, am explicat...

-Da, da, iartă-mă. Am uitat pentru o clipă. Căsătoria nu e ceva la care să aspiři. Cu toate astea, dacă acum erai măritată, aş fi putut să-mi păstrez averea. Fața i se luminează. Poate că nu-i prea târziu. Dacă nu te vei mărita cu mine, putem să te mărităm cu altcineva în doi timpi și trei mișcări. Știu că Lord Berkley, domnul cu care eram ieri, s-ar însura cu dumneata într-o clipă. Era fascinat de dumneata și, după câte se pare, este o situație de criză...

-De ajuns, milord. N-am nici o intenție să mă mărit cu cineva, cu atât mai puțin cu acest prieten al dumitale. În afară de asta, dacă aş fi dispusă să mă mărit într-o măsură cât de mică, m-aș mărita cu siguranță cu dumneata. Știu că făcuse o greșală, de îndată ce cuvintele îi ieșiră din gură. Înainte de a putea scoate un cuvânt de protest, el traversă încăperea, îngenunche în fața ei și îi luă mâna într-ale lui.

-Draga mea domnișoară... ai nume de botez?

-Gwendolyn.

-Gwendolyn. Dădu din cap aprobator. E încântător. Gwendolyn și Marcus. Sună perfect împreună. Vezi, ți-am spus eu că a fost soarta.

-Cu siguranță nu a fost. Încercă să-și elibereze mâna, dar el i-o ținea strâns.

-Salvează-mă, Gwendolyn. Tonul lui era la fel de pătrunzător ca și privirea.

Salvează-i pe toți acei oameni care depind de mine. Se uită la el pentru mult timp. Ar fi fost destul de ușor să cedeze și să se mărite cu el. Și bănuia că ar fi fost la fel de ușor să țină la el. Poate să-1 iubească. Cu mult prea ușor. Dar dragostea nu duce la nimic bun. Nu va merge pe drumul mamei și al surorii ei, și al tuturor femeilor care, înaintea ei, și-au dăruit dragostea unui bărbat, doar ca să-și vadă viețile scurtate sau inimile zdrobite.

Nu, în afară de toate celelalte motive pentru care ar fi fost absurd să se mărite cu acest bărbat pe care abia-1 cunoscuse, cel mai bun motiv dintre toate pentru a fugi cât se poate de departe de el era dragostea.

-Îmi pare foarte rău, milord. Își trase mâinile dintr-ale lui. Dar n-o să mă mărit cu dumneata.

-Ah, ba da, o să te măriți, domnișoară Townsend, pentru că, vezi dumneata, eu nu o

să renunț. Se ridică în picioare și își coborî privirea înspre ea. Era foarte intimidant. Am aproape trei luni întregi să te conving să te răzgândești, și nu mă îndoiesc că o să reușesc. Ea se ridică și se uită în sus la el.

-N-o să mă răzgândesc.

-O să fiu la ușa dumatăle în fiecare zi și noapte. O să fac tot ce-mi stă în putință să te conving să te măriți cu mine, și n-o să renunț până în ziua în care voi împlini treizeci de ani. Păstrarea averii mele este cu mult prea importantă pentru prea mulți oameni. Există doar un singur fel de a mă scoate din viața dumatăle, domnișoară Townsend, și anume-zâmbi încet, într-un fel viclean și mult prea sugestiv-să te măriți cu mine.

CAPITOLUL 4

Uneori, bărbații și ceea ce ei ne oferă sunt un rău necesar ce poate fi suportat atâta vreme cât o femeie nu așteaptă nimic altceva decât cei se prezintă.

Gwendolyn Townsend

Era extrem de ciudat să stea în marele salon de la Townsend Park în calitate de nimic mai mult decât un oaspete, deși Gwen nu se simțise niciodată altfel decât un musafir chiar și când în aparență fusese de-a casei. Townsend Park fusese căminul tatălui ei și al bunicului ei și așa mai departe, de-a lungul a șase generații sau mai mult. Moștenirea încetase brusc atunci când se născuse Gwen, o fată. Fusese trimisă de acasă la școală imediat ce se considerase că împlinise vârsta potrivită și, la drept vorbind, Academia lui madame Chaussan îi fusese cămin mai mult decât acest loc.

Petrecuse vacanțe ocazionale aici și scurta lună de boală a tatălui ei, dar îi lipsea atașamentul față de locul încărcat de amintirile copilăriei, sau perioadele mai fericite. Dacă mama ei n-ar fi murit, sau dacă sora ei n-ar fi plecat, poate că viața lui Gwen ar fi fost alta. Poate că ar fi fost crescută aici în loc să fie expediată la străini, la madame Chaussan. Străini ca madame Fre-neau, care în ultimă instanță devenise nu numai profesoara ei, ci și prietenă și chiar familie.

Se schimbaseră puține în cei cinci ani care trecuseră. Mobila fusese rearanjată, camerele păreau cumva mai mici, iar majordomul era nou, dar una peste alta era cam cum își amintea.

-Domnișoara Townsend?

O femeie mai în vârstă cu o față încruntată și un comportament de stăpân, îmbrăcată într-o rochie mai anostă decât a lui Gwen, deși de o calitate considerabil mai bună, intră în încăpere.

-Da?

-Sunt domnișoara Hilliard,sora lui Lord Townsend.

-Lord Townsend? Pentru o clipă,lui Gwen îi apăru în minte chipul tatălui ei.Înlătură imaginea și ciudata durere care o însoțea.Bineînțeles, Lord Townsend. Vărul meu.Așadar,dumneata...

-Verișoară,de asemenea.Îndepărtată,bineînțeles.

Femeia pufni,de parcă legătura ar fi fost dezagreabilă.Gwen se abținu să comenteze ce noroc era că exista o distanță atât de mare între ele și se forță să arboreze un zâmbet politicos.

-Văr...Lord Townsend este acasă? Aș vrea să-i prezint omagiile mele.

Bineînțeles că era o minciună.N-avea nici pe departe intenția să-i prezinte vreun omagiu omului care,deși în mod legitim,îi luase ceea ce ar fi trebuit să fie dreptul ei din naștere.Totuși,manifesta o oarecare curiozitate în legătură cu noul Lord Townsend.Probabil că îi semăna surorii lui în cele mai mici detalii,inclusiv la mustață.

-Nu este.De fapt,e în străinătate de aproape un an.Dar am înțeles că dumneata ești aici ca să-ți iei în primire nepoatele.

-Sunt aici să le vizitez,spuse încet Gwen.N-avea nici o intenție să le ia pe fete,dar nu voia să recunoască asta față de acritura aceea de femeie.Felul de-a fi al domnișoarei Hilliard îi amintea lui Gwen de nenumărați oameni pe care îi cunoscuse în anii din urmă,care grație împrejurărilor nașterii sau a averii lor considerau că restul lumii nu merită nici o atenție.

De fapt,Gwen nu era deloc sigură ce o făcuse să călătorească timp de două ore de la Londra până la Townsend Park.Poate că aluzia domnului Whiting că nevoile lui Gwen nu erau atât de importante ca acelea ale nepoatelor ei și,drept urmare,o umbră de regret din partea lui Gwen.Sau o dorință de a se despovăra de orice vină și de orice obligație familială,aproape la fel cum Pennington se achitase de orice obligație față de tatăl lui.Sau poate că era o dorință neștiută până atunci de a-și cunoaște familia.Ceea ce rămăsese din ea,în orice caz.

-Nu mi-am cunoscut niciodată nepoatele.

Sau poate că nu era nimic mai mult decât simplă curiozitate.

-Ei bine,n-o să-ți placă de ele.Nu văd cum cineva le-ar putea plăcea.Atitudinea amenințătoare a domnișoarei Hilliard se accentuă,dacă asta era posibil.Sunt niște sălbatice,toate.Foarte necivilizate.În plus,sunt și indisciplinate,nepoliticoase și încăpățănate.Proastă creștere,fără îndoială.Femeia pufni din nou.Nici măcar nu le-aș fi acceptat aici,dar fratele meu a insistat,cel puțin pentru moment.Se pare că îl cunoștea pe tatăl lor și se simte într-un fel obligat.În afară de asta,Adrian e

capul familiei și a considerat că e de datoria lui, mai ales că nimeni nu părea să știe pe unde ești. Își asumă responsabilitățile într-o manieră foarte serioasă. Își țuguie buzele cu o expresie dezaprobatoare. Bineînțeles că era plecat în călătorie atunci când ele au ajuns aici.

-Dar intenționează cu adevărat să le ofere un cămin permanent la Townsend Park?

-Nu pot să afirm asta, zise ea strâmbând din nas. L-aș încuraja să le găsească un cămin în altă parte, și consider că, odată ce le va cunoaște, va accepta. De obicei, suntem de acord în astfel de chestiuni.

-Fără îndoială, murmură Gwen. Imaginea lui Lord Townsend ca o versiune masculină a surorii lui, cu tot cu încruntătura respingătoare și cuta irascibilă dintre firâncene îi apăru mai intensă.

-Totuși, acum că te-ai întors din...călătoriile dumitale-din nou domnișoara Hilliard pufni disprețuitor-desigur că vei...

-Vă simțiți bine? zise Gwen brusc. Ați răcit? Poate ați luat o gripă?

Verișoară ei se dădu înapoi, surprinsă.

-Absolut deloc. Dimpotrivă, mă simt foarte bine-ochii i se îngustară, înțelegând bine.

Mulțumesc de întrebare. Deci, eu cred...

-Aș vreau să-mi văd nepoatele. Gwen adoptă atitudinea ei de guvernantă.

Imediat, dacă sunteți atât de amabilă.

-Bineînțeles.

Domnișoara Hilliard se îndreptă către un șnur și îl smuci violent.

Nu-și lua privirea de la Gwen, de parcă s-ar fi temut ca tânăra să nu fure argintăria dacă o scapă din ochi.

În încăperea se lăsă o tăcere de plumb. Mintețea lui Gwen era cu mult prea ocupată cu gânduri despre posibila soartă care se abătuse asupra copiilor surorii ei-stând la mână acestei creaturi extrem de antipatice-, pentru a depune vreun efort să ducă o conversație politicoasă. Deși Gwen nu iubea în mod special copiii, cel puțin nu pe cei de care avusese grijă, simțea cu adevărat un fel de responsabilitate față de aceste fete. Erau, la urma urmei, singura familie care-i rămăsese, dacă îi excludea pe domnișoara Hilliard și pe fratele ei.

Cu toate astea, copiii erau bine îngrijiți aici. Dorințele și nevoile le erau îndeplinite. Fără îndoială că Lord Townsend, lăsând deoparte asemănarea la caracter cu sora lui, s-ar asigura că sunt bine educate și că li se va pune la dispoziție zestrea adecvată atunci când va veni momentul. Având în vedere toate astea, aici era cel mai bun loc pentru ele.

-Te previn, verișoară, indiferent la ce te aștepți, n-o să găsești aici, zise domnișoara

Hilliard.

-Nu am deloc nevoie de avertizarea dumitale, verișoară. Gwen se uită cu hotărâre în ochii celeilalte femei. Nu aștept nimic mai mult decât să fac cunoștință cu copiii surorii mele.

-Ei bine, așa fi mai mult decât ușurată să scap de dracii ăștia împieliați. Făpturi nerecunoscătoare. Deși, cum intenționezi să ai grijă de ele dumneata, o femeie necăsătorită, mă depășește. Gwen scoase un oftat plictisit.

-N-am nici o intenție să am grijă de ele. Deja le-ai oferit un cămin excelent și n-am...

-Oricum, nici nu vrem să plecăm cu tine.

O voce răsună de la ușă și Gwen se întoarce. Trei perechi de ochi acuzatori o priveau. Gwen le întoarce privirea, frapată de senzația extrem de neașteptată că se uita la ea însăși în diferite momente ale copilăriei sale.

Erau așezate după înălțime și vârstă. Cele trei semănau remarcabil de mult la înfățișare, toate cu părul în variate nuanțe de roșu, apropiat de cel al lui Gwen. Cea mai înaltă era evident cea mai mare ca vârstă, având paisprezece ani. Se vedea de pe chipul ei că ea era cea care vorbește, și la fel de evident era că mai avea destule de zis, și deloc plăcute. Următoarea ca înălțime, probabil cea de doisprezece ani, era la mijloc, cea mai mică, de zece ani stătea lângă ea. Ar fi fost cu mult mai ușor dacă Gwen și-ar fi amintit numele lor. Fuseseră botezate după diferite virtuți creștinești, dar Gwen nu-și amintea care anume.

Indiferent de natura numelui lor, cu greu puteai găsi măcar o idee de ceva care să semene a calități morale în privirile dușmănoase pe care le aruncau în direcția ei. Deocamdată, Gwen se îndoia că se numeau ceva legat de plăcere, sau îngăduință, sau bunătate. Văzuse și înainte priviri din astea la copii. O disprețuiau.

-Nu e după voi, spuse domnișoara Hilliard într-o manieră intransigentă, apoi se întoarce spre Gwen. Trebuie luate decizii privitoare la viitorul lor. Totuși, o să discutăm asta mai târziu. Deocamdată, o să te las pentru...vizita dumitale. Aruncă o privire disprețuitoare spre fete. Sunt sigură că va fi foarte instructivă.

Se întoarce și ieși din cameră, trântind ușa în urma ei. De parcă s-ar fi vorbit, toți ochii urmăriră plecarea bătrânei, și Gwen își dădu seama că fetele o antipatizau pe domnișoara Hilliard chiar mai mult decât pe ea însăși. Cel puțin aveau asta în comun. Își întoarseră atenția înapoi spre Gwen, și ea știu că aversiunea lor împărtășită nu va fi nici pe departe de ajuns.

-Deci, ești mătușa Gwendolyn? întrebă cu răceală cea mai mare.

Gwen dădu din cap.

-Într-adevăr, eu sunt. Și tu cine ești?

Fata ezită, ca și cum credea că dezvăluind chiar și doar atât n-ar fi fost înțelept.

-Poți să-i spui asta. Mijlocia oftă. O cheamă Charity, și ea e Hope. Arată cu capul spre cea mai mică. Eu sunt Patience. Patience zâmbi politicoș și trecu cu privirea peste Gwen în acel fel indiferent perfecționat de fete cândva după ce împlineau zece ani, când începeau să judece fiecare femeie cu un ochi critic. Știai că semeni puțin cu mama noastră?

-Atâta doar că ea era frumoasă, adăugă Hope. Foarte frumoasă.

Patience o studie pe Gwen, gânditoare.

-E frumoasă. Doar că nu foarte frumoasă.

-Sau Charity își îngustă ochii-aș spune foarte drăguță. Gwen începu.

-Sunt destul de drăguță. Sau cel puțin pot fi. Charity pufni neîncrezătoare.

-Dar ai dreptate într-o singură privință. Privirea lui Gwen se mută de la o soră la alta. Nu sunteți corecte. De-abia ne-am întâlnit. Nu mi-ați oferit ocazia să fiu drăguță sau orice altceva. Hope își puse mâinile în șolduri.

-De ce s-o facem?

-Într-adevăr. Patience își încrucișă brațele peste piept. Ca și cum ai merita-o.

-Prostii. N-am făcut absolut nimic care să justifice faptul că nu merit să fiu cel puțin prietena voastră. Lui Gwen i se făcu rușine de tonul din vocea ei. Le vorbea fetelor, singura familie pe care o avea, în același fel stăpânit și hotărât pe care le vorbea mereu copiilor de care avusese grijă. Cu vocea ei de guvernantă, menită să demonstreze autoritate îmblânzită cu bunătate. Gwen nu stăpânise niciodată metoda asta și știa prea bine că vocea ei suna tare în loc de hotărât și rece mai degrabă decât stăpânit. Încercă din nou:

-Deci, despre ce vorbiți voi mai exact?

-Vorbim despre unde ai fost de când mama și tata au murit, și de ce nu ai venit după noi. În ochii lui Charity sclipi revolta și practic scuipe cuvântul: Exact.

-Mama a spus că, dacă li se întâmplă ceva ei și lui tata, o să ai tu grijă de noi, zise Patience.

-Dar abia am aflat de existența voastră, începu Gwen. N-aș fi putut...

Hope nu-i dădu nici o atenție.

-Se presupune că surorile ar trebui să aibă grijă una de alta. Asta a spus mereu mama. Asta fac surorile. Asta fac familiile. Cele trei fete dădură din cap la unison.

-A spus că bunicul nu mai conta ca familie pentru că nu-l plăcea pe tata, și tata era familia ei. Charity se uită de parcă era într-un fel vina lui Gwen. Și, drept urmare, să nu ne așteptăm să ne placă pe noi.

-În plus... Privirea lui Hope era la fel ca a surorii ei mai mari. El a murit, la fel ca mama și tata. Doar că ei sunt în rai și el probabil e în...

-De-ajuns,zise Gwen pe un ton aspru,în cel mai bun stil al unei guvernante care nu acceptă „prostii”.

-Iad.În vocea lui Charity se putea auzi sfidare.

-Iad,zise hotărât Patience.

-Iad,dădu și Hope din cap.Unde va arde pe veci pentru păcatele lui.

Toate trei se uitară înspre Gwen,provocând-o să le dojenească pentru limbajul lor.Ea văzuse înainte această privire în ochii copiilor lăsați în grija ei.Copii al căror singur scop în viață era să o înnebunească pe guvernanta lor din acel moment.Cu siguranță că nu putea să se poarte cu acești copii la fel cum se purtase cu ceilalți, chiar dacă,în realitate,marea majoritate a timpului fusese la cheremul lor mai degrabă decât să-i stăpânească.

-Să știți că nici voi nu sunteți corecte față de el,zise Gwen încet,dându-și seama de ironia situației de a-și apăra tatăl.Nu era un om rău.Dar n-a fost de acord cu alegerile mamei voastre,iar ea l-a înfruntat.

-Oricum,nu ne place de el.Vocea lui Charity era rece.Și nu ne place de tine.

Un oribil și cunoscut sentiment de neputință puse stăpânire pe Gwen.

Exista,oare,ceva mai înspăimântător pe pământ decât copiii furioși și sfidători? Era și ea aproape copil când plecase de acasă și ocupase primul post.Nu știa mai multe decât acum despre cum să procedeze cu copiii.Și dacă e să spunem adevărul,de fiecare dată când era silită să-și părăsească slujba,o făcea cu o doză suficientă de ușurare și o hotărâre intensă ca data viitoare să fie mai bine.Nu reușise niciodată.Din clipa în care tatăl ei murise,Gwen înfruntase cele mai dificile probleme,fie ele sărăcia sau slujbe nepotrivite,cu aceeași soluție.

Panica,sentiment ce nu pregeta niciodată să-și facă simțită prezența,putea fi stăpânită doar de un lucru.Fuga.Și panica o cuprinse din nou.

-Prea bine.Își îndreptă umerii.Așadar,asta-i tot.

-Ce vrei să spui? Vocea lui Charity suna suspicioasă.

-Ei bine,ai spus-o chiar tu însăși: nu vă place de mine.Și este foarte evident că nu vreți să faceți nici un efort să schimbați asta,așa cum nu faceți nici cel mai mic efort să mă încurajați să vă plac.Și până acum,ei bine,nu vă plac.Gwen ridică din umeri.Mi se pare că suntem într-un impas.Am venit aici doar să mă conving că sunteți bine îngrijite.Le studie pentru o clipă,apoi dădu din cap.

-Sunteți îmbrăcate cum trebuie,și nu pare că suferiți de foame.Deci,o să plec.

Se întoarse și se îndreptă spre ușă,ignorând o tresărire de vină și o ciudată urmă de regret.

-Ți-am spus că n-o să fie diferită de acritura aia bătrână,zise una dintre fete în spatele ei.Nici ea nu ne vrea.

-Nimeni nu ne vrea,nu-i așa? zise Hope,sau cel puțin așa credea Gwen.

Poate că nu reușise să recunoască vocea copilului,dar nota de resemnare îi era mai mult decât cunoscută.Într-o clipă,anii dispărură și Gwen era din nou o fetiță,exact în această casă.O fetiță care nu putea să nu audă șoaptele servitorilor despre ce păcat era că Domnia Sa avea fete în loc de băieți.Și ce pierdere era că tot avutul Domniei Sale va ajunge la o rudă îndepărtată în loc de propriul fiu.

Și ce păcat era că nu exista un băiat să-i ducă mai departe numele Domniei Sale.Și nu-i așa că era înțelept din partea Domniei Sale să o trimită pe fată la școală să învețe ceea ce va avea nevoie pentru o căsătorie potrivită într-o zi,peut-être că,dacă e s-o spunem pe-a dreptă,fiicele nu erau bune pentru mai mult de-atât.Dacă e să spunem adevărul,fiicele,fetele nu erau dorite în mod special.

Gwen nu era dorită în mod special.,,*Nici ea nu ne vrea.*"

Gwen simți un nod în gât,și o durere pe care o credea de mult uitată se întoarse și o lovi din plin.Desigur că era din cauză că revenise în casa asta.

„*Nimeni nu ne vrea,nu-i așa?*”

Poate că era ceva mai mult decât natura impulsivă a lui Gwen.Sau un sentiment al legăturii de familie demult îngropat,sau responsabilitate,sau chiar afecțiune.

Sau poate că era simplul fapt că durerea din vocea fetei era o'legătură cu mult mai puternică decât surorile,familia sau sângele.

Brusc,Gwen se întoarse pe călcâie și se uită la ele,dându-și seama că erau la fel de speriate ca și ea.Poate și mai mult.Se îndreptă dintr-odată spre canapea și se așeză,scoțându-și mânușile fără să se grăbească-nimic mai mult decât o stratagemă pentru a câștiga timp să-și rânduiască gândurile și să-și înțeleagă sentimentele,cu mult prea tulburate pentru a fi înțelese pentru moment.Singurul lucru de care era sigură era că,peut-être prima dată în viață,nu era singură.Soarta altcuiva decât a ei înseși stătea în mâinile ei.Chiar dacă era vorba despre copii.Trase adânc aer în piept.

-Vă place să locuiți la Townsend Park?

-E o casă frumoasă cu parcuri minunate,zise Charity.

-Dar vă place? Gwen nu știa sigur de ce era important,dar era.

-E chiar cel mai frumos loc unde am locuit vreodată.Vocea lui Patience era plină de răceală.Gwen oftă.

-Foarte bine atunci,dacă sunteți fericite,nu vreau să...

-Nu! Hope le aruncă o privire speriată surorilor ei,apoi pași spre Gwen.Nu suntem deloc fericite.Urâm să fim aici.Este oribil.Cu adevărat oribil.Nu vorbește nimeni cu noi,nici măcar servitorii.Acritura se uită mereu la noi de parcă ar fi mâncat ceva ce nu i-a priit.

-O,Doamne,murmură Gwen,întrebându-se cum o descriau unii dintre copiii de care avusese grijă,și bănuind că nu era cu mult diferit,și posibil cu mult mai urât decât „acritura”.

-Da,și mai știi ceva? Patience se așeză pe canapea lângă ea.Pufnește.Tot timpul. Nu ca un furnăit,ci ca și cum adulmecă ceva ce noi,ceilalți,nu putem vedea.Ceva absolut urât mirositor.

-Ca un câine.Hope se puse pe canapea de cealaltă parte a lui Gwen.Știai că ei sunt foarte buni la adulmecat? Au un nas excelent.

-Am auzit asta undeva.

-Și nu-i place de noi.O vagă nuanță de surpriză răsuna în vocea lui Hope.Și spune...Buza de sus a lui Hope începu să tremure.

-Spune...Patience îi aruncă o privire surorii ei mai mari,apoi trase adânc aer în piept,iar vorbele se năpustiră afară într-un șuvoi rapid.Spune că suntem o cumplită neplăcere și o povară îngrozitoare,și când o să se întoarcă fratele ei probabil că o să ne trimită de-aici.Ochii lui Patience luciră.Câte una pe rând.

-Câte una pe rând? Gwen se încruntă.Ce vrei să spui?

-Înseamnă că n-o să putem sta împreună,zise Charity tăios.

Acritura zice că nimeni n-o să ia trei fete,în special fete atât de mari ca noi.Hope oftă.

-Zice că fetele de vârsta noastră sunt greu de întreținut.Rochii,și sezoane de prezentare,și zestre,și tot felul de lucruri.

-N-o să mergem,să știi.Patience își încrucișă brațele și se afundă în canapea.Deja ne-am hotărât.Lui Gwen nu-i plăcu ce auzi,nu că le-ar fi condamnat.

-Ce anume ați hotărât?

-O să fugim.Patience rânji,răutăcioasă.O să plecăm în Insulele Prietenoase.Știi unde se află?

-Bineînțeles,dădu din cap Gwen.Polinezia.

-Am mers acolo odată cu mama și cu tata.Hope se opri.Înainte ca ei să fie mâncați de canibali,bineînțeles.

-Canibali? Gwen studie fața copilului.Credeam că au fost...Trei priviri provocatoare se uitară la ea.N-are importanță.Continuă.

-Insulele Prietenoase sunt foarte frumoase,și ne place mult numele.Hope dădu din cap,nerăbdătoare.O să trăim pe plajă în niște colibe mici și o să prindem pește ca să mâncăm.

-Fuga n-a rezolvat niciodată problemele cuiva,zise Gwen fără să se gândească. Era adevărat că,deși predica acest venerabil sfat,ea însăși nu-i dăduse nici o atenție.Totuși,cine să știe mai bine decât ea adevărul ce sălășluia în ei.În afară de

asta,bănuiesc că vă trebuie o mare sumă de bani ca să ajungeți în Insulele Prietenoase.Aveți această mare sumă de bani?

-Nu m-am gândit la asta,murmură Patience.

-Eu m-am gândit.În vocea lui Charity se putea auzi hotărâre.Și n-o să avem nevoie de bani.O să ne furișăm pe o corabie și n-o să ne coste nimic.

Îi aruncă lui Gwen o privire triumfătoare.

-Aș spune că e o soluție isteată.Gwen se încruntă.Deși îngrozitor de incomod,mă gândesc.Va trebui să stați ascunse pe toată durata călătoriei.Unde te poți ascunde pe o corabie ce se îndreaptă spre Insulele Prietenoase?

-În cală,zise Hope cu hotărâre.Unde se află încărcătura.

-Există multe locuri unde te poți ascunde,dezvălui Patience.Noi știm totul despre corăbii.Am mai fost pe corăbii înainte,să știi.De fapt, chiar foarte mult timp.

-Bineînțeles că ați fost.Voi trei ați călătorit mai mult decât majoritatea oamenilor pe care-i cunosc.Dacă sunteți gata să vă ascundeți timp de săptămâni...Chiar așa,cât timp durează să ajungi în Insulele Prietenoase?

Gwen căscă ochii cu un aer nevinovat.

-Cred că a durat opt săptămâni întoarcerea în Anglia,zise Charity prudentă,ca și cum nu avea încredere nici în întrebare,nici în motivul pentru care Gwen pusese întrebarea.

-Opt săptămâni? Dumnezeu Mare! Este mult timp de stat ascuns.Gwen se uită curioasă la cele trei.Deci vă luați mâncare cu voi?

Fetele schimbară priviri între ele.

-Bineînțeles,zise Hope cu putere.Multă mâncare.În bagajul nostru.

-Nu fi absurdă.Charity oftă în felul general cunoscut al surorilor mai mari.Va trebui să luăm mâncare de pe corabie,când nu se uită nimeni.

-Nu putem fura mâncare.Patience se uită spre sora ei.Ar fi păcat.

-O să ajungem în iad,zise Hope,realistă.

-Să furi mâncare când ești flămând nu e chiar păcat.În ciuda tonului ferm din vocea lui Charity,Gwen bănuia că și ea era stânjenită de ideea unui păcat deliberat.O să fim bine și,când o să ajungem în Insulele Prietenoase,o să trăim mâncând pește.Patience dădu din cap.

-Ne place mult peștele.

-Dar nu tot timpul.Hope strâmbă din nas.

-Înțeleg,zise Gwen încet.Se pare că v-ați gândit mult la asta.Presupun că ar trebui să vă doresc numai bine,atunci.Și încercați să nu fiți prinse.Își scutura capul într-un fel disperat.Nici nu vreau să mă gândesc ce s-ar întâmpla dacă v-ar prinde.Neîncrederea o făcu pe Charity să se încrunte.

-Ce s-ar întâmpla?

-Pai,atunci când am fost și eu pe o corabie,am auzit că ori de câte ori prindeau pasageri clandestini,îi...

-Gwen se opri teatral,peutru un plus de efect-îi aruncau în mare.

Se auzi un icnet colectiv.Charity o sfidă.

-Nu te cred.Cele două fete mai mici schimbară priviri,și Gwen insistă.

-Păi,bineînțeles că s-ar putea să greșesc.E doar ce mi s-a spus când eram îmbarcată pe corabie.E posibil să nu fie altceva decât povestea unui marinar pentru amuzamentul pasagerilor naivi.Da,sunt sigură că n-a fost nimic mai mult.Desigur...-se gândi pentru o clipă-eu însămi n-am văzut vreun pasager clandestin,ceea ce probabil se datorează faptului că majoritatea oamenilor nu preferă să călătorească astfel,nicidecum pentru că există posibilitatea ca ei să sfârșească drept hrană pentru creaturile marine.

Gwen le aruncă un zâmbet plăcut,ca și când ideea de a fi hrană pentru creaturile marine nu ar fi deloc înspăimântătoare pentru cineva,și cu atât mai puțin pentru cei trei posibili pasageri clandestini.

-Nu ne sperii absolut deloc.Chiar aş spune că n-o să fim prinse niciodată.O să mă asigur eu de asta.Charity se uită de la Patience la Hope și înapoi la Gwen.

Admitem că nu suntem încă gata de plecare.Nu știm totul.Încă facem planuri.Și suntem foarte flexibile.Poate că nici n-o să mai mergem în Insulele Prietenoase până la urmă.Poate că o să mergem doar la Londra.Nu-mi pot imagina că e așa de greu să mergi de aici la Londra.

-Absolut deloc.E doar la câteva ore distanță.Ce idee excelentă! Gwen dădu din cap.Londra e un loc minunat.Școala pe care am urmat-o când eram fetiță e în Londra,deși e închisă de ceva timp.De fapt,eu stau în Londra la o doamnă care a fost una dintre profesoarele mele.Unde veți locui când ajungeți în Londra?

Le privi cu ochi mari,nevinovați.Patience scutură din cap.

-Nu știm.Hope ridică din umeri.

-N-avem nici o idee.

-Ți-am spus că nu suntem încă gata de plecare,zise scurt Charity.O să decid unde o să stăm la momentul potrivit.

-Bineînțeles că așa o să faci.Îmi pari a fi o tânără domnișoară foarte competentă. Gwen îi aruncă o privire amabilă și fu răsplătită să vadă că tensiunea de pe fața fetei slăbi puțin.Totuși-Gwen scutură din cap cu regret-fără bani,veți fi silite să dormiți în aer liber,pe străzi,sau poate veți găsi vreun grajd.

-Cu cai? Ochii lui Patience sclipiră.

-Și câini? zise Hope nerăbdătoare.Ce distractiv!

-Într-adevăr.Gwen dădu din cap.Bineînțeles,grajdurile sunt atrăgătoare și pentru alții,ființe mai puțin de dorit,dar desigur că asta n-o să vă deranjeze.

-Ce fel de ființe? În glasul lui Hope se citea neliniștea.

-Ah,știi și tu,genul obișnuit,zise Gwen veselă.Șoareci cel puțin,și aș crede că și șobolani.

-Atunci o să dormim sub cerul liber,zise Patience repede.

-Desigur că ați putea,dar...-Gwen se încruntă-și afară există șobolani.Și tot felul de oameni dezagreabili.Gwen scutură din cap.Nu,nu cred că va merge.Cel mai bun răspuns pentru voi este să vă găsiți ceva de lucru.Poate ca servitoare sau să spălați vase.

-Asta a fost planul meu încă de la început,zâmbi Charity cu superioritate.

Patience și Hope schimbă priviri nesigure.Patience se uită spre Gwen.

-Nu suntem puțin prea mici pentru asta?

-Într-adevăr,sunteți,dar-Gwen scoase un oftat greu-mă tem că ne-am întors la aceeași problemă a banilor.Fără bani,există puține opțiuni.Eu însămi a trebuit să mă confrunt cu lipsa banilor când eram doar cu puțin mai mare decât Charity.Nu este deloc plăcut.Hope se încruntă.

-Ce ne facem,atunci?

-Am putea să venim să locuim cu tine.Provocarea apărău în ochii lui Charity,și privirea ei neclintită o întâlni pe cea a lui Gwen.

Din clipa în care Gwen se întorsese și intrase din nou în cameră,ba nu,din clipa în care auzise nota de disperare de neuitat din vocea lui Hope,știuse că se va ajunge la asta.Și mai știa foarte bine că era un lucru corect-singurul-de făcut.

Aceste fete erau tot ce mai avea pe lumea asta din familia ei.Nepoatele ei pierduseră deja atât de mult...Cum ar fi putut Gwen să le permită să se piardă una de alta? în afară de asta,cum să poată lăsa orice fată-cu atât mai puțin pe acestea,în mod special-să crească știind că nu e dorită? Să crească așa cum o făcuse Gwen.

-Într-adevăr,ați putea.Gwen nu-și luă privirea de la Charity.Deși nu pot garanta cum o să ne împăcăm.Patience pufni.

-Bineînțeles că o să ne împăcăm mai bine cu tine decât cu Acritura.

-Ar trebui să ne împăcăm mai bine cu oricine decât o facem cu Acritura,accentuă Hope.

-Atunci...-Gwen trase adânc aer în piept,mirându-se cum cineva căruia nu-i plăceau în mod special copiii avea acum trei în grijă.Pentru totdeauna-e hotărât.

-Minunat,zise Patience cu un zâmbet larg.

-O să ducem o viață grozavă împreună,adăugă Hope,radiind.

Și poate că am putea avea și un câine.

-Să nu crezi că asta înseamnă că o să te plăcem.Ușurarea din ochii ei contrazicea nota din vocea lui Charity.

-Nu? Hope se încruntă.Nici măcar puțin?

-Absolut deloc,zise Charity.

-Tu nu poți să-mi spui ce să fac doar pentru că ești cea mai mare.Patience se uită spre sora ei.O s-o plac dacă așa vreau eu,și tu nu mă poți opri.Aruncă o privire de scuză spre Gwen.Nu că aş avea de gând,înțelegi.

-Nu e deloc necesar să mă plăceți,zise Gwen.Înțeleg perfect.Evident că înțelegea.Fetele se simțiseră abandonate de ea,și nu le putea acuza că aveau resentimente.

-Cu toate astea,vom simți o oarecare recunoștință față de tine,zise Charity cu ostilitate.Și o să ne străduim să nu fim insolente sau nepoliticoase.

Gwen dădu din cap.

-Nu pot cere nimic mai mult.

-În schimb...Charity își îndreptă umerii.Nu ne așteptăm ca tu să ne simpatizezi.

-Eu mă aștept ca ea să mă placă,murmură Patience.

-Toată lumea mă plăcea pe mine,șopti Hope.

-Asta pare a fi cu totul corect.Totuși...Gwen se gândi pentru o clipă.Îmi rezerv dreptul să vă simpatizez,în cazul în care această eventualitate improbabilă va apărea.Hope și Patience schimbară zâmbete superioare,și Gwen se forță cu greu să și-1 înăbușe pe al ei.

-Așadar,ne-am înțeles? Charity dădu din cap încet.

-Da.

-Excelent.Gwen dădu din cap cu satisfacție.Privirea îi alunecă de la o fată la alta,și cel mai ciudat sentiment de afecțiune își făcu apariția.Nu simțise înainte niciodată ceva măcar apropiat de afecțiune față de vreun copil.Bineînțeles,nu fusese în preajma unor copii care erau din toate punctele de vedere ai ei.Poate asta era diferența.Plus că le tratase diferit.Brusc,Gwen înțelese că,exceptând primele câteva minute,nu se purtase cu fetele așa cum se purta de obicei cu copiii.Le tratase ca pe...ei bine,ca pe niște oameni.Oameni pentru care,în ciuda ei inseși,nutrea sentimente.Îi veni cea mai ciudată idee,că poate asta ar fi o soluție atât pentru ea,cât și pentru ele.

Să-și crească nepoatele îi dădea un scop pentru viitor.Desigur,nu fusese cine știe ce guvernantă,dar asta nu însemna că nu putea să nu fie o mătușă acceptabilă.Nu pornise deja pe drumul cel bun? Salvându-le de la separarea plănuită de Acritura

cea rea? Salvându-le de la nevoia de a fugi și poate de a fi aruncate în ocean drept hrană pentru pești? Sau mâncate de șobolani prin șanțuri?

Vor avea cu adevărat o viață frumoasă împreună. Gwen o să se asigure că nu se vor simți niciodată nedorite, sau nedemne, sau inutile. O să le asigure o educație excelentă și, când o să fie destul de mari, o să le ofere sezonul pe care ea nu-l avusese niciodată. Nu neapărat cu un ochi spre măritiş, dar asta va depinde doar de ele. Cu cine se vor mărita și dacă se vor mărita vreodată, va fi alegerea lor. Se va asigura să fie așa. Va fi nevoie doar de hotărâre, și dăruire, și... de bani.

Trase adânc aer în piept.

-Te-ai răzgândit? spuse îngrijorată Hope. Charity se încruntă

-Arăți de parcă nu te-ai simți bine.

-Ca și cum ai vrea să verși. Patience o cercetă cu atenție.

-Nu, nu, n-am nimic. Bineînțeles că nu m-am răzgândit. Gwen zâmbi în ceea ce speră ea să fie o manieră reconfortantă, deși simțea un gol în stomac și îngrijorarea lui Patience nu era deloc exagerată. Așadar, ar trebui să plecăm cât mai curând. Strângeți-vă lucrurile, iar eu o să vorbesc cu Acri..., cu domnișoara Hilliard.

-Ești sigură? zise Patience, încruntându-se neliniștită.

Chiar dacă ar fi avut vreo tendință de a se răzgândi, aceasta fu înlăturată de privirea lui Patience, și de aceea identică a lui Hope, și chiar de privirea lui Charity.

-Niciodată n-am fost mai sigură de ceva până acum. Se ridică. Haide, plecați acum. Și grăbiți-vă. Patience și Hope săriră de pe canapea și ieșiră în fugă din cameră. Charity se îndreptă și ea spre ușă, apoi se opri și se întoarse spre Gwen.

-Suntem cu adevărat recunoscătoare, zise ea, dând ușor din cap, apoi se întoarse și le urmă pe surorile ei.

Aceste fete aveau nevoie de ea, Charity poate cel mai mult dintre toate. Trebuia să fie extraordinar de dificil să încerci să începi o nouă viață la vârsta ei, cu două surori în grijă. Fusesse extraordinar pentru Gwen, care era și mai mare, și fără griji atunci când se trezise pe cont propriu. Nimeni n-avusese nevoie de ea până atunci. Cât de diferită ar fi fost viața ei dacă cineva ar fi avut nevoie de ea.

-Ai grijă, Charity, zise Gwen încet. S-ar putea să te trezești că mă simpatizezi, în ciuda celor mai bune intenții ale tale. Și poate că și eu o să te plac. Chiar foarte mult. Zâmbi după fată, apoi oftă din greu. Era foarte frumos să făurești vise de viitor din nimic, dar trebuiau făcute planuri adevărate.

Moștenirea pe care i-o lăsase tatăl ei avea să-i acopere nevoile și, într-adevăr, după ce fusesse dependentă de salariu atâta vreme, să nu trebuiască să muncească

pentru a-și câștiga existența era un adevărat lux. Dar realist vorbind, nu era deosebit de mult. Și în vreme ce putea fi de ajuns pentru o persoană sau poate pentru două foarte cumpătate, cu siguranță că avea să fie doar la nivelul subzistenței pentru patru.

Va fi nevoie de foarte mulți bani să întrețină o familie de patru persoane, ca să nu mai vorbim de achiziționarea de rochii, și debute în societate, și zestre. Pur și simplu, Gwen nu avea acești bani. Dar știa foarte bine unde îi putea găsi.

Chiar dacă îi plăcea sau nu, resursele pentru viitor erau la îndemâna ei. Tot ceea ce avea de făcut era să se mărite cu ele.

CAPITOLUL 5

Chiar și cel mai inteligent bărbat arareori știe pe-atât de multe pe cât crede că știe.

Francesca Freneau

-Ce ai tu nevoie e un plan de acțiune, zise Reggie încă o dată, ca și cum doar pronunțând cuvintele planul cu pricina ar fi apărut ca prin minune.

Viconte se odihnea nepăsător pe canapea, cu un pahar de coniac în mână, ținut într-o poziție periculos de înclinată.

-Am stabilit asta.

Marcus stătea sprijinit cu șoldul de birou și învârtea băutura în pahar.

Într-adevăr, asta era tot ce stabiliseră. Plănuiseră să-și petreacă seara la clubul din care făceau parte, dar în loc de asta lăncezeau în biblioteca de la reședința Pennington. Deocamdată, se pusese de acord doar asupra necesității de a veni cu un plan de acțiune pentru a o momi pe domnișoara Townsend să se mărite.

Doar că în ce consta practic planul rămăsese enervant de neclar.

-Și, având în vedere că avem de-a face cu domnișoara Townsend, trebuie să fie un plan bun. Miza e foarte mare, și ea nu se lasă păcălită cu una, cu două.

-Un bun plan e întotdeauna dificil de conceput. Totuși, un plan corespunzător e posibil. Reggie sorbi gânditor din coniac. Amândoi bărbații căzuseră de acord cu ani în urmă că deciziile de o oarecare însemnătate nu puteau fi luate fără nenumărate pahare de băutură bună. Cred că florile ar fi o idee bună.

Marcus pufni.

-Cu greu aș spune că ăsta-i un plan.

-Nu, dar e un început. Un preludiv la un plan, ca să spun așa. Să o îmbunezi pentru adevărata chestiune și toate cele. Reggie se gândi pentru o clipă. Deși s ar putea să nu fie de ajuns în cazul ăsta.

-Nu,nu e nici pe departe de-ajuns.Totuși,în ideea că nu ar avea ce să-mi strice,m-am străduit să-i umplu casa cu flori,începând cu întâlnirea noastră de ieri.Am pus să le aducă și le-am dus eu însumi azi,dar nu era acasă.Reggie se încruntă.

-Nu credeam că știe pe cineva în Londra.

-Nici eu.

Marcus era într-adevăr de părere că absența domnișoarei Townsend era destul de ciudată,mai ales că madame Freneau refuzase politicos dar hotărât să răspundă întrebării lui dezinvolve legate de locurile prin care umbla tânăra.Totuși,probabil că nu era deloc important,și Marcus își scosese problema din minte.

-În orice caz,până acum am inundat-o cu buchete de flori-o cerere în căsătorie extraordinar de scumpă,aș putea adăuga.Deja am cheltuit o mică avere.

-Excelent.Nu vrei să te creadă zgârcit.Poți foarte bine să-ți cheltuiești banii atâta timp cât încă îi mai ai,aș zice.Reggie ridică din umeri.Eu așa fac.

Reggie nu ezitase niciodată absolut deloc să-și acopere cu flori obiectul afecțiunii din respectivul moment,sau cu orice altceva ar fi considerat el potrivit.

Nu că i-ar fi folosit vreodată foarte mult,pentru că el înclina să-și aleagă femei care nu numai că aveau nevoie de salvare,dar de cele mai multe ori erau complet nepotrivite,sau erau deja angajate sentimental.Reggie pornise în căutarea dragostei cu o hotărâre neclintită și nesăbuită,și își dăruia inima la fel de ușor pe cât își ridica pălăria în semn de salut.Marcus privea același sentiment cu un ochi prudent și cu o atitudine defensivă.

Totuși,în ciuda diferențelor dintre ei,amândoi prietenii aveau nefericitul dar de a pune ochii pe femeile nepotrivite,și amândoi își doreau dragoste.Doar felul în care o căutau diferea.Deși Marcus înțelesese de mult,chiar dacă Reggie n-avea să înțeleagă vreodată,că o astfel de dorință era în același timp exagerat de romantică,cât se poate de nepractică și cu totul neverosimilă.

-Și cu poezia ar putea să meargă.Reggie se încruntă gânditor.Le place dacă ai scris-o tu însuși.

-Nu scriu acum și nici n-o să scriu vreodată poezii,zise Marcus pe un ton semeț.Reggie râse.

-O spui de parcă ar fi ceva rușinos.

-Ba deloc.Doar îmi știu limitele.-Helmsley scrie poezii.

-Helmsley scrie poezii proaste,și toată lumea care le citește știe asta.

-Da,dar pot pune pariu că poezia aia proastă e cea care i-a câștigat mâna frumoasei sale soții.Reggie rânji.Sentimentul,Marcus,nu doar simplele cuvinte,e ceea ce ajunge la inima unei femei.

-Cu toate astea,eu...

-Ai putea încerca cu poezia altcuiva.

-Vrei să spui să împrumut vreo poezie de-a lui Helmsley? Marcus ridică dintr-o sprânceană. Se prea poate ca nici el, nici soția lui să nu aprecieze că i-am furat cuvintele, oricât de neizbutite ar fi.

-Nu fi absurd. Reggie se strâmbă. Mă îndoiesc că poezia lui Helmsley ar avea același efect asupra unei femei care nu e deja îndrăgostită de el. Totuși, voiam să sugerez câteva dintre cuvintele lui Lord Byron. Chestiile alea prostești cu „ea umblă-n splendoare”. Reggie își ridică paharul. Pot fi foarte eficace când sunt corect folosite. Și femeilor se pare că le place la nebunie.

-Se pare că femeile îl plac pe el, zise Marcus ironic.

-A fost întotdeauna scandalos. Acea imagine elegantă, chiar periculoasă, la care se adaugă poeziile lui, îl face destul de irezistibil, bănuiesc. Mulțumesc lui Dumnezeu că e plecat din țară. Reggie se gândi pentru o clipă.

-Poate că asta a fost tot timpul problema noastră. Nu suntem niște crai, sau haimanale, sau ticăloși.

-Și totuși, reputația noastră nu e fără pată. Reggie zise în derâdere:

-Abateri minore. Avânturi tinerești. Nimic cu adevărat semnificativ. Nimic care să facă o femeie să se întrebe cât de captivant poate fi să-și afunde vârful piciorului în apa caracterelor noastre primejdioase. Suntem cu desăvârșire prea respectabili. Se aplecă în față din fotoliul său. Poate că avem nevoie să fim implicați într-un scandal de proporții epice.

-Te-ai gândit mult la asta, nu-i așa?

-Împrejurările în care te afli au asupra mea cel mai ciudat efect de a mă împinge să-mi revizuiesc viața. Și o găsesc destul de dezamăgitoare. Reggie tăcu, în mod evident cugetând la anii iroșiți de care abia acum își dădea seama.

Totuși, presupun că această discuție va trebui să aștepte o altă noapte. Prima noastră sarcină este aranjarea vieții tale. Acum, va trebui să stabilim cum s-o încurajăm pe domnișoara Townsend să fie de acord cu căsătoria.

Scutură din cap.

-Mărturisesc, nu-i înțeleg ezitarea. Ai tot ceea ce-și poate dori o femeie. Într-adevăr, Marcus, ești o partidă excelentă.

-Doar pentru o femeie interesată de căsătorie. Marcus scoase un oftat adânc.

Și, din nefericire, domnișoara Townsend este, după câte se pare, singura femeie pe fața pământului care nu e astfel.

-Atunci, trebuie să facem căsătoria să arate captivant. Trebuie să te facem pe tine captivant. Da, bineînțeles, asta-i răspunsul. Reggie dădu pe gât băutura și sări în picioare.

Marcus,trebuie să te schimbi.Să devii o haimana,un crai,un ticălos.Să seduci virgine.Să te distrezi cu femei măritate.Să-ți bați joc de norme.

-Nu cred că am destul timp pentru asta,zise Marcus sec.

Reggie nu-l băgă în seamă.

-Vără-te într-un scandal plin de picanterii.Numele tău va fi pe buzele tuturor bârfitorilor și în inima fiecărei femei.Uite ce i s-a întâmplat fetișcanei ăleia, Effington.A fugit de-acasă și s-a măritat cu un tip aproape necunoscut,care după aia a dat ortul popii,practic înainte ca cerneala să se fi uscat pe certificatul lor de căsătorie.Toată lumea vorbește încă despre asta,ascultă-mă pe mine.

-Cumva,nu cred că o căsătorie cu o persoană nepotrivită,indiferent dacă supraviețuiește sau nu,este calea de a o atrage pe domnișoara Townsend.

-Probabil că nu.Reggie se gândi un moment.Cu toate astea,există o sumedenie de alte chestii pe care ai putea să le faci.Afișează un rânjet ticălos și o privire de nemernic.Reggie îi exemplifică ideea lui de rânjet ticălos și Marcus încercă să nu râdă.Dă-o gata,Marcus.Fii misterios.Femeile vor întotdeauna ce nu pot avea.Fii distant.Periculos.Fii...

-Reggie zâmbi viclean-fructul oprit.

-Fructul oprit? Marcus râse.Aș spune că,de vreme ce eu o urmăresc pe ea și averea mea e în joc,sunt departe de a fi materialul din care e făcut fructul oprit.

Mai degrabă sunt cu mult prea disponibil și pârguit pentru cules.

-Aha,ei bine,a fost doar o idee.Reggie se trânti înapoi pe canapea și își întinse paharul pentru a fi umplut din nou.Crezi că e un defect de caracter? Al femeilor,vreau să zic? Bărbații după care sunt topite sunt cei cu care n-aș lăsa,-o pe sora mea singură într-o cameră nici măcar pentru o secundă.Și nici măcar una aglomerată.

-Fără îndoială,unul dintre multele defecte.Marcus râse.Nu sunt sigur că încercarea de a le studia ținând cont de rațiune este cu adevărat posibilă.Marcus luă sticla de lângă el și se întinse să umple paharul lui Reggie.Totuși,ceea ce-i face pe bărbați superiori este că noi putem să profităm de defectele lor.Fisurile din armurile lor sunt în avantajul nostru.

-Domnișoara Townsend a ta are defecte?

-Orice femeie are defecte.Domnișoara Townsend nu face excepție.Până acum,pot spune cu siguranță că e încăpățânată și neînduplecată.Este excesiv de independentă,energic și sinceră și are cele mai ciudate păreri despre căsătorie și relațiile dintre bărbați și femei.Deși,cred că dacă o femeie ar putea să-și poarte singură de grijă,domnișoara Townsend ar fi aceea.În plus,cred că poate fi și destul de impulsivă.

Și, cel mai rău-rânji-, bănuiesc că e aproape tot atât de inteligentă ca și mine.

-Păcat. Cu toate astea, presupun că n-o să lași câteva defecte minore să te descurajeze. Ești încă hotărât să te însori cu scorpia asta, nu-i așa?

-Ea și atitudinea ei mă deranjează al naibii de tare, dar hotărârea mea e de nezdruccinat. Ce alternativă aș avea? Mai sunt trei luni până la ziua mea de naștere, și o să-mi petrec fiecare zi în urmărirea ei, până când se înduplecă sau până să răcesc. De fapt, acum că am cunoscut-o-Marcus zâmbi larg-, perspectiva căsătoriei cu ea nu este de lepădat.

-Nu pot să cred ce noroc ai. În ciuda văpăii din ochii ei-Reggie zâmbi la rândul lui-avea într-adevăr față de înger.

-Atât chipul, cât și văpaia fac din ea o provocare cu adevărat interesantă. Sunt surprins să aflu că abia aștept. Marcus nu era pe deplin sigur că voia să mărturisească deschis cât de nerăbdător era, nici lui Reggie, nici lui însuși.

Admise că domnișoara Townsend-Gwendolyn-avuse cel mai ciudat efect asupra sa, și își petrecuse ziua, din clipa când o cunoscuse, încercând să stabilească de ce.

Desigur că era drăguță, și va fi pe veci recunoscător pentru asta, admitând față de el însuși că era suficient de vanitos încât să-și dorească o soție drăguță. Dar văzuse și mai drăguțe, într-adevăr fete mai drăguțe își aruncaseră privirea înspre el. Înfățișarea lui Gwendolyn era cea care îl intriga, deși nu avuse niciodată vreo înclinație specială către părul roșcat. Nu, era ceva cu totul diferit. Stilul ei, poate. Atitudinea ei, firește. Chiar și mintea ei.

Întâlnise femei inteligente și înainte, bineînțeles. Cele două femei din trecutul lui, cărora aproape că le dăruise inima, erau inteligente. Și drăguțe. Dar Gwendolyn era unică printre femeile pe care le cunoscuse. Avea ceva ce lor le lipsea. Totuși, pe moment, n-avea nici o idee ce anume era. Poate pentru că știa că viitorul lui se afla în mâinile ei, iar atracția lui față de ea nu era altceva decât o concesie făcută în fața inevitabilului, un mod de a accepta când de fapt nu avea de ales. Într-un mod complicat, avea logică.

-Ești cam pasionat în legătură cu o femeie pe care abia ai cunoscut-o, zise Reggie blând, Nu cred că te-am mai văzut atât de vioi de când cu Lady...

-Prostii.

-Negi ceea ce e cert? Reggie îl studie pentru o clipă. Cât de interesant...

-Nu fi absurd, zise Marcus hotărât. Dacă arăt vreun fel de pasiune față de domnișoara Townsend este doar pentru că m-am chinuit să manifest un minim de entuziasm față de ceea ce nu pot evita. Reggie pufni.

-Poți să protestezi cât vrei, bătrâne, dar nu uita: te cunosc la fel de bine ca și

tine.În ciuda reticenței tale de a-ți afișa emoțiile sau chiar de a admite că ai așa ceva,aș paria o mulțime de bani că femeia asta te fascinează cum arareori mi-a fost dat să văd cu propriii ochi.

N-avea sens să nege-contrazicerea n-ar fi făcut decât să-i întărească convingerea lui Reggie.În afară de asta,Marcus era într-adevăr fascinat de domnișoara Townsend.,,Gwendolyn.” Când începuse să se gândească la ea spunându-i pe numele de botez?

-Mie mi se pare că,dacă n-ai de ales în ce privește mireasa ta,e cu mult mai bine să fii fascinat de femeie decât respins de ea.

-Fără îndoială.Aș fi de părere...Fără de veste,ușa bibliotecii se deschise și subiectul discuției lor năvăli în încăperea,Godfrey,majordomul lui Marcus urmând-o îndeaproape.Marcus se îndreptă de spate,iar Reggie sări dintr-odată în picioare.

-Milord,am încercat să-i explic doamnei că nu poate așa,pur și simplu,să...

-I-am spus că e în regulă.Gwendolyn îi aruncă o privire aspră.Că dorești să mă vezi.

-Ceea ce e greu de crezut,milord.O notă scandalizată se putea citi în vocea lui Godfrey.Este neînsoțită.După părerea lui Godfrey,nici o doamnă respectabilă n-ar fi putut merge undeva neînsoțită.

-Am un vizitiu,zise ea într-o manieră exagerat de afabilă.

-E în regulă,Godfrey.Domnișoara Townsend este,într-adevăr-îi aruncă un zâmbet amuzat-,așteptată.Godfrey ezită,dar era prea bine instruit pentru a protesta.

-Prea bine,milord.Majordomul aruncă o privire suspicioasă spre Gwendolyn.Voi fi pe-aproape,în cazul în care aveți nevoie de ajutorul meu.

-Nu-ți fie teamă,Godfrey.Reggie rânji.Voi rămâne aici pentru protecția Domniei Sale,dacă va fi necesar.Godfrey strânse din buze până ajunseră o linie subțire,de parcă s-ar fi îndoit de talentul lui Reggie de a fi bun la ceva.Reggie avea adesea acest efect asupra servitorului.Godfrey dădu din cap într-o manieră respectuoasă,dar șovăielnică.

-Cum doriți,milord.Se îndreptă către ușă și o închise cu hotărâre în urma lui.

-Exact ce anume crede că o să-ți fac? întrebă domnișoara Townsend cu blândețe.

-E greu de zis cu Godfrey,zâmbi Marcus.E alături de mine de când eram copil și este peste măsură de protector.

-Totuși,ești în aceeași oală cu mine.N-a avut încredere în mine nici cât negru sub unghie.Reggie înaintă.

-Pe bună dreptate,milord? îl privi cu ochi mari,nevinovați.

- Să sperăm.Reggie râse.Ai avut dreptate în legătură cu ea,Marcus.
- Ai avut? Domnișoara Townsend ridică din sprâncene.Dreptate în legătură cu ce?
- Domnișoară Townsend,Marcus schimbă subiectul,permite-mi să ți-1 prezint pe prietenul meu, Lord Berkley.
- Domnișoară Townsend.Reggie îi luă mâna,cam prea nerăbdător,și i-o ridică spre buze.Se uită spre Gwendolyn într-o manieră cu totul prea personală.Ce încântare să te văd din nou.
- Oare? murmură ea,aruncându-i lui Reggie o privire uimită,ca și când nimeni nu i-ar mai fi sărutat mâna vreodată.Nu îi sărutase Marcus mâna abia ieri? Reacția ei nu fusese nici pe departe atât de intensă atunci.
- Exact așa este.Vocea lui Reggie era joasă și extrem de caldă.
Ciudat cum de Marcus nu băgase de seamă până acum felul ușuratic,ba nu, intim-în care Reggie le saluta pe cunoștințele sale feminine.Pentru o clipă avu cea mai uluitoare dorință de a-1 cotonogi pe cel mai bun prieten din lume.
Doar...nu era gelos! Sau posesiv! Ce prostie! Totuși,nu-i plăcea expresia lui Reggie,și de altfel nici cea a lui Gwendolyn.
- Așadar,ce mi-a spus Lord Pennington e adevărat? întrebă ea.
- Depinde de ce ți-a spus.
- A sugerat că dumneata ai fi fericit să te însori cu mine și să-1 scutești de necesitatea de a întreprinde asta el însuși.Afișă un zâmbet plăcut.Așa este?
Marcus tresări.Ochii lui Reggie se măriră și îi scăpă mâna de parcă l-ar fi ars.
- Păi,eu...adică...e așa...
- A fost un impuls de moment din partea mea,zise Marcus repede.Și destul de neinspirat,aș putea adăuga.Îmi cer scuze amândurora.Suna destul de rigid,dar se părea că nu se putea abține.Reggie îi aruncă o privire curioasă.
- Scuzele sunt acceptate.Deși-se aplecă într-o manieră curtenitoare-domnișoară Townsend,aș fi onorat să mă însor cu dumneata chiar și pentru a te salva din mâinile lui Lord Pennington.Este un crai,un ticălos,o haimana.A fost amestecat în escapade și scandaluri cu mult prea numeroase pentru a le menționa.Își coborî vocea la un ton confidențial.Este extrem de periculos.
- Serios? Gwendolyn îl studie pe Marcus pentru o clipă.Nu arată a fi în mod deosebit periculos.
- Draga mea domnișoară.Reggie scutură din cap.Poveștile pe care ți le-aș putea spune te-ar șoca până-n măduva oaselor.
- Berkley...
- În vocea lui Marcus se putea auzi o avertizare.

-Nu cred că...

-Vrei să spui povești despre cum Lord Pennington a fost confundat cu un țap și împușcat? Tonul ei era blând,dar în ochi îi sclipea o licărire amuzată.

-Exact ca asta.Reggie rânji.Doar că celelalte sunt încă și mai bune.

-De-ajuns,zise Marcus hotărât.Mă îndoiesc că domnișoara Townsend e aici în seara asta pentru a auzi povești despre isprăvile mele,reale sau închipuite.

-Deși chiar mi-a plăcut cea cu el împușcat.Un zâmbet sincer îi arcui colțurile gurii,și Marcus fu șocat să vadă cât de încântătoare erau buzele acelea.Nu o mai văzuse zâmbind astfel.Îi lumina fața și îi adâncea albastrul ochilor.Iar lui îi aprinse ceva în adâncul sufletului.

-Aș putea să ți-o spun din nou dacă ai vrea.Tonul lui Reggie era puțin prea nerăbdător.Și de data asta o să fie și mai distractiv.

-Nu,zise Marcus.Dar sunt sigur că domnișoara Townsend apreciază oferta.

-Într-adevăr,așa este.Se opri pentru o clipă,de parcă ar fi vrut să-și adune gândurile sau poate să se încurajeze.Totuși,nu asta este oferta despre care am venit să discut.Dintr-odată,atmosfera din încăpere deveni serioasă.Marcus dădu din cap.

-Nici n-am crezut asta.

-Bănuiesc că nimic nu s-a schimbat...Gwendolyn începu să-și scoată mânușile,ca și cum plănuia să mai rămână un timp,iar Marcus nu era sigur dacă era de bine sau de rău.Încă vrei să te însori cu mine?

-Într-adevăr vreau,domnișoară Townsend.N-am de ales.Marcus oftă în sinea lui,conștient de tonul formal și atitudinea excesiv de reținută.Nu așa trebuia să-și susțină cauza.Reggie își dădu ochii peste cap.Ea își scoase o mănușă, apoi,încet,și-o scoase și pe cealaltă.

-Oricât de neobișnuită ar fi căsătoria noastră,este totuși derutant să auzi adevărul spus într-o manieră atât de directă.,,*La naiba!*"

-Îmi pare rău,domnișoară Townsend,n-am vrut...

-Nu e necesar să te scuzi.Se uită spre el.Era la fel de stăpânită ca și el,și nu putu citi nimic în ochii ei.Ai perfectă dreptate,nu ți s-a oferit posibilitatea de a alege în această problemă.Deci aș propune-inspiră adânc-să discutăm condițiile aranjamentului.

-Condiții,domnișoară Townsend? Nu-i plăcea în mod deosebit cum suna asta.Ce vrei să spui prin „condiții”?

-Condiții.Așteptări.Clauze.Prevederi și așa mai departe.Ale-înghiți în sec,și el se întrebă dacă reținerea atitudinii ei se datora nervilor și semnificației momentului-căsătoriei.Îl străbătu un val de ușurare și puțin dintr-un sentiment

neșteptat.Nu bucurie,desigur,dar un soi de plăcere,totuși.Brusc,se întrebă dacă prostiile pe care i le debitase despre soartă ar putea conține un dram de adevăr în ele,la urma urmei.Poate că așa era scris.

-Ei bine,ce să zic...felicități amândurora.Reggie strălucea,de parcă ar fi fost o căsătorie din dragoste și nu un aranjament mai degrabă înrudit cu o afacere decât cu iubirea.Și pentru că voi doi aveți o grămadă de discutat,o să-mi iau rămas-bun.

-Nu-i nevoie să pleci,zise Marcus repede.

-Ai putea fi de ajutor,adăugă Gwendolyn.

-Mi-aș oferi ajutorul,bineînțeles,dar chiar acum mi-am adus aminte de o întâlnire la care trebuie să particip.Reggie se îndreptă spre ușă,o deschise,apoi privi înapoi spre Gwendolyn și zâmbi larg.Fii foarte atentă,draga mea,este deosebit de periculos.Se întoarse și păși în hol.Fii atent,Godfrey.În curând o să ai o nouă stăpână.Ușa se trânti în spatele lui.Între ei se instalează o tăcere stânjenitoare.

Marcus n-avea nici o idee ce să spună acum.Sau ce să facă.Ea arăta tot atât de stânjenită ca și el.

-Ai dori un coniac? izbucni el.

-Ar fi grozav,zise ea cu o evidentă ușurare.

El se duse spre birou,alese un pahar curat de pe o tavă de argint,îl umplu,apoi îl reumplu pe al lui.Era recunoscător pentru această activitate și pentru pauza în conversație.Se întoarse spre ea.Își scosese pălăria și își dădea părul de pe față.

-O,Doamne.Sper că n-o să mă cerți pentru lipsa de bună-cuviință.Așa după cum ți-am spus ieri,întotdeauna am fost un model de bună-cuviință în comportament și atitudine.Totuși...Își încreți nasul într-un fel fermecător ce o făcu să arate cu desăvârșire prea tânără și cu mult prea nevinovată.Știu că pălăriile sunt un rău necesar,o dovadă de decență și toate celelalte,dar pur și simplu urăsc să le port.

O aruncă pe canapea,ca și cum l-ar fi provocat să protesteze.

-Atunci,avem ceva în comun.Nici mie nu-mi place să port pălării.Merse spre ea.De altfel,asta va fi în curând casa ta și ar trebui să poți să faci ce vrei aici.

Bineînțeles,în limitele bu-nului-simț.Ea își înclină capul.

-În limitele bunului-simț?

-Nu mi-ar plăcea deloc să-1 scandalizez pe Godfrey.Îi dădu băutura.E un coniac foarte bun.Sper să-ți placă.

-Sunt sigură că da.Privi paharul cu un zâmbet sceptic.Deși n-am mai băut coniac până acum.Luă o înghițitură și icni.Este foarte-vocea îi suna gătit-tare.

-Da,bănuiesc că așa e.El rânji.Ei începură să-i lăcrimeze ochii și se apucă cu mâna de gât.

-Și foarte cald.

-Și asta.

-Totuși...Mai luă o a doua înghițitură,cu mai multă prudență.Nu are un gust neplăcut.

-Absolut deloc neplăcut.Ea își linse buzele și dădu din cap gânditoare.

-De fapt, chiar foarte plăcut.Nu crezi?

-Ba da.Fără să se gândească,se aplecă în față și o atinse ușor pe buze cu ale lui.Foarte plăcut.Ea își ținu respirația și își ridică privirea spre el.

-De ce ai făcut asta? El făcu o grimasă.

-Nu sunt sigur.De obicei,nu cad pradă primului impuls,dar...

-Dar n-ai mai fost în situația asta înainte.

-Care situație ? El se holbă la buzele ei,ușor desfăcute,pline și ferme,și cu un gust delicios de coniac.

-Căsătoria.

-Ah,da.Își ridică privirea spre ea.Ar trebui să-mi cer încă o dată scuze.

-Pentru că m-ai sărutat? Avea ochii larg deschiși și abia respira.

-Da,zise el încet.Deși ne-am cunoscut abia ieri,se pare că mă scuz în permanență pentru comportarea mea.

-Nu-i nevoie.Își ridică ușor bărbia și se apropie imperceptibil.Nu pentru asta.

-Nu pot.(Voia s-o sărute din nou.) Nu pentru că te-am sărutat.(Voia s-o ia în brațe și s-o sărute nebunește.) N-aș vorbi serios.(Și să-și piardă mințile făcând asta.)Pentru ceea ce păru o eternitate,nu reuși să facă altceva decât să se uite în ochii ei,și văzu neprevăzuta lui dorință oglindită acolo.Și,pe neașteptate,înțelegere,sau poate că și teamă.Și își dădu seama că și asta era o reflexie.

-Mda...Se retrase și rezistă dorinței de a-și trece mâna prin păr,și odată ce momentul fu întrerupt! tensiunea dintre ei dispăru.

-Mda...Ea scoase un râset scurt,încurcat.Într-adevăr.Gwendolyn sorbi lung din băutura ei.

-Ai grijă cu băutura,domnișoară Townsend,e extrem de tare pentru cineva care nu e obișnuit.Atitudinea lui era din nou rece și stăpânită și,deși regreta foarte tare,nu era deloc sigur că nu era cel mai bine în acest moment.

-Mulțumesc, Lord Pennington.Zâmbi politicoș și luă o înghițitură mare din coniac.Și ea era acum aspră și impersonală,și din nou el regreta,dar era și recunoscător.Poate că acum ar trebui să discutăm clauzele aranjamentului nostru.

-Căsătorie,domnișoară Townsend,nu doar un aranjament,zise el ferm.

Asta va fi o căsătorie ce implică un anumit număr de lucruri pe care ar trebui cu

adevărat să le hotărâm.

-Sunt absolut de acord. Merse către canapea și se așeză afectată pe margine, imaginea unei deconțe arogante fiind întru câtva stricată de paharul cu coniac din mâna ei și de bucla de păr roșu ce se eliberase din cocul ridicat în vârful capului. Poți începe.

-Să încep? El scutură din cap. Cred că nu. Tu ești cea care a insistat să stabilim clauzele acestei căsătorii. Își puse paharul jos, își încrucișă brațele peste piept și își propti șoldul de birou. Tu ar trebui să fii cea care începe.

-Foarte bine. În primul rând-mai luă o înghițitură-știi, eu o să obțin o avere bunicică când ne vom căsători.

-Cam cât înseamnă „bunicică”, domnișoară Townsend? Ea ezită.

-Haide, nu le-am pus gând rău banilor tăi. Ea înghiți restul de coniac. O sută de mii de lire. El scoase un fluierat în surdină.

-Asta da „bunicică”.

-Banii ăștia vor fi ai mei și numai ai mei, zise ea repede.

-Odată ce ne vom căsători, ce-i al tău va fi și al meu, domnișoară Townsend.

Tonul lui era blând. Asta e legea, așa merg lucrurile.

-Nu-mi pasă. Privirea ei sfidătoare o întâlnește pe a lui. Nu vei avea nici un cuvânt de spus în ce privește acești bani și n-o să-ți dau socoteală. Nici acum, nici vreodată. Și mai doresc ca domnul Whiting să conceapă un contract specificând asta.

-Și dacă nu sunt de acord?

-Atunci nu va exista nici o căsătorie. Zâmbi cu aroganță. Femeia deținea controlul acestui joc și știa asta prea bine.

-Foarte bine. Pentru că această căsătorie va asigura stabilitatea averii mele, nu voi avea nevoie de sută de mii de lire. Ridică din umeri. Este, într-adevăr, o sumă derizorie în comparație cu veniturile mele. Făcu ochii mari.

-Serios?

-Serios. Și în calitate de soție, vei avea acces la averea mea, chiar dacă refuzi să o împărți pe a ta cu mine. Era interesant de observat jocul de expresii de pe fața ei. Nu lăcomie, ci mai mult uimire, și poate chiar ușurare. Nu era surprinzător.

Petrecuse ultimii ani ai vieții sale cu foarte puțini bani. Într-adevăr, i se luase o piatră de pe inimă să știe că nu va mai avea nevoie în viața ei să-și facă griji despre bani.

-Închipuie-ți, zise ea în șoaptă și dădu peste cap paharul, doar ca să descopere că era gol. El înșfăcă sticla, traversă încăperea și îl umplu la loc, ignorând cu hotărâre vocea interioară care-i spunea că era o greșală. Nu voia s-o îmbete.

- Mulțumesc,murmură ea,privind în pahar.E realmente foarte gustos.Își ridică privirea spre el.Cred că e rândul tău.Mă refer la clauze.
- Aha,da.Se cățără la loc pe birou.Bineînțeles că deja se gândise la clauzele înțelegerii,dar asta fusese înainte de a o fi întâlnit.Se așteptase la o căsătorie de formă pentru amândoi.Odată ce i-ar fi asigurat moștenitori,ar fi putut să-și vadă fiecare de viața lui.Dar nu mai era deloc sigur că asta era ce voia.Totuși,era un punct de plecare.
- Trebuie să discutăm despre copii.
- Bineînțeles,zise ea rece,dar avea o privire ciudată în ochi.Bănuiesc că vei dori băieți.
- Absolut.Doi ar fi în regulă.
- Înțeleg.Luă o înghițitură din băutură.Când? El începu.
- Nu m-am gândit când.Curând,aș zice.
- Și cum rămâne cu fetele?
- Care fete? zise el încet și o studie îndeaproape.Chiar dacă nu dădea semne că s-ar fi îmbătat,probabil că coniacul își făcea efectul.Ea scoase un oftat agasat.
- Și dacă o să avem fete?
- Sincer,domnișoară Townsend,încă nu m-am gândit la problema asta.Moștenitorii sunt cei care mă preocupă..Ea își îngustă ochii.
- Nu-ți plac fetele,nu-i așa?
- Nu m-am gândit niciodată în mod special la ele.
- Desigur că nu.Se ridică în picioare într-o manieră surprinzător de stabilă,își îndreptă umerii și se uită la el.Eu sunt fată.El își reținu un rânjet.
- Da,desigur,văd asta.
- Mă placi? zise ea într-o manieră trufașă.
- Mă tem că da.Ea își înclină capul și îl privi.
- Te temi? Cu adevărat,vreau să zic.El dădu din cap.
- Cu siguranță că da.
- De ce? N-ar trebui ca mie să-mi fie teamă de tine?
- Posibil.Se opri.Îți e teamă? Ea îl privi pieziș.
- Absolut deloc.El râse.
- De ce nu?
- Păi...Se opri.Pentru că ești adult,presupun.Și mă consider întru totul egala ta.
- Da?
- Exact așa.
- Nu-mi pot imagina că ți-e frică de ceva.
- Ce lucru frumos mi-ai spus.Neadevărat,dar frumos.

Sorbi din băutura și îl studie. Mi-a fost întotdeauna destul de frică de copii.

-Mă îndoiesc că asta e ceva ieșit din comun, domnișoară Townsend. Bănuiesc că multor femei le e teamă să rămână însărcinate.

-Ah, dar nu vorbeam despre asta. Trecu peste comentariul lui cu un gest. Deși asta nu suna deosebit de plăcut. Mama mea a murit la nașterea surorii mele. Din nou se opri. Știai că am fost guvernantă? El dădu din cap. De la domnul Whiting și de la mama lui, cunoștea majoritatea amănuntelor vieții ei de până acum.

-N-am fost o guvernantă prea bună, zise ea sec. Se pare că cei mici nu mă plăceau. Chiar și nepo...copiii pe care-i aveam în grijă nu mă îndrăgeau prea tare. Se încruntă gânditoare. Cred că simțeau că mă tem de ei.

-Pentru Dumnezeu, de ce să te temi de copii?

-Am încercat și eu să înțeleg. Ridică din umeri. Pot doar să mă gândesc că e din cauză că eu însămi eram aproape un copil când am avut prima slujbă. Chiar nu aveam nici un fel de experiență cu copiii, și nici o idee ce să fac. Cred că mi-am exprimat temerile fiind prea aspră și rigidă în comportamentul față de ei. Privirea ei l'întrebătoare o întâlni pe a lui. Are vreun sens ce spun?

-Mi se pare destul de logic.

-Așa-i? Încuviință dând din cap. Am descoperit de curând că, tratându-i pe copii ca pe ființe raționale mai degrabă decât ca pe niște entități complet străine, se pare că reușesc să obțin o reacție cu mult mai bună.

Ce naiba spunea ea aici?

-Cred că da, deși admit că n-am avut nici un fel de experiență cu copiii.

-Și nu-ți plac fetele. Asta într-adevăr e neplăcut. Scoase un oftat și se duse spre șemineu. Un portret vechi și întunecat al celui de-al șaptelea conte de Pennington atârna deasupra poliței șemineului. E tatăl tău?

-Da. Marcus veni lângă ea și își ridică privirea spre portret. Artistul reușise să surprindă bine caracterul tatălui său: expresia de pe față era hotărâtă, dar nu aspră. Și în ochi avea o umbră de zâmbet.

-Ți-e dor de el?

-Îi duc lipsa, într-adevăr. Lui Marcus chiar îi plăcuse tatăl lui, și nu se îndoiese niciodată că afecțiunea era reciprocă. Chiar și acum, în situația în care tatăl lui îl pusese, îi era dificil să fie supărat pe omul care făcuse întotdeauna ce crezuse că e mai bine pentru fiul său. Tu îi duci dorul tatălui?

-Nu l-am cunoscut atât de bine încât să-i duc dorul. Continua să se uite la portret. A vrut fii, și a avut doar fete. Ceea ce a fost o mare dezamăgire pentru el. M-a trimis la școală când eram foarte mică și l-am văzut destul de rar.

Atitudinea ei era stăpânită, ca și cum povestea niște fapte ce n-aveau nimic de-a

face cu ea însăși.

-Ai spus fete.Așadar,ai surori?

-Una,dar s-a măritat împotriva voinței tatălui meu și a plecat cu soțul ei în lumea largă,în căutarea marilor aventuri.N-am cunoscut-o deloc.Luă o înghițitură.

Acum e moartă.Mâncată de canibali,cred.

-Doamne sfinte! Canibali?!

-Cam așa ceva.N-are importanță.Ridică din umeri.E moartă,și eu am rămas singură.El se uită la profilul ei pentru un lung moment.Era atât de detașată,ca și cum să ai o soră mâncată de canibali-sau așa ceva-,o mamă care a murit în chinurile facerii și un tată căruia nu-i păsa de nimic nu ar fi fost deloc ceva neobișnuit.Inima i se strânse în piept de durere pentru ea.

-Nu chiar singură,zise el încet.Acum mă ai pe mine.Ea râse.

-Vrei,nu vrei.Își întoarse privirea spre el.Nu pot crede că însurătoarea cu o femeie pe care n-o cunoști ar putea fi alegerea ta.

Fără să stea pe gânduri,el îi luă mâna și i-o duse la buze.

-Tu,domnișoară Townsend,ai devenit alegerea mea.

-Pentru că,așa cum ai spus-o atât de limpede,n-ai avut încotro.

-Am greșit,zise el hotărât.Chiar am de ales.Pot alege să ignor porunca tatălui meu,să-mi pierd averea și să-mi croiesc un drum de unul singur.N-ar fi ușor,dar nu mă îndoiesc că aș putea face asta.Nu exact asta ai făcut tu?

-Și n-a fost deloc plăcut.Își trase mâna dintr-a lui.Am fost nevoită să găsesc slujbe pentru care nu eram nici pregătită,nici potrivită.Eram ceva mai mult decât o servitoare,și complet dependentă de toanele altora pentru a mă întreține și pentru salariu,care era un pic mai mult decât nimic.Chiar dacă n-o să crezi nimic din tot ce o să-ți spun pentru tot restul vieții,asta trebuie s-o crezi.Colțurile gurii i se arcuiră.Sărăcia,dragul meu Lord Pennington,miroase urât.

-Atunci,în mod categoric o vom evita.El râse,și ea râse cu el.Era un ciudat moment de armonie,ca-re-l făcu să se întrebe dacă nu cumva tocmai făcuseră primul pas spre o viață împreună.

-Să vedem.Se inapoie pe canapea și se așeză și ea.Ar trebui să continuăm cu clauzele.În plus față de venituri,mai am o căsuță la țară care va rămâne numai a mea.Dintr-odată,sentimentul de uniune dispăru.

-Ar trebui să înțeleg că ceea ce e al tău e al tău,și ce e al meu va fi tot al tău?

Ea se gândi pentru o clipă,apoi dădu din cap.

-Sună corect.

-Dar nu e deloc cinstit.

-Îți voi dărui copii.Băieți.În voce i se putu auzi o ușoară notă de dezgust și,având

În vedere trecutul ei,el putea înțelege foarte bine asta,dar asta nu-l făcu să fie mai puțin nervos.Mie mi se pare extrem de cinstit.

-Cinstit sau nu,obligățiile contesei de Pennington implică mai mult decât producerea de copii.O urmă și se rează pe marginea biroului.Mă aștept de la tine să-mi administrezi domeniile într-o manieră eficientă.Ți se va pune la dispoziție o sumă convenabilă pentru necesitățile de gospodărie și personal.

Îmbrăcăminte și orice altceva are nevoie o femeie.În plus,poziția mea cere un anumit număr de primiri în vizită,iar asta va cădea tot în sarcina ta.Și ți se va cere să te comporți într-o manieră adecvată rolului de soție a mea.

-Doar nu vrem să-1 scandalizăm pe Godfrey.

-Godfrey e ultima mea grijă.Pentru că scopul acestor căsătorii,într-o mare măsură,este perpetuarea familiei,până când vor apărea moștenitorii-și îngustă ochii-,pretind o desăvârșită onestitate,fidelitate și loialitate.

-Și eu la fel,zise ea afectată.El ridică dintr-o sprânceană.

-Cele mai multe femei nu așteaptă asta de la soții lor.

-Atunci,cele mai multe femei sunt proaste.

-Poate.N-avea nici o problemă cu această clauză în special.Deci,de acord.

-Totuși,îmi rezerv dreptul de a veni și a pleca așa cum vreau.Evident,în limitele bunului-simț.El ridică din umeri.

-Atâta vreme cât îmi rămâi credincioasă,n-am nici o obiecție la asta.Într-adevăr, n-am dorit niciodată o soție care să nu aibă un anumit grad de independență personală.

-Atunci,Lord Pennington,s-ar putea să ne potrivim,la urma urmei.Îi aruncă un zâmbet strălucitor și,din nou,el observă cum i se transforma fața.Și cât de drăguță era de fapt.Și cred că chestiunea din seara asta e încheiată.

-Nu complet.Se îndreptă de spate și se îndreptă spre ea.Nu-mi place gândul ca soția mea să mi se adreseze cu titlul.Indiferent de împrejurările căsătoriei noastre,este cu adevărat o căsătorie și,în plus,una pe viață.Aș prefera cu mult mai mult să fiu strigat pe numele de botez.

-Foarte bine,Marcus.Și tu poți să-mi spui-se uită spre el cu o tachinare răutăcioasă în privire-domnișoara Townsend.

-Cum dorești,domnișoară Townsend.Râse,îi luă din mână paharul rămas din nou gol și îl puse deoparte,apoi intinse mâna și o ajută să se ridice.Ea se clătină,și el o prinse în brațe.

-Dragă domnișoară Townsend,ești cu adevărat cherchelită.

-Ba nu sunt absolut deloc,zise ea cu o ușoară încercare de revoltă.Se retrase și rânji spre el.Mă simt extraordinar de...sigură pe mine,dar nu sunt beată.

-Te-ai îmbătat vreodată?

-Am băut destul vin în viață ca să știu ce înseamnă să te îmbeți. Zâmbi cu infatuare. Și eu nu sunt așa. Obişnuința ei de a bea vin explica de ce coniacul nu o copleşise. El fu în același timp mulțumit, dar și puțin dezamăgit, deși era cu mult prea onorabil pentru a profita de Gwendolyn beată.

-Acum, cred că ar trebui să mă săruți. Ea își închise ochii și ridică bărbia.

-Ar trebui?

-Da, așa ar trebui. Ea așteptă și apoi deschise ochii. Ei?

-Ei, ce? Oftă.

-Mi-ai spus că o să știu când vrei să mă săruți.

-Și vreau?

-Da, vrei. Îi aruncă un zâmbet răutăcios ce l-ar fi făcut mândru pe Berkley.

-Foarte bine, atunci. Chicoti și își coborî buzele spre ale ei.

-N-am mai fost sărutată cu adevărat până acum, zise ea cu buzele aproape lângă ale lui. În voce i se putea auzi un tremurat ușor, ce contrasta cu sinceritatea din urmă cu o clipă. Își puse mâinile pe pieptul lui ca și cum ar fi vrut să-l respingă sau poate să-l tragă mai aproape. Nu când aș fi vrut eu.

-Și acum vrei să fii sărutată? Îi atinse ușor buzele cu ale lui.

-Cred că...da. Vorbele i se auzeau ceva mai mult decât un oftat.

-Foarte bine, atunci. Buzele lui le întâlniră blând pe ale ei, cu timiditate. O trase mai aproape lângă el și își adânci sărutul. Buzele ei se deschiseră ușor sub ale lui și o simți cum se relaxează lângă el. Avea gust de coniac, dulce și cald și atrăgător. Buzele ei erau moi, primitoare. Fără de veste, îl năpădi dorința pentru această străină, femeia cu care urma să-și petreacă tot restul zilelor. O voia aici, și acum, și...da, chiar pentru totdeauna. Ea gemu, un sunet senzual ieșindu-i din adâncul gâtului, și mâinile i se intinseră să-l ia de gât, cu degetele ei reci pe pielea lui. Un ciudat fior îl străfulgeră pe șira spinării. O durere a dorinței, a nevoii îl cotropi și o lipi mai strâns de el, rotunjimile trupului ei mulându-se pe trupul lui. În mod uimitor și irezistibil.

Și pentru a treia oară în viața lui se clătină pe buza prăpastiei, întrebându-se dacă împreună cu această femeie ar avea curajul să zboare, sau dacă prudența îl va ține în loc. Vag, în străfundurile minții deja încețoșate de dorință, o voce cunoscută îi striga să aibă grijă. De fapt nu o cunoștea deloc. Ar putea să se culce cu ea, dar era prea devreme pentru mai mult. Nu putea să-i dăruiască inima la fel de ușor cum îi dădea numele. Nu avea curajul, încă. Încet, își înălță capul și se uită în jos spre ea. Ea își deschise ochii și îl privi.

-Cred, milord... Marcus... Ochii ei albaștri erau întunecați de nou-trezita pasiune și

înțelegere. Vorbi abia răsunând. Acum am fost sărutată cu adevărat.

-A fost plăcerea mea, domnișoară Townsend. Pasiunea îi stăruia încă în vorbe. Își drese glasul și îi dădu drumul, foarte conștient că dacă n-o elibera acum, ar fi sărutat-o iar și iar, și ar fi avut-o înainte de ivirea zorilor. Având în vedere răspunsul ei la sărutul lui, nu se îndoia că ar fi fost dornică, ba chiar entuziastă.

Dar bănuia că nu așa ar fi trebuit să-și înceapă viața cu această femeie anume. În afară de asta, se părea că era cu adevărat afectată de coniac.

Se retrase și făcu ochii mari, iar genunchii i se înmuiară și căzu la loc pe canapea. Se uită în sus spre el, cu uimire.

-O, Doamne!

-Trebuie să spun că sărutul meu n-a avut niciodată un asemenea efect asupra unei femei până acum.

-Ai sărutat multe femei? El trecu peste asta.

-Deși bănuiesc că e de la coniac. Te-am avertizat, așa-i?

-Dar mă simt atât de sigură pe mine. Ca și cum aș putea să fac orice. Nici un pic beată. Știi că aveam emoții înainte să vin aici?

-Aveai? Ea dădu din cap într-un fel înșelător de treaz.

-Nu am mai spus nici unui bărbat până acum că o să mă mărit cu el. Se încruntă, gânditoare. Deși am mai fost cerută...o dată.

-Da?

-N-are importanță. Ridică din umeri, ignorând întrebarea. Marcus se întrebă dacă această cerere anterioară era cu adevărat fără importanță, sau era ceva ce ea prefera să nu discute. Fusesse îndrăgostită de acel alt bărbat?

-Cred că ar trebui să plec, murmură Gwendolyn. Se ridică în picioare, apoi imediat se prăbuși înapoi și chicoti spre el. E destul de jenant.

-Ți-ai mai pierdut autocontrolul vreodată, domnișoară Townsend?

-Nu îmi aduc aminte. Nici n-am mai...chicotit vreodată. Se încruntă. Au existat momente, deși, când nu mi-am putut controla...ei bine...viața, așa cum era.

-Și ce ai făcut atunci?

-Am plecat. Făcu o grimasă. Așa cum o să fac acum. Se ridică în picioare într-un mod lent și prudent. Vezi, sunt bine! Încearcă să nu râdă.

-Dar poți să mergi? Se încruntă.

-Ah, Doamne, va trebui să fac asta, nu-i așa? Ca să ajung la trăsură.

-Absolut deloc. Pași spre ea, o luă în brațe și porni spre ușă.

-Deci, mă duci până la trăsură?

-Mai degrabă te-aș duce în pat, murmură el. Ea icni, apoi chicoti din nou. Era un sunet absolut delicios.

- Dar nu suntem căsătoriți încă.Într-adevăr,dacă vrei doi băieți,cred că n-ar trebui să fii în patul tău mai mult decât de două ori.El pufni.
- Nu și dacă am vreun cuvânt de zis în legătură cu asta.Ea se cuibări la pieptul lui și toți mușchii corpului său se încordară.
- Măi să fie,ești periculos,până la urmă.
- Și mă fac tot mai periculos cu fiecare clipă ce trece,mormăi el.Ajunse la ușă,o mișcă puțin și reuși să o deschidă.Am aranjat deja pentru o licență specială.Sunt mai mult decât hotărât și optimist.O să mă ocup în continuare mâine,și cred că poimâine ar fi o zi excelentă pentru căsătorie.Din umbrele coridorului se auzi un oftat.Fără îndoială că era Godfrey.Marcus nu era dispus să se ocupe de el acum.
- Crezi,Marcus?
- Dacă ești de acord.Se uită în jos spre ea.Ai grijă,domnișoară Townsend,în curând va fi prea târziu să te răzgândești.Pentru amândoi va fi prea târziu.
- Ei bine,îmi vreau banii cât de curând posibil.Zâmbetul ei contrazicea caracterul mercantil al,vorbelor.
- Milord,dacă pot fi de ajutor.Majordomul apăru ca din pământ.
- Cheamă-mi trăsura,Godfrey.O însoțesc pe domnișoara Townsend până acasă.
- Prea bine,milord.Tonul lui Godfrey nu lăsa nici o îndoială asupra părerii despre oricare femeie pe care Domnia Sa o căra de colo-colo ca pe un sac cu făină.
- Porni,apoi se întoarse.Iertare,milord.N-am putut să nu aud.Să înțeleg că intenționați să-Godfrey se opri,ca și cum se silea din răspuțeri să pronunțe cuvântul-să vă căsătoriți cu această tânără? Gwendolyn chicoti.
- Da,Godfrey.
- Înțeleg.Godfrey trase adânc aer în piept.Așadar,presupun că ea e fiica...
- Vicontelui Townsend.Da,Godfrey,e femeia cu care tata a aranjat să mă însor.
- Marcus scoase un oftat resemnat.Dar tu știi despre toate astea,nu-i așa?
- E datoria mea să știu,milord.Marcus nu era surprins.Godfrey știa mereu tot.
- Bună seara,Godfrey,zise politicoasă Gwendolyn.
- Buna seara,domnișoară.Godfrey strânse din buze.Va fi nevoie de muncă pentru a deveni contesă.
- O să descurce bine,Godfrey.Este în întregime vina mea,zise Marcus hotărât.
- Deci,trăsura.
- Da,milord.Va fi la ușă într-o clipă.
- Am o trăsură care mă așteaptă.Gwendolyn făcu un gest vag din mână,în direcția intrării.Undeva,pe acolo.
- Nu pot sub nici o formă s-o las pe viitoarea mea soție să plece neînsoțită în starea asta.

-Nu sunt în nici o stare,Marcus.Sunt,pur și simplu,sigură pe mine.N-am nici o idee de ce picioarele nu mă ascultă,zise ea trufașă.

-Cu toate astea...Rânji,în ciuda lui însuși.Consideră că este una dintre condițiile mele.

-Ești extraordinar de drăguț,zise ea în șoaptă.Ar fi foarte dificil să nu-mi placă de tine.

-De ce să vrei să nu mă placi?

Întrebarea lui veni prea târziu.Ea moțăia deja în brațele lui.Era ciudat ca ea să spună așa ceva.Cu toate astea,nu era puțin ciudat ce se petrecuse între ei până acum? Poate că era la fel de prudentă ca și el în privința dragostei.Întrebarea care se punea acum era de ce.Marcus îl văzuse pe Reggie cu inima zdrobită de nenumărate ori,și se apropiase suficient de mult de acel sentiment pentru ca măcar sa cunoască posibilitatea durerii.Oare Gwendolyn trecuse prin aceeași experiență? Cu bărbatul care odată se oferise s-o ia de soție? Se îndrăgostise de el doar ca să se trezească apoi cu inima frântă?

Sau,mai rău-își încleșta maxilarul gândindu-se la asta-,oare era îndrăgostită de cineva?

CAPITOLUL 6

Chiar dacă alegem un bărbat din motivele corecte,pentru avere,titlu,putere,îl vom iubi întotdeauna din motivele greșite.

Francesca Freneau

-Sună așa de...nepotrivit și jenant,zise Gwen în șoaptă.Și nicidecum atrăgător.

Se sprijini cu băgare de seamă pe pernă și își potrivește pânza udă pe ochi.Orice fel de zgomot,chiar și cel al propriei voci,îi răsuna în creier.Era deja miezul zilei și încă nu găsisese puterea să se miște din pat.Într-adevăr,Gwen credea că s-ar simți cu mult mai bine dacă pur și simplu ar muri.

-Draga mea copilă,e extrem de atrăgător.Colette se cățăra pe pat.Și foarte amuzant.Madame Freneau-Francesca-stătea într-un fotoliu lângă pat.Femeile fuseseră îngăduitoare în legătură cu efectele nefericite ale coniacului din noaptea trecută,dar insistaseră asupra a ceea ce ele consideraseră a fi responsabilitatea lor-în absența mamei lui Gwen-de a o educa în legătură cu obligațiile ei conjugale și plăcerea pe care o femeie o putea obține din ele.Era destul de greu de crezut.

-Excitant? Gwen se înfiora.Detaliile patului conjugal nu erau în totalitate un șoc: fetele din instituția lui madame Chaussan discutaseră astfel de chestiuni târziu,în

noapte, printre multe chicoteli. Cu toate astea, era surprinzător să vadă cât de mult o șocau. Nu-mi pot imagina că asta ar fi excitant.

-Cu bărbatul potrivit poate fi minunat. Madame-Gwen nu putea niciodată să se gândească la ea cu numele de botez-zâmbi, și Gwen se întrebă dacă se gândea la soțul ei. Madame Freneau fusese căsătorită doar câțiva ani înainte ca soțul ei să fie dat dispărut pe mare. La vremea aceea, nu împlinise încă douăzeci de ani.

Pentru a se întreține, devenise profesoară la Academia lui madame Chaussan și înlocuitor de mamă pentru nenumărate fete care locuiau la internatul școlii.

Pentru cine știe ce motiv, Gwen fusese întotdeauna una dintre favoritele ei.

-Sunt sigură că Lord Pennington are destulă experiență în chestiunile astea, zise femeia cu blândețe. Cel puțin din ce a putut să constate Colette. Gwen mormăi:

-Așadar, e periculos? Putu să audă zâmbetul din vocea profesoarei.

-Nu, în afară de cazul în care continuă să te silească să bei coniac.

-Nu m-a silit el. M-am silit singură.

Cum de putuse să fie atât de proastă? Efectele băuturii în exces fuseseră cu mult prea vizibile în majoritatea caselor în care lucrase. Cum de putuse să se comporte atât de necuviincios? Și să dezvăluie atât de multe? Își amintea fiecare cuvânt îngrozitor. Dacă regreta ceva din noaptea trecută, unul dintre cele mai mari regrete era că nu băuse suficient încât să uite exact ce spusese.

-Cum o să mă mai pot uita la el vreodată? Desigur crede că nu sunt nimic altceva decât o guvernantă bețivă. Colette râse.

-Prostii, Gwendolyn. Sunt sigură că nu crede deloc așa ceva.

-Nu m-ai văzut. Eram... Abia putea să se gândească la seara trecută, darămite să mai și vorbească despre asta. Am fost sau foarte necuviincioasă față de el, sau groaznic de directă. I-am cerut să mă sărute. Își îngropă fața în mâini, pânză și restul. Probabil crede că nu sunt doar o guvernantă bețivă, ci guvernantă bețivă fără un dram de maniere și cu o morală îndoielnică.

-Haide, draga mea. Doamna o bătu pe spate. Nu-i chiar așa de grav. A fost destul de șarmant când te-a adus acasă. Chiar destul de amuzat, cred. La urma urmei, tu ești femeia cu care se va însura.

-Pentru că n-are de ales, se văită ea, apoi se cutremură.

-Nu te-am văzut niciodată așa. În vocea lui madame Freneau se putea auzi îngrijorare. Desigur, au trecut cinci ani... Gwen ridică privirea și se uită la profesoara ei.

-N-am fost niciodată așa. Am avut grijă de mine și de viața mea, de la moartea tatei. N-am fost o foarte bună guvernantă, dar am fost foarte pricepută când a fost vorba de propria supraviețuire. Mi-am găsit slujbe. Am evitat scandalul.

Întotdeauna am fost întru totul corectă și cu maniere alese. Și acum, uită-te la mine. Buza de jos îi tremura. Sunt pe punctul de a izbucni în lacrimi, iar eu nu plâng niciodată. Mă simt mai rău decât m-am simțit vreodată în toată viața mea. Și bărbatul cu care o să-mi petrec tot restul vieții crede că sunt o bețivană.

-Într-adevăr sună foarte urât dacă pui problema așa, murmură Colette.

Madame Freneau îi făcu semn din priviri să tacă.

-Nu fi absurdă. Aș spune că Pennington nu va pomeni niciodată întâmplarea. Mă indoiesc că ar pune vreodată intenționat o femeie într-o situație jenantă. Pare a fi un bărbat corect și cumsecade.

-Oare? Gwen pufni și se luptă să stea în capul oaselor, încercând să nu geamă.

Era momentul să nu se mai răsfete. Se uită spre Colette. Ce ai aflat despre el?

-Destule, și toate numai de bine, zâmbi Colette, liniștind-o.

Dacă cineva ar putea afla ceva despre cineva în Londra, Colette de Chabot era aceea. Văduva unui bărbat foarte bogat, franțuzoaica exilată trăia în Londra de mai bine de zece ani și mai păstra doar un foarte ușor accent. Se spunea că era amanta unui lord puternic. Cineva bine situat în guvern, sau poate un ofițer de rang înalt. Posibil chiar din familia regală. Gwen nu întrebase niciodată, și nici Colette, nici madame Freneau nu îi dăduseră vreo informație.

Tot ce știa Gwen era că gentlemanul și Colette erau împreună când făcuse cunoștință cu cumnata profesoarei sale, cu cinci ani în urmă, și încă erau împreună și azi. Colette o luase pe madame Freneau să locuiască cu ea după ce școala ei se închisese, trimitându-și elevii la casele lor. Asta se întâmplase cu mai puțin de o lună înainte ca tatăl lui Gwen să moară. Colette era cu câțiva ani mai mare decât profesoara și, cu toate că cele două femei nu puteau fi mai diferite în atitudinea lor față de viață, se potriveau perfect și se considerau cu adevărat surori, nu numai prin căsătorie.

-Deja știi că familia lui este foarte respectabilă, titlul lui este fără de pată, deși Colette își coborî vocea la un ton confidențial-se vorbea despre pirați cu câteva generații în urmă.

-Cred că era vorba despre corsari, zise madame Freneau cu un zâmbet răbdător.

În ciuda afecțiunii reciproce, fiecare privea trecutul propriei țări dintr-un alt unghi. Colette nu băgă în seamă corecția.

-Aș zice că asta depinde doar dacă ești pirat sau o victimă nevinovată. Nu contează, asta a fost cu prea mult timp în urmă ca să ne preocupe. Cât îl privește pe Lord Pennington, averea lui este destul de impresionantă. Gwen dădu din cap.

-Eram foarte sigură de asta.

-E întotdeauna practic să te căsătorești cu bogătași, draga mea.

Ar fi înțelept din partea ta dacă ți-ai aminti asta la viitoarea ta căsătorie. În privința acesteia... Colette se gândi pentru o clipă. Lord Pennington al tău se pare că și-a irosit întru câțva tinerețea, deși nu exagerat de tare. N-a existat nimic care să îi păteze numele pentru prea mult timp, sau să rămână în memoria societății. Într-adevăr, a fost greu să găsească pe cineva care să-mi povestească vreun lucru deosebit, poate doar o vagă amintire a unei beții și a unui comportament oarecum scandalos. Nimic neobișnuit, sincer. În ce-l privește pe Domnia Sa azi, este considerat o persoană spirituală. Calm, sofisticat, un om de lume. Și, după câte știi deja, nu e lipsit de vino-ncoa.

-Deloc. Ochii lui verzi și zâmbetul pieziș îi veni brusc în minte. Așadar, nu e deosebit de... primejdios? Un destrăbălat și toate celelalte?

-Destrăbălarea este extrem de greu de ascuns, îți ies imediat vorbe, și n-am aflat nimic de acest fel. Cât despre primejdios... Colette râse. *Ma chère* (draga mea), toți bărbații interesanți sunt primejdioși, asta îi face atât de interesanți. Și cred că Lord Pennington al tău este foarte interesant.

-Și eu o să mă mărit cu el. Gwen oftă prelung și ciupi neatentă pătura. În afară de totala jenă și de sincera dorință de a muri, apropiata sa căsătorie îi domina gândurile. Stomacul i se strânse într-un fel ce n-avea nimic de-a face cu coniacul. Măine.

-N-ai avut timpul necesar să-ți iei haine noi de când te-ai întors. Madame Freneau era mereu foarte practică. Va trebui să găsim ceva potrivit de îmbrăcat.

Poți să-ți cumperi alte haine după căsătorie.

-Madame. Gwen se uită în ochii femeii mai în vârstă. Ce mă fac?

-Credeam că te-ai hotărât că singurul mod de a-ți întreține nepoatele e să te căsătorești cu contele. Doamna o studie. Te-ai răzgândit?

-Nu. Dar... Gwen strâmbă din nas. Nu le-am pomenit față de Mar... Pennington. Colette râse.

-O să le descopere cât de curând, când or să locuiască în casa lui.

-Nu-i plac fetele. A fost foarte hotărât în privința asta. Cel puțin așa cred. Gwen își frecă cu grijă fruntea. Nu m-am putut hotărî să-i spun. Mi-a fost teamă că s-ar răzgândi cu privire la căsătoria cu mine și n-aș mai primi banii de care am nevoie. Nu este peste măsură de bucuros că se însoară cu o femeie pe care n-o cunoaște, deși cred că mă place puțin. În plus, dacă nu erau oameni care să depindă de el, nu sunt deloc sigură că ar fi respectat dorințele tatălui său și, în consecință, ar fi renunțat la avere. Găsească atitudinea lui absolut de admirat, poate chiar deosebit de inteligentă. Știi, n-a fost niciodată sărac. Madame Freneau se uită la ea pentru o clipă.

-Presupun că te-ai gândit puțin la ce vei face cu fetele.

-La drept vorbind, da. Gwen trase adânc aer în piept. Odată ce voi fi măritată, o să am banii mei. Intenționez să angajez personal pentru casa de la țară. O să trăiască acolo și o să le vizitez cât de des posibil. Nu va fi pentru mult timp, adăugă ea repede. Am de gând să-i zic lui Pennington despre ele într-un moment potrivit.

Totuși...-se așază puțin mai dreaptă-până când le va putea primi fără reținere, nu voi spune un cuvânt. Nu le voi permite să locuiască undeva unde nu sunt dorite.

Colette și madame schimbă o privire. Gwen oftă din nou adânc.

-Îmi pare rău pentru seara trecută. A fost prima lor noapte cu mine și desigur că nu intenționez să le abandonez. Tot ce am plănuț era să vorbesc cu Lord Pennington, apoi să mă înapoiez aici. Sunt foarte supărate pe mine?

Colette oftă.

-Nu pare că țin foarte mult la tine.

-Trebuie să înțelegi, draga mea, zise madame Freneau iute. Au trecut prin multe de la moartea părinților lor. Au fost mutate prin toată lumea, neștiind unde o să se stabilească, până când au ajuns la verișoara ta. Și se pare că n-a fost tocmai fericită să le vadă apărându-i la ușă. Colette pufni disprețuitoare.

-O femeie rea, fără îndoială.

-Asta nu mai are nici o importanță acum. Tonul lui madame Freneau era ferm.

Treaba este că mama lor le-a împuiat capul cu chestia asta cum trebuie ele să aibă grijă una de cealaltă. Cum surorile ar trebui să aibă grijă una de cealaltă.

Foarte înțelept din partea ei, aș zice, având în vedere ce am aflat despre viața destul de aventuroasă pe care a dus-o familia. În orice caz, fetele se așteptau ca sora mamei lor să le sară în ajutor, iar tu n-ai făcut-o. Profesoara ridică din umeri.

Indiferent de faptul că n-ai știut de moartea surorii tale, sau de existența lor, resentimentul lor față de tine este pe deplin de înțeles.

-Desigur, murmură Gwen. Cât de proastă sunt că nu mi-am dat seama.

-Ba deloc, zise, loială, Colette. Sora ta n-a luat în nici un fel legătura cu tine din clipa în care a plecat de acasă. Nu se putea aștepta nimeni de la tine să te simți în vreun fel obligată față de ea.

-Cu toate astea, ar fi trebuit să...

-Gwendolyn, interveni madame Freneau cu hotărâre. Ce-a fost a fost. Tot ce contează acum e ce faci de-aici încolo. Și trebuie să începi prin a-i spune lui Lord Pennington.

-Absolut deloc. Gwen scutură din cap. Nu până când nu suntem căsătoriți și nu sunt instalată definitiv ca soția lui. Nu vreau să risc să le alunge.

-Dar, acum, puterea e în mâinile tale, se încruntă Colette. Nu înțelegi asta?

Dacă îi ceri ca fetele să locuiască cu tine drept condiție a căsătoriei,n-o să aibă de ales.

-N-o să fac asta.Gwen se chinui să găsească cuvintele corecte,deși gândurile îi erau dezlânate.Deja m-am asigurat să dețin controlul asupra moștenirii mele și a casei.Nu pot cere mai mult de la el.Este...drăguț,și probabil merită mai mult decât ce primește,în afară de asta,dacă le aduc într-o casă unde nu sunt dorite,vor crește crezând...o să se simtă...

-La fel ca tine,draga mea? zise madame Freneau cu blândețe.Gwen dădu din cap.

-Dacă altceva nu pot face pentru ele,măcar asta pot.

-Foarte bine.Bănuiam că asta va fi decizia ta.Colette se uită spre cumnata ei,iar madame Freneau dădu din cap.De aceea,am decis ca fetele să rămână aici,cu noi,până când crezi că Lord Pennington este dispus să le accepte prezența.

-E foarte amabil din partea voastră,dar n-aș putea...

-Bineînțeles că poți,zise profesoara zâmbind.Sincer,prezența lor ne va înveseli viața.Chiar îmi lipsește să fiu în preajma unor fetițe.Aseară au fost adorabile și cu mult mai mature decât vârsta lor.Am stat de vorbă și am jucat cărți împreună.

-Le datorez foarte mulți bani,zise Colette în șoaptă.Oricum,sunt fermecătoare și o să ne împăcăm foarte bine împreună.

-Dar-Gwen se încruntă-cum rămâne cu...prietenul tău? Nu va obiecta?

-Asta e casa mea și o să procedez exact cum vreau.Se întâmplă că nu este disponibil pentru o perioadă,și nu prea știam cu ce să-mi umplu timpul.

-În afară de asta...Madame Freneau își puse mâna peste cea a lui Gwen.Cred că cel puțin atâta lucru pot să fac pentru tine.Din clipa în care am aflat de greșeala care te-a pus pe drumuri de una singură,am regretat participarea mea la asta.N-ar fi trebuit niciodată să te ajut să-ți găsești prima slujbă care te-a dus în America.Ar fi trebuit să am mai multă minte de-atât.

-Nu fi absurdă.Gwen își puse mâna peste cea a lui madame Freneau.Aș fi găsit alte mijloace de evadare.Într-adevăr,acțiunile mele au fost atât impulsive,cât și prostești,dar nu tu ești de vină.

-Totuși...Femeia oftă.Dacă nu mi-aș fi oferit ajutorul,viața ta ar fi fost cu totul alta.Domnul Whiting te-ar fi găsit cu mult mai repede.Ce să zic,poate că ai fi avut parte și de un sezon și...

-Iartă-mă,dar n-ai zis chiar tu că ce-a fost a fost și că trebuie să o luăm de la zero? Vocea lui Gwen avea o notă de tachinare.Ar trebui să-ți urmezi propriul sfat.

-I-am spus asta de nenumărate ori,zise Colette cu aroganță.

I-am și oferit avantajele înțelepciunii mele. Abia are douăzeci și opt de ani și cred că ar trebui să se mărite din nou. Ochii lui madame Freneau scânteiară.

-Exact așa cum cred și eu că ai face bine să urmezi același sfat și tu, și să nu-ți risipești viața cu omul ăla...

-Așadar, dacă ești sigură că le permiți fetelor să locuiască aici, se băgă în vorbă Gwen. În mod evident era vorba despre o controversă de durată între cele două femei, și la fel de evident era că nu se întvedea nici o rezolvare.

Colette zise furioasă:

-Cu asta suntem de acord. Gwen se simți invadată de un minunat sentiment de ușurare. Nepoatele ei nu puteau fi pe mâini mai bune decât ale lui madame Freneau, sau într-o companie mai interesantă decât a lui Colette. Generoasa lor ofertă îi luă o piatră de pe inimă, pe care o simțise încă de ieri după-amiază și îi hotărâse calea spre căsătoria cu Marcus. Se uită radioasă către cele două doamne.

-Sunt peste măsură de recunoscătoare. N-am nici o îndoială că n-o să stea prea mult cu voi. Se pare că Pennington este surprinzător de amabil. Am spus că e drăguț? E foarte drăguț. Colette se uită atentă la ea.

-Te îndrăgostești de bărbatul ăsta? Deja?

-Sau ochii lui madame Freneau se îngustară-ai putea să te îndrăgostești de el?

-Nu m-am îndrăgostit de el. Abia l-am cunoscut, zise Gwen către Colette, apoi se întoarse spre madame Freneau. Și mai mult decât atât, n-am nici o intenție să mă îndrăgostesc de el. Dragostea e o capcană groaznică pentru femei, și o să fac tot ce-mi stă în putință să mă feresc de ea. Cu toate astea, cred că putem avea o relație excelentă, bazată pe respect și genul ăla de afecțiune pe care-1 simți față de un foarte bun prieten.

-Ești atât de tânără, răsă Colette. Și atât de prostuță.

-Nu sunt prostuță. În vocea lui Gwen se făcu auzită indignarea. Sunt...practică.

Madame Freneau zâmbi ironic.

-Îți urez noroc cu asta, dar te previn: dragostea nu e ceva ce se poate evita sau atrage. Se năpustește asupra ta pe neașteptate, ca o furtună de vară.

-Prinzându-te într-o strânsoare de fier și catifea, zise Colette, umplându-ți inima cu emoții la care n-ai visat vreodată.

-Cu bucurie și câteodată cu suferință. Pe fața lui madame Freneau trecu o ciudată umbră visătoare. Un preț mic plătit pentru exaltarea de a fi una cu o altă ființă. De a-i împărtăși gândurile și sentimentele. De a simți cum împreună cu el ești întregă așa cum n-ai mai fost vreodată. El este partea ce-ți lipsea din suflet.

-Dragostea te însuflețește. Privirea de pe fața lui Colette era identică cu cea a lui madame Freneau.

Nicicând nu ești mai prezent și mai însuflețit decât atunci când ești îndrăgostit.

-Și știi că nu poți trăi fără el. Vocea lui madame Freneau era blândă. Și știi la fel de bine că ai muri bucuroasă. Împreună cu el. Sau pentru el.

Gwen se uită spre cele două femei, amândouă prinse în năvala gândurilor, una amintindu-și în mod evident ce pierduse, iar cealaltă ce încă avea.

-Toate bune și frumoase, începu Gwen, dar n-am nici o intenție...

O bătaie răsună la ușa care se deschise pe loc. Hope își vârî capul înăuntru.

-Te-ai trezit deja?

-În sfârșit. Gwen se forță să zâmbească slab.

-Nemaipomenit. Hope năvăli în cameră, urmată îndeaproape de Patience.

Șovăielnică, Charity le urma.

-Ți-am adus ceva. Hope se duse spre pat și scoase o sticlă deschisă pe care o ascunsese la spate.

-Șampanie? Madame Freneau ridică dintr-o sprânceană. Colette se uită spre sticlă.

-O șampanie foarte bună. Le aruncă fetelor o privire plină de reproș. Șampania mea cea mai bună. Fetele n-o băgară în seamă. Hope se așeză pe pat lângă Colette. Patience se cățăără pe brațul fotoliului unde stătea madame Freneau și îi întinse un pahar.

-Tata zicea că nimic nu-î mai bun decât șampania pentru a doua zi după ce ai băut mult, zise Patience, luând sticla de la Hope și umplând un pahar.

Gwen încercă să adopte un ton relaxat:

-Ce te face să crezi că am băut mult? Charity pufni.

-Te-am văzut venind acasă aseară.

-Urmăream din salon. Patience îi întinse paharul lui Gwen. Domnul acela te căra în casă. Am socotit că a fost extraordinar de galant din partea lui.

-Da, presupun că a fost, zise Gwen slab și luă o înghițitură cu prudență.

-Cine era? Era foarte chipeș. Hope zâmbi larg. Și foarte elegant. Gwen se uită spre madame Freneau, apoi spre Colette. Nici una nu scoase vreun cuvânt. Depindea doar de Gwen ce să spună.

-Acela era Lord Pennington. Log...-se strădui din greu să nu se înece cu cuvântul-logodnicul meu.

-Ce grozav! Ochii lui Patience se luminară de emoție. E bogat? Arată a fi bogat. Gwen dădu din cap.

-Este foarte bogat.

-O să locuim cu toții împreună, deci? întrebă Hope.

Din nou, Gwen se uită spre prietenele ei, cerând ajutor și din nou nici una nu-1

oferi. Mai luă o gură de șampanie și trase adânc aer în piept.

-Lord Pennington, deși e un om foarte drăguț, nu e pregătit acum pentru noi toate.

-Aha. Hope se pleoști.

-O, Doamne. Pe fața lui Patience se putea citi dezamăgirea.

-Atunci, ce se va alege de noi? zise Charity cu asprime.

-Charity, zise madame Freneau pe tonul ei care nu admitea „prostii”.

Charity se înroși și privi către podea.

-A fost nepoliticos din partea mea. Scuze.

-E în regulă, Gwen îi zâmbi. Știu că viața a fost cât se poate de nesigură pentru voi. Și acum, v-am târât aici...

-Ne place aici, zise Patience repede. Mâncarea e foarte bună, iar madame Freneau și Madame de Chabot sunt foarte drăguțe. Hope se aplecă în față, rostind pe un ton confidențial.

-Totuși, nu sunt foarte bune la cărți. Colette pufni.

-Atunci, v-ar deranja foarte tare dacă ați locui cu ele pentru puțin timp? Gwen se uită spre Hope. N-o să fie pentru multă vreme, sper. Se întoarse spre Patience.

Doar până când îl pot face să se familiarizeze cu ideea unei...familii. Întâlni privirea supărată a lui Charity. Nu o să vă părăsesc. Promit.

Pe fața fetei mai mari se ivi neîncrederea.

-Promiți?

-Da, încuviință Gwen.

-Jură. Privirea lui Charity era neclintită, și Gwen înțelese cât de important era momentul, dacă voia să aibă un viitor împreună.

-Jur.

-Atunci, trebuie să faci legământul de sânge, zise Patience hotărâtă. E legătura care ne unește pe toate și, dacă cineva o rupe-își coborî vocea la un ton melodramatic-, o să plătească cu vârf și îndesat. Madame Freneau ridică dintr-o sprânceană.

-O, da, o să plătească, pufni Patience.

-Un legământ de sânge? Gwen se strâmbă. Nu sunt sigură că sunt în stare de un legământ de sânge.

-O, nu folosim sânge. Hope își dădu ochii peste cap ca și când nimeni n-ar fi fost atât de prostănc încât să creadă că se folosea sânge de-adevăratelea într-un legământ de sânge. Ar dura prea tare.

-Și atunci, ce folosim? Gwen aproape că se temea să afle răspunsul.

-Scuipat. E cel mai bun după sânge. Patience scuipă pe degetul arătător și îl ridică. Surorile ei făcură la fel. Toate trei își ridicară degetele. Uite.

-Nu prea poți să nu vezi,murmură Colette.

-E rândul tău.Provocarea din vocea lui Charity își avea ecou în ochii ei.

-Foarte bine.Fără a se opri,Gwen scuipă pe arătătorul de la mâna liberă și îl ridică.Și acum?

-Acum,ne frecăm degetele toate împreună.Hope îi aruncă o privire intensă.

Toate.Madame Freneau își reținu un zâmbet,scuipă fără întârziere pe deget și îl ridică.

-Eu n-o să fac nici un legământ aici.Colette își încrucișă brațele peste piept.Nu văd nici un motiv pentru care ar trebui să scuip pe ceva.

Hope se aplecă în față și îi șopti ceva la ureche.Colette oftă.

-Foarte bine,atunci.Scuipă și își ridică degetul.Sper că sunteți toate fericite acum.

-Acum,trebuie ca fiecare să atingă degetul celeilalte.Patience îl atinse pe cel al lui Gwen,apoi se întoarse spre Colette.Până când toate au atins toate celelalte degete și sângele nostru s-a amestecat.Și repetați după mine.Patience își coborî vocea:„*Jur pe tot sângele ce-mi curge în vene că n-o să încalc niciodată acest legământ,sau o să suport cumplitele,oribilele consecințe.Pe vecie*”.

Adunarea repetă jurământul și ceremonia continuă într-o adecvată manieră solemnă până când toate își împărțiră „sângele” între ele.Apoi,Colette scoase iute o batistă,își șterse mâna și îi întinse pânza lui madame Freneau.

-Ei bine,asta a fost cu adevărat o experiență neobișnuită.

-Și se cuvine a fi sărbătorită,zise aceasta gânditoare.Cred că bucătăreasa a pregătit la cuptor ceva minunat,și aș zice că e gata de gustat.Dintr-odată,Patience și Hope săriră jos din pat și se îndreptară spre ușă.Charity porni după ele și apoi se opri.

-Nu credeam că o s-o faci.Mă gândeam că ești prea...bătoasă ca să știi de distracție.

-Ca să fii foarte sinceră,nici eu nu credeam.Întotdeauna am fost extrem de bătoasă.Gwen rânji.Dar bănuiesc că toate o să mai facem tot soiul de chestii în viitor la care nici nu ne așteptăm.Charity îi aruncă un zâmbet răutăcios lui Gwen și le urmă pe surorile ei.

-Ăsta a fost un început foarte promițător.Madame Freneau zâmbi spre fosta ei elevă.Spuneai că erai o guvernantă nepricepută,totuși,văzându-te cu ele,mi-e foarte greu să cred.

-Cu ele e diferit.Gwen se gândi puțin.Charity avea dreptate,întotdeauna am fost bătoasă cu copiii lăsați în grija mea.N-am fost niciodată în stare să-i înțeleg.Dar cu fetele astea trei simt ca și cum aș avea o legătură.

-E sângele.Colette se uită dezgustată la degetul ei.Întotdeauna,sângele e cel care leagă.

-Și dragostea,adăugă madame Freneau.

-Dragostea? Oare Gwen le iubea cu adevărat pe fetele astea? Nu era sigură că putea iubi pe cineva,și nu era sigură dacă voia s-o facă.Dragostea era o chestiune înfricoșătoare și nu oferea garanția loialității sau a siguranței.Nu împiedica abandonul din proprie voință,sau din cauza destinului,sau a morții.

-Și vorbind despre dragoste,'Colette adoptă un ton aspru,trebuie să ne întoarcem la chestiuni serioase.Mâine urmează să te măriți și n-o să fie în regulă dacă nu ești perfect pregătită,ca să zic așa.Gwen dădu pe gât restul de șampanie, recunoscând că în timp ce licoarea o făcuse să se simtă într-adevăr mai bine, tema discuției îi înrăutăți starea aproape la fel de tare ca și coniacul.Cu toate astea,nu putea fi evitată.Și probabil era o idee bună să știe nu numai la ce să se aștepte de la el,dar și ce ar putea aștepta el de la ea.Ce-ar putea să-i placă de la ea.Brusc,își aduse aminte senzația absolut extraordinară a buzelor lui peste ale ei.Căldura uimitoare a trupului lui lângă al ei.Felul în care eul ei părea că se contopește de bunăvoie cu el.Plăcuta durere ce i se ridica de undeva din străfundurile trupului și mătura în cale orice gând rezonabil,împingând-o să se lipească de el.Și să ceară mai mult.Dintr-odată,înțelese exact ce încercaseră atât Colette,cât și madame Freneau să-i explice despre intimitate și despre plăcerea pe care o putea găsi cineva în acele momente.Și mai înțelese că voia să știe mai mult.

-Gwendolyn,tu ascuți?

-Da.Gwen dădu încet din cap.Și cred că am câteva întrebări.Zâmbi,amintindu-și cât de minunată fusese atingerea lui și înțelegând că fusese doar o fărâma din ce i rezerva viitorul.Și mai am foarte multe de învățat.

CAPITOLUL 7

Indiferent cât de isteț sau sofisticat poate părea un bărbat,e doar lut care așteaptă să fie modelat de mâna unei femei extraordinare.Totuși,cel mai bine ar fi să nu-i spui asta.

Helena Pennington

-Arăți minunat,draga mea.Lady Pennington radia de bucurie privindu-și proaspăta noră.Trebuie să-ți spun încă o dată cât de încântată sunt să-ți urez bun venit în familie.

-Mulțumesc,Lady Pennington,murmură Gwen,luptând contra senzației ireale că

e prinsă într-un șuvoi copleșitor de evenimente și de oameni. Abia trecuseră câteva ore de când ceremonia de la amiază de la reședința Pennington o transformase pe Gwen din domnișoara Townsend în Lady Pennington. Marcus păruse aproape la fel de agitat ca și ea în cea mai mare parte din timp, până când fusese oficial declarată soția lui. Apoi, se uitase înspre ea, zâmbise strâmb și o atinsese pe obraz cu un sărut ușor, oprindu-se să-i șoptească la ureche: „Acum, nu mai e cale de întoarcere... domnișoară Townsend”.

Îi rostise numele de parcă ar fi fost un alint, iar ea simțise un fior ciudat traversându-i șira spinării. De atunci, abia dacă schimbase două vorbe cu el. În vreme ce nunta în sine fusese un eveniment privat, fiind prezenți doar madame Freneau, Madame de Chabot, Lady Pennington și Lord Berkley, la scurt timp după ceremonie, un lung șir de vizitatori se perindă prin sala de primire și camerele elegante ale reședinței Pennington. Veniseră singuri sau cu perechea, la început stând doar cât să-i felicite pe miri, dar acum vizitatorii zăboveau și, în curând, încăperea uriașă avea să devină neîncăpătoare. Chiar și Marcus arăta surprins de numărul lor. Mulți păreau a fi prieteni ai lui Lady Pennington, și Gwen bănuia că doamna îi încurajase discret să vină și să o cunoască pe noua soție a lui Marcus. Cei mai mulți cu care făcuse cunoștință erau destul de amabili. Fusese prezentată mamei lui Lord Berkley, ca și ducesei de Roxborough și lui Lord și Lady Helmsley. Ceilalți erau la fel de drăguți, dar nu făceau nici un efort să-și ascundă curiozitatea.

Și de ce ar fi făcut-o? Conte de Pennington era o partidă extraordinară, și era absolut normal să existe multe speculații despre această străină care pusese capăt vocației lui de burlac foarte căutat.

-Ah, nu, asta nu-i în regulă deloc. Nu trebuie să-mi spui Lady Pennington. E cu mult prea formal, și acum suntem două. Adică două Lady Pennington. Mama lui Marcus se gândi pentru o clipă. Ai putea să-mi spui pe numele de botez, Helena, deși nici asta nu ar fi prea în regulă, nu crezi? Sau ai putea să-mi spui-se opri și păru că își ține răsuflarea-mama.

-Mama! zise Gwen prudentă, punând accentul pe a doua silabă în maniera franceză, la fel cum făcuse Lady Pennington. Fusese atât de mică atunci când propria mamă murise, încât nu o ținea minte aproape deloc. Mi-ar plăcea asta.

-Minunat. Pe fața lui Lady Pennington se zărea ușurare și se vedea că radiază de bucurie. N-am avut niciodată o fiică, știi, și abia aștept să am una acum. Cred că ne vom înțelege grozav amândouă. O luă de braț pe Gwen și o conduse spre un mic grup ce stătea lângă ferestrele de pe peretele din spate. Iar nepoatele ar fi și ele bine-venite.

-Lord Pennington nu pare a fi deosebit de atras de ideea unor fiice, făcu Gwen o grimasă. Cu toate astea, e deosebit de entuziasmat de perspectiva de a avea fii.

-Bineînțeles că este, draga mea. Toți bărbații în poziția lui sunt. Totuși, am o vagă impresie că ar vrea și fiice. A fost singurul meu odor, și mereu am zis că e mare păcat. E încântător în acele ocazii petrecute în familie când se află în preajma copiilor. Din când în când, nu-i el însuși decât un copil foarte mare.

Gwen o privi cu atenție.

-Vorbim despre același Lord Pennington? Femeia mai în vârstă râse.

-E greu de crezut, știu. Dintr-un oarecare motiv, fiul meu a căpătat un fel de a privi lumea extrem de reținut, prea amuzat și cam distant, ceea ce, cu toate că e distractiv, îi servește în a se distanța de ceilalți. Se opri, gânditoare. Comportarea lui în public este complet diferită de aceea în particular. Sper foarte tare că față de tine se va purta natural. Numai Dumnezeu știe că, în prezența mea, n-o face.

Poate că deja o făcuse. Gwen își aminti cu câtă pasiune i se adresase în noaptea când o ceruse de soție, precum și mărturisirea lui că prietenii îl credeau insensibil și prea reținut. Dar mai fuseseră și acele momente din scurtul interval pe care-1 petrecuseră împreună când el se retrăsese în spatele unei aparențe amuzate și distante. Bineînțeles că Gwen avea și ea în public un comportament complet diferit de atitudinea ei în particular.

-Trebuie să te previn, Gwendolyn, fiii cresc și pleacă pe drumul lor, fără să țină seama de dorințele și de sfaturile tale. Pe de altă parte, am auzit că fiicele sunt fiice toată viața. Îi strânse mâna cu afecțiune. Și sunt atât de mulțumită că am și eu una acum.

-Și eu sunt mulțumită, milady. Gwen se sili să-i ofere un zâmbet plăcut și își dori să nu se simtă atât de stânjenită. Dar în afară de madame Freneau și de Colette, până acum nu-i arătase nimeni o afecțiune dezinteresată. O afecțiune care să nu ceară nimic în schimb. Era extrem de derutant. Mama lui Marcus o studie pentru un moment, apoi afișă zâmbetul pieziș al fiului ei.

-O, Doamne, văd că ai multe în comun cu fiul meu. Asta este într-adevăr o căsătorie interesantă.

-N-am idee ce-i spui, mamă, dar sunt sigur că nu mi-ar plăcea. Marcus își făcu apariția lângă Gwen. Totuși, vreau s-o răpesc pe mireasa mea-zise vorbele curgător, ca și cum ar fi exersat înainte-pentru câteva clipe, dacă n-ai nimic de obiectat.

-Marcus. Lady Pennington se încruntă muștrător. Sunt mulți oameni aici care ar dori s-o cunoască. Este, în definitiv, noua contesă de Pennington.

-Este, în definitiv, soția mea, zise Marcus hotărât și o luă pe Gwen de braț.

Mi s-a spus că grădina e în floare și aș dori să te duc s-o vezi.O conduse spre ușă.

-E minunat,dar tu n-ai fost niciodată deosebit de interesat de grădini.Nu văd...

Oftatul exasperat al mamei rămase în urma lor.Încearcă să n-o reții prea mult.

Marcus făcu o grimasă și rosti cu o voce gravă:

-N-aș dori să fac asta.O scoase din salon,de-a lungul unui vast coridor și printr-o galerie unde erau aliniat portretele foștilor conți de Pennington și ale variatelor lor progeneruri-presupuse ea-,spre ceea ce aparent era o seră,deși nu avea nici o idee unde se afla în acea imensă casă.Totul se petrecu într-o viteză ce făcea imposibilă orice încercare de a începe o conversație.

-Chiar vrei să văd grădinile? Gwen se străduia din greu să țină pasul cu el.

-Da,desigur,zise el absent,practic trăgând-o după el.Sunt încântătoare.

-Sau așa ți s-a spus.Încercă și nu reuși să-și potrivească pașii după ai lui.Fără îndoială,nu-mi pari omul care să fie înclinat spre admirarea naturii.

-Nutresc o mare admirație față de natură.Tonul îi era tot atât de energic ca și pasul.Chiar îmi place pe-afară.

-Și mie.Gâfâi.

-Găsesc că e mai ușor să respiri liber cu cerul deasupra capului și pământul sub tălpi.La drept vorbind,deși îmi petrec o mare parte din timp în oraș,prefer cu adevărat să stau la țară.Tu-se uită spre ea și se opri atât de brusc,încât ea aproape se ciocni de el.Hei,te simți bine?

-Destul de bine,nu mulțumită ție.Se uită înspre el.Îmi dau seama că nevoia ta de „a respira liber” s-ar putea să doboare toate celelalte argumente,dar nu poți să mă târăști mai-mai să-mi frâng gâtul,și să te aștepți să nu mă simt puțin obosită.

Ești cu mult mai înalt și cu mult mai rapid,și...Fără de veste,el izbucni în râs.

-Ce naiba e atât de amuzant? își puse mâinile în șolduri.Nu văd nimic amuzant în faptul că mă târăști prin casa ta...

-E și casa ta acum,zise el cu o grimasă.

-Chiar și mai rău,izbucni ea.

-Îmi cer scuze dacă am fost exagerat de dornic să scap de mulțimea de care ne-am trezit asaltați.Un valet pe care nu-l observase ieși din umbră și deschise o ușă pe care,de asemenea,Gwen n-o văzuse.Marcus o conduse spre ieșire.

-Pur și simplu am bănuț că și tu ai nevoie de o pauză.Merse pe lângă el și ajunse pe o terasă spațioasă,cu dale de piatră.Era frumos din partea lui să se gândească la ea,chiar dacă,pe un oarecare motiv,ea nu era încă pregătită să recunoască o astfel de solitudine.Era atât de al naibii de amabil din partea lui.

-Era o mare îmbulzeală,nu-i așa?

Recunosc,am fost destul de surprinsă și,într-adevăr,întru câtva...

-Copleșită? El zâmbi ca și cum cunoștea prea bine situația,și o făcu să-1 ia de braț.

-Poate.Îl privi cu răceală.Puțin.

-Ei bine,admit că și eu însumi am fost mai mult decât copleșit.Bănuiesc că avalanșa aia a fost opera mamei mele.Majoritatea celor care au năvălit atât de întâmplător asupra noastră în această după-amiază erau prieteni de-ai ei.O conduse pe Gwen spre capătul terasei și treptele ce duceau într-o grădină exterioară.Nu te uita înapoi.

-De ce? Ne urmărește cineva?

-Doar cu ochii.Privi înapoi spre casă.E o grămadă de lume,și mama e pe locul unu între cei care ne spionează discret de la ferestrele salonului.

-Serios? Rezistă dorinței de a verifica.De ce?

Un colț al gurii i se arcui și,dintr-odată,ea știu răspunsul.Se îmbujora.

-O,Doamne.

-Totuși...-palma îi alunecă de-a lungul brațului ei și o prinse hotărât de mână-chiar dacă grădina nu e deosebit de mare,e proiectată astfel încât cei care caută un refugiu nu au nevoie decât să coboare treptele și să urmeze poteca de-a lungul zidului terasei către un locșor retras,protejat de gardieni de marmură.E foarte la îndemână la baluri și serate și altele asemenea, pentru întâlniri de taină.

-Și tu știi asta din proprie experiență?

Rânjetul lui spunea mai multe decât cuvintele și era extrem de neplăcut.

-Așadar,căutăm intimitate,milord?

În vocea ei se putea citi o ușoară nuanță de flirt,și ea se miră de unde naiba ieșise asta...

-Asta căutăm,zise el fără să ezite,și porni spre trepte,cu degetele strâns împletite cu ale ei.Nu avea de ales decât să-1 însoțească.Și nici o dorință să facă altceva.

-Avem multe de discutat.

-Înțeleg.Așadar,intimitatea pe care o cauți nu-i pentru nimic altceva decât pentru discuții? El nu băgă în seamă întrebarea.

-Ai observat cât de puțini vizitatori și-au exprimat surprinderea la vestea căsătoriei noastre? Ea dădu din cap.

-Și aceia care au făcut-o nu păreau a fi prea sinceri.

-Sunt niște actori îngrozitori,cu toții.Se încruntă gânditor.Probabil că n-are nici o importanță,dar pentru că abia de mai puțin de-o săptămână a apărut nevoia de a mă însura,și pentru că n-au trecut nici două zile de când ai fost de acord cu

asta,mi se pare extrem de ciudat că majoritatea cunoștințelor mamei mele nu sunt nici măcar puțin surprinse de nunta noastră petrecută pe neașteptate.

Ajunseră la baza scărilor și începură să coboare spre alee.

-Contează?

-Probabil că nu.Continuară până când cărarea coti îndepărtându-se de zid,apoi se lărgi brusc,dând într-un locșor de formă circulară,frumos amenajat și protejat de garduri vii înalte.O bancă de piatră fusese așezată mai în spate,ascunsă după o statuie în mărime naturală a trei femei cu brațele împreunate.Stăteau pe un soclu de formă ovală,la peste un metru înălțime.Era o sculptură masivă,în stil clasic grecesc și destul de reușită.Ea se uită spre siluetele impozante ale căror ochi erau îndreptați cu modestie înspre pământ și nu se putu abține să nu se întrebe ce credea acel trio de muze,sau grații,sau ceva la fel de bizar,despre activitățile ce se pare că aveau loc aici,sub nasul lor.

-Măi să fie,dar știu că e izolat,murmură ea,uitându-se în jurul statuii.

Doi oameni puteau rămâne cu ușurință ascunși în spatele ei,stând așezați pe bancă fără a fi observați.

-Te deranjează? Un zâmbet ironic îi arcui colțurile gurii.Să fii singură aici? Cu mine?

-Absolut deloc.Își trase mâna dintr-a lui și se îndreptă spre statuie,ca și când n-ar fi existat nimic pe lume pe care să-și dorească să-1 studieze.Ca și când n-ar fi dorit absolut deloc să se depărteze puțin de el.Ca și când n-ar fi simțit fiecare respirație a lui.Bănuiesc că,în viitor,vom petrece destul de mult timp singuri.

Vocea ei rămase distantă,reținută,dar simțea o foarte ciudată fluturare în stomac.

-Fără îndoială.Și el se apropie,ca și când ar fi vrut de asemenea să studieze doamnele în postura lor clasică și rochiile de marmură.Interesul lui era oare la fel de prefăcut ca și al ei? Îți place? Ea tresări.

-Să fii singură cu tine?

-Vorbeam despre statuie,zise el ușor.Avu bunul-simț să nu se uite înspre ea sau să schițeze și cel mai mic zâmbet.Obrajii ei ardeau și îi fu recunoscătoare pentru politețe.El studie siluetele din fața lui,cu sprâncenele încruntate,într-o manieră contemplativă.

-Ce crezi?

-E încântătoare,bineînțeles.Își trecu mâna peste cutele sculptate ale rochiei celei mai apropiate siluete.O simțea netedă și rece sub degete,și totuși ciudat de caldă de la atingerea lui.E originală? Adică din Grecia antică?

-Mă îndoiesc,dar ar putea fi,cred.Marcus ridică din umeri.O știu dintotdeauna.

-Și tu ai aproape treizeci de ani.

E veche,zise ea,din nou mirată de tonul de tachinare din voce.

Ce se întâmpla cu ea? în ciuda hotărârii de a nu-i arăta nimic mai mult decât politețe și poate o prietenie cordială,categoric flirta cu bărbatul.

Amintirea spontană a buzelor lui peste ale ei îi apărură brusc în minte și îi aruncă o privire pe furiș.Ochii lui rămăseseră fixați pe statuie,și ea își înăbuși un oftat ciudat de dezamăgire.El avusese dreptate,ea avea să știe când el intenționa să o sărute,iar acum era evident că n-avea o astfel de intenție.

-Într-adevăr.Dădu din cap într-o manieră serioasă.Domnișoară Townsend? O privi curios.Care erau intențiile tale?

„*Intenționez să te las să mă săruți.*” Alungă imediat gândul neașteptat și șocant.

-Ce vrei să spui?

-În ce privește viața ta.Dacă nu voiai să te măriți,care erau planurile tale?

-Planurile mele?

-Aveai niște idei despre viitorul tău,nu-i așa? Un fel de plan de acțiune despre cum ai fi vrut să-ți petreci restul vieții.

-Păi,nu,zise ea,la fel de surprinsă să-i audă vorbele ca și el.Nu cred că aveam.

El ridică din sprâncene.

-Ah,nu te uita așa la mine ca și când aș fi netoată,Marcus.În voce i se putea citi nerăbdarea.Oricât de greu ar fi de crezut pentru un bărbat de felul tău,de la moartea tatălui meu nu m-am prea gândit mai departe de ziua de mâine sau de viitorul meu post.Niciodată nu m-am gândit în mod special la viitor,ca să fiu sinceră,n-am avut luxul timpului în care să fac asta,și presupun că niciodată n-am bănuțit că există vreun viitor la care să mă gândesc.El își încrucișă brațele peste piept și se sprijini de statuie.

-Ce vrei să spui cu „*un bărbat de felul tău*”?

Mâna ei se odihnea pe marmură,la mai puțin de câțiva centimetri de a lui,și ea se abținea cu greu să nu o așeze peste a lui,dar in loc de asta o lăsă să cadă lângă ea.

-M-am referit la un bărbat atât de sigur de sine,atât de rezervat ca tine.

El începu să spună ceva,dar ea îi făcu semn să tacă.

-O,n-am uitat comentariile tale de deunăzi în ce privește latura ta sentimentală,deși nu sunt pe deplin sigură că le cred.Se uită la el pentru o clipă.Nu mi te pot imagina bulversat de emoție pentru mai mult de o secundă sau două.Nici nu-mi pot imagina că nu ai o viață perfect organizată.Planificată până în cel mai mic detaliu.El o privi pentru o clipă.

-Cred,domnișoară Townsend,că e posibil să mă fi insultat.

-N-a fost intenția mea.

-Ceva este,în orice caz,mormăi el.Până în cel mai mic detaliu,zici tu?

-Da.

-Atunci,se pare că am planificat-ochii îi luciră amuzat-uniunea noastră.

-Bineînțeles că nu,asta a fost...

-Destinul,domnișoară Townsend,zise el ferm.Din ce în ce mai mult cred că noi doi am fost destinați să fim împreună.

-Astea-s prostii,milord,de ce să crezi așa ceva?

-Am putea începe cu povestea ta.O simplă greșeală din partea unui avocat fără experiență și iată-te plecată în țări străine și spre o viață complet diferită față de aceea pe care te așteptai să o duci.În consecință,ai sacrificat un sezon ce ți se cuvenea și nenumărate ocazii să întâlnești perechea potrivită și să te măriți,cu mult înainte ca noi să ne cunoaștem.

-Dar n-aveam nici un fel de dorință să mă mărit,zise ea strâmbând din nas.Deci posibilitatea...

-Pot să continui? Ea oftă.

-Aș spune că nu te pot opri.

-Eu,pe de altă parte,am avut nenumărate ocazii să mă căsătoresc,și totuși n-am făcut-o.De ce?

-Pentru că găsești procesul obișnuit de a-ți alege o soție prea apropiat de o afacere și impersonal? zise ea cu o figură angelică.

-Ah,ce fericire e să ai o soție care ascultă ce spune soțul ei.Tonul lui era sec.Și chiar și mai bine,să ai o soție care să-ți arunce afirmațiile în față.Văd că mă pot aștepta la distracție.

-Mulțumesc,milord,zise zâmbind larg.

-Așa după cum ai subliniat cu atât de mare atenție,nu mi-au plăcut metodele obișnuite.Nici nu am fost norocos,sau destul de ghinionist,având în vedere ce am observat în legătură cu experiențele lui Berkley,să cad pradă farmecelor dragostei.Așadar,când a venit momentul în care ai intrat în viața mea și a fost descoperit complotul tatălui meu,eram liber să mă însor cu tine.Îi aruncă un zâmbet malițios.Soarta.Ea râse în ciuda ei însăși.

-Mi-e greu să cred că o serie de evenimente întâmplătoare pot fi considerate soartă.

-Soarta este un șir de evenimente întâmplătoare sau aparent întâmplătoare ce culminează cu un rezultat specific,în acest caz,tu și eu.Fața îi fu luminată de triumf.Cred că suntem destinați să fim împreună.Într-un fel,e corect.Chiar potrivit,aș spune.Ea scutură din cap.

-Cred că e cel mai...

-N-am terminat încă.Ai vrea să ascuți?

-Pentru că e atât de amuzant, chiar dacă e o totală absurditate.Ridică dezinvolt dintr-un umăr,refuzând să trădeze și un strop din interesul ei deosebit față de cererea lui.Te rog,continuă.

-Foarte bine.Se îndreptă de spate și începu să se plimbe prin fața statuii.La început,când mi-ai spus că nu intenționeai să te măriți vreodată,m-am întrebat ce planuri de viață aveai.Acum,că ai mărturisit că nu te-ai gândit niciodată la viitorul tău,îmi este clar că mariajul nostru este cea mai bună evoluție pentru tine.Fără îndoială că tații noștri așa au gândit.Ar fi posibil să fie ceea ce erai menită dintotdeauna să faci.

-Așa o fi?

-Într-adevăr așa e.Totuși,lăsând soarta departe,nu sunt atât de prostăncat încât să cred că tot ceea ce s-a întâmplat de atunci încoace a fost predestinat ca și forțele care ne-au unit.Am o puternică bănuială că viitorul stă acum în mâinile noastre.

-Serios? Așadar,soarta ne-a unit,dar nu ne va ține neapărat laolaltă..

-Cam așa ceva.

-Ce supărător.El o privi.

-Te asigur că avea noimă când mi-a venit în minte.Ea își stăpâni un zâmbet.

-Sunt convinsă că așa e.

-În orice caz,asta mă duce la faptul pe care vreau să-1 evidențiez.

-Există un fapt? El se opri și o privi în ochi.

-Am să-ți fac o propunere.,

-O propunere? își înclină capul într-o parte și-1 studie atentă.Suntem deja căsătoriți.Nu-mi pot imagina ce fel de propunere ai în minte.

-E destul de simplu.Îți propun ca tu,ca noi,să facem tot ce ne stă în putință ca această căsătorie să fie de succes.În plus față de clauzele deja acceptate de noi,o să fac tot ce ține de mine ca să fiu un soț atent și prevenitor.

-Și eu?

-Tu te vei strădui la fel de tare să fii o bună soție și să-ți îndeplinești sarcinile de contesă.Dacă,după o anumită perioadă de timp,observăm că nu ne potrivim îndeajuns de bine încât să continuăm,vom putea ca fiecare să meargă pe drumul său.Își ținu răsuflarea.

-Divorț?

-Nu,nu,îmi pare rău,draga mea,dar n-aș putea niciodată să fiu de acord cu un divorț.Scandalul ar putea fi păgubitor atât pentru viitorul nostru,cât și pentru...

-își dres glasul-copiii noștri.

-Băieții noștri,zise ea sec.El dădu din cap.

-M-am gândit la ceva mai mult în genul aranjamentelor cu care atâția soți se pare că sunt mulțumiți.Îți vei menține titlul și poziția pe mai departe,dar pur și simplu ne vom trăi separat viețile.

-Înțeleg,zise ea încet,simțind cum i se pune un nod greu în gât.Pare a fi un plan... un plan pentru viitor.La ce perioadă te-ai gândit?

-Mă gândeam că cinci ani ar fi o perioadă potrivită.

-Cinci ani,murmură ea.Pare a fi o viață de om,și în același timp nu îndeajuns de mult.Expresia feței lui se luminează.

-Poate zece ani?

-O întreagă decadă? El se încruntă.

-Crezi că e prea mult?

-Poate că șapte ani și jumătate ar fi mai bine,zise ea,lejeritatea tonului contrazicând nodul din gât.Nici măcar nu erau căsătoriți de o zi,iar el vorbea deja de vieți separate.Nu că n-ar fi fost ceea ce își dorea și ea.Doar că el se gândise primul la asta.

-Un compromis.Zâmbi.Pot fi de acord cu asta.

-Excelent.Își puse mâinile la spate și dădu încet ocol statuiei.Așteptă până când nu-l mai văzu,apoi trase adânc aer în piept.Mă întreb totuși dacă nu eu ar trebui să mă simt insultată.Se lăsă liniștea.Vocea lui era serioasă.

-N-a fost intenția mea.

-Nici nu cred că a fost.Totuși,o propunere ca a ta nu e exact ceea ce o doamnă ar dori să audă în ziua căsătoriei sale.O înjurătură ușoară se auzi de după statuie.

-Domnișoară Townsend,eu...

-Știi cât de ridicol sună „domnișoară Townsend”? zise ea pe un ton mai aspru decât intenționase.Urmă încă o pauză.

-Ai dorit să-ți spun „domnișoară Townsend”.

-Dar nu mai sunt domnișoară.Sunt-înghiți în sec-Lady Pennington.

-Așadar,vrei să-ți spun Lady Pennington? Glasul lui suna confuz.Vag duios,de fapt.

-Nu.Bineînțeles că nu.Scoase un oftat adânc.Poți să-mi spui Gwendolyn acum. Sau Gwen.La urma urmei,suntem soț și soție.

-Gwendolyn.Numele ei pluti ușor în aer.E minunat și ți se potrivește.Totuși,cred că prefer-ea putu auzi zâmbetul din vocea lui-domnișoară Townsend.

-Milord.Ea pufni înfuriată și ocoli statuia,mergând spre el.Marcus.Ajunse în locul unde credea că se afla și se opri.Nu se vedea nicăieri.Marcus?

-Ne învârtim în cerc.Poate nu-i cel mai bun mod de a ne începe căsătoria.Vocea lui răsună din cealaltă parte a statuiei,exact din locul unde fusese ea cu câteva

momente înainte. Vocea îi deveni serioasă. Dar stai unde ești pentru o clipă. Poate că e mai ușor de spus fără a mă uita în minunații tăi ochi albaștri.

-Crezi că ochii mei sunt minunați?'

-Cred că tu în întregime ești minunată. Cred-se opri și vocea îi era fermă-că sunt un bărbat extraordinar de norocos.

-Da? Inima îi bătea cu putere în piept.

-Da. Și mai cred că tu, căsătoria cu tine, ar putea fi cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

-Cu toate acestea, propui sfârșitul căsătoriei noastre chiar înainte de a începe, zise ea fără să se gândească.

-Am făcut asta doar pentru că acest aranjament e mai mult în beneficiul meu decât al tău. M-am gândit că e corect să ai... să știi... O, la naiba, domnișoară Townsend. Gwen. Nu sunt bun la asta.

-Desigur, n-ai mai făcut așa ceva înainte. Nu se putu abține să nu zâmbească. Observă că lui îi plăcu foarte tare zâmbetul ei.

-Dacă propunerea mea nu îți e pe plac... vocea lui se apropia.

-Nu, așteaptă. Nu veni mai aproape. Ai dreptate. E mai ușor să vorbești deschis despre treburile astea fără să fii față în față. Se opri să-și adune gândurile. Și cred că ai dreptate și cu propunerea. Asta e o căsătorie pe care nici unul din noi n-a planificat-o, deși eu am de gând să accept situația cât pot de bine.

-Da?

-Da. Dădu din cap cu hotărâre, mai mult pentru ea decât pentru el. M-am gândit mult la asta în ultimele zile. Nu știu dacă într-adevăr e corect sau potrivit, sau e soarta, dar ar putea să fie cel mai bun lucru. Pentru amândoi. Pentru moment, cel puțin. Și sunt gata să încerc cât pot de bine să fiu o bună contesă și-își ridică bărbia-soție.

-Dar îți vei permite să mă placi?

Vocea lui Marcus răsună exact în spatele ei. Ea sări și se învârti brusc.

-Nu și dacă te furișezi în permanență pe lângă mine.

-Părea a fi o idee bună. Și m-am furișat doar o dată. Colțul buzelor lui se arcui în acea manieră răutăcioasă și fermecătoare a lui.

-O dată e de ajuns, mulțumesc frumos.

-Așadar, îmi vei acorda șapte ani și jumătate?

-Nicidecum, Marcus. Se uită direct la el. O să ne acord nouă șapte ani și jumătate.

-Îmi place mult cum sună „noi”. Se uită în sus la siluetele care îi dominau. Și cred că ele sunt de acord.

-Crezi? De ce?

-Probabil pentru că e opera lor.Dădu din cap spre femeile din marmură de deasupra lor.Știi cine sunt?

-Muze? Nu,zise ea repede.Sunt trei.Grații,atunci? Numele lor grecesc îmi scapă, dar erau Frumusețea,Farmecul și nu-mi pot aduce aminte ultima.

-Bucuria,zise el zâmbind larg.Ai dreptate cu numele,dar nu sunt cele trei Grații.

-Nu? zise ea prudentă,întrebându-se ce mai punea la cale.

-Nu.Sunt fiicele zeiței Necesitas.Arătă din cap spre statuie.Silueta din stânga e Clothos,șesătoarea vieții.În mijloc e Lachesis,cea care măsoară viața,iar asta e Atropos,cea care taie firul vieții și deci îi pune capăt.Acestea,draga mea,sunt Ursitoarele.

-Ar fi trebuit să știi.Se încruntă.Ai plănuit asta?

-Nu eu.Se uită în sus, cu subînțeles.Totuși,ele...Ea râse.

-Marcus,oprește-te imediat.Se uită spre el și văzu că în ochi îi stăruia amuzamentul.Ești ca un câine care a primit un os.Sincer,pur și simplu nu o să... Privirea din ochii lui se schimbă,se adânci și o făcu să tacă.Verdele adânc se intensifică,într-un fel fermecător și primejdios.Ea își ținu răsuflarea și rosti primul lucru ce-i veni în minte:

-Ce crezi că au mai plănuit pentru noi?

-Pentru viitor? Privirea lui alunecă spre buzele ei și înapoi spre ochi.Venise mai aproape de ea,atât de aproape încât îl putea atinge cu ușurință.Ar fi putut să-i atingă buzele fără cel mai mic efort.Dintr-odată,se gândi la povețele date de Colette și de madame Freneau în legătură cu ce avea să se întâmple în patul lui.

„Nu mai e cale de întoarcere,domnișoară Townsend.”

Nu mai părea atât de neplăcut sau supărător ca mai înainte,într-adevăr,apăruse o dorință intensă care creștea înlăuntrul ei,să-i simtă pielea dezgolită lipită de a ei.Era un gând în același timp șocant și excitant.

-Probabil că ar trebui să ne întoarcem în salon,zise el încet.Se vor întreba pe unde hoinărim.Și,de asemenea...Privirea lui rătăci din nou pe buzele ei și ea se aplecă ușor în față,sperând,dorind ca el s-o ia în brațe.El trase adânc aer în piept și se îndreptă de spate.

-...ce ne-am apucat mai exact să facem.

-Desigur,murmură ea,alungând o limpede nuanță de dezamăgire.El o luă de mână și o porni spre casă,apoi brusc,se întoarse și îi duse mâna la buze.

-Abia aștept următorii șapte ani și jumătate.O sfredeli cu privirea.Și abia aștept să vină seara.

-Ca și mine,zise ea,mai mult pentru sine.Îi aruncă un zâmbet iute și apoi o porni din nou pe alee,ținând-o încă de mână.Gwen abia putea să-și ascundă un zâmbet

amuzat, fără îndoială cauzat de nimic altceva decât de toată vorbăria lui despre soartă și cum căsătoria lor era menită și potrivită. Era prostesc, bineînțeles, dar dacă avea dreptate? Nu era mai puțin credibil decât tot ce i se întâmplase în ultimele zile. Îi veni cel mai ciudat gând: acest (până mai ieri) străin ar fi putut fi tot ce-și dorise vreodată, fără să știe ce-și dorea până nu-1 întâlnește.

Se întrebă dacă era cu adevărat soarta. Și se mai întrebă ce va crede când va afla secretul pe care-1 ținuse ascuns de el. Și se mai întrebă și de ce îi păsa.

CAPITOLUL 8

Un bărbat nu știe niciodată mai mult decât dorește femeia să știe.

Helena Pennington

-Ce ar trebui să fac acum, Reggie?

Tonul coborât al lui Marcus reflecta întrebările ce-i frământau mintea, plimbându-se de colo-colo prin bibliotecă. Vicontelescu era ultimul oaspete, la capătul unei zile fără sfârșit, plină de mult prea mulți oameni care aruncaseră mult prea multe priviri speculative și atotștiutoare, și în care avusese prea puțin timp într-adevăr îi lipsise cu desăvârșire timpul după scurtele clipe din grădina să stea singur cu soția lui. După-amiază se transformase în seară și un dineu de nuntă improvisat cu doar câțiva oaspeți.

Mama lui folosise prilejul pentru a începe, cu blândețe, să o sfătuiască pe Gwendolyn în privința atitudinii așteptate din partea unei contese. Dacă l-ar fi întrebat dinainte, Marcus ar fi spus că preferă să alerge noaptea gol pușcă țipând decât să fie martor la o astfel de conversație. Dar, spre marea lui surpriză, ambele Lady Pennington păruseră să fi ajuns la o înțelegere tacită despre care nu fusese pus la curent. Mai bănuia că nici un bărbat nu ar fi fost informat despre asta.

Exista o legătură evidentă și nemijlocită creată între femeia care dintotdeauna își dorise o fiică și femeia care nu-și știuse niciodată mama. Marcus era, firește, mulțumit, deși era extrem de derutant să observe mai mult de un zâmbet confidențial schimbat de cele două. Avea o puternică bănuială că se amuzau pe seama lui. El nu avusese decât al naibii de puține ocazii să schimbe mai mult decât un zâmbet fugar cu mireasa lui. Privirile li se întâlneau din când în când pe parcursul zilei, prin încăperea aglomerată și, mai târziu, la dineu. Schimbaseră câteva comentarii superficiale, câteva tachinări lejere, dar întotdeauna în prezența altora. Ea se relaxase vizibil pe măsură ce ziua trecea, și, în ciuda anilor ei ca guvernantă, nu era deloc intimidată, etalând o inteligență înnăscută și o politețe degajată. Marcus era atât încântat, cât și uimit.

Era cu mult mai mult decât se așteptase sau sperase. Cu toate astea, pentru el, rămânea tot atât de greu de descifrat ca o limbă străină.

N-avea absolut nici o idee despre ce se petrecea în spatele acelor fermecători ochi albaștri. Care-i erau gândurile? Planurile? Dorințele?

-Bănuiesc că ar trebui să faci ce face orice bărbat în noaptea nunții.;

Reggie se tolăni în fotoliul său obișnuit și îl urmări pe Marcus cu un amuzament nedisimulat.

-Nu despre asta vorbeam, și tu știi prea bine, dar acum că tot ai adus vorba...

Marcus scoase un oftat decepționat. N-am avut niciodată o noapte a nunții. N-am avut niciodată o mireasă. Și cu siguranță că niciodată n-am... Reggie pufni.

-Ba bine că nu. Marcus îi aruncă o privire nimicitoare.

-După cum încercam să spun, nu mi-am împărțit niciodată patul cu o femeie care nu mai fusese niciodată cu un bărbat. La naiba, Reggie, n-am mai făcut dragoste cu o virgină.

-Niciodată?

-Nu.

-Nici la început?

-La început?

-În tinerețe?

-Niciodată. Vocea lui Marcus era fermă.

-Ești sigur? Marcus se gândi la întrebare, apoi scutură din cap.

-Pe cât de sigur poate fi un bărbat.

-Amanta unchiului meu? Marcus râse. Aș îndrăzni să spun că uneori se îmbrăca precum o fecioară. Unchiul meu avea niște gusturi bine-cunoscute, chiar dacă relativ nevinovate, dacă îți aduci aminte, dar orice asemănare cu o virgină se oprea aici.

-Cum e cu, știi tu, prima dată când...

-Nu mi-ai spus niciodată că a fost prima. Ochii lui Reggie se îngustară. De fapt, îmi amintesc foarte clar că ai spus...

-Am insinuat, Reggie. N-am spus niciodată nimic. În orice caz, pe-atunci eram doar un băietan. Nu prea pot fi tras la răspundere pentru ce te-aș fi putut face să crezi. Realmente, nu-mi aduc aminte deloc ce am spus.

-Eu îmi amintesc, zise Reggie misterios. Îmi amintesc și sentimentele mele de gelozie. Era extraordinar de...

-Într-adevăr era. Marcus zâmbi fără să vrea. Era foarte... inventivă.

-Inventivă. Reggie scoase un sunet undeva între un geamăt și un suspin, același sunet exagerat de plin de invidie pe care-1 făcea de fiecare dată când apărea în

discuție acest subiect special din tinerețea lor. Marcus se întrebă dacă Reggie avea să observe vreodată că povestea devenea din ce în ce mai înflorată cu fiecare istorisire. Iar doamna în chestiune mai inventivă.

-Foarte bine, atunci. Reggie se încruntă. Hai să mă gândesc. Mai era o cameristă... drăguță, blondă. Îți aduci aminte, lucra la conac în vara dinaintea începerii școlii. Nu era...

-Pentru că mă sedusesese cu niște talente ce-i depășeau cu mult vârsta, nu prea cred.

-Atunci, nu-ți rămâne decât să te străduiești cât poți de mult, bătrâne, zise Reggie. Ar fi cu mult mai ușor dacă domnișoara Townsend a ta ar avea experiență, dar așa zice că nici asta nu ți-ar fi pe plac.

-Bineînțeles că nu mi-ar fi pe plac, zise Marcus tăios. Femeile nemăritate trebuie să fie...

-Tot ce noi nu suntem, rânji ironic Reggie. Nu că așa schimba asta, dar pare destul de nedrept.

-Poate, dar așa merg treburile. N-am făcut noi regulile, dar trebuie să le respectăm. Domnișoara Townsend, Lady Pennington, soția mea, a respectat aceste reguli, cu câteva excepții notabile pricinuite de evenimentele dramatice din viața ei. Nu mă îndoiesc deloc de virtutea ei. Marcus alungă ideea deranjantă că poate se înșela. Nu, dacă era încredințat de ceva despre Gwen, asta era virtutea ei. Crede că, dacă urmează să avem doi fii, trebuie să facem dragoste doar de două ori.

-Asta sună într-adevăr feciorelnic. O să ai o problemă grea de rezolvat.

-Da, păi pur și simplu nu vreau ca ea... adică... Marcus scoase un oftat adânc. Nu contează. Reggie râse.

-Nu sunt sigur că am văzut ceva mai amuzant decât tine în exact această clipă.

-Remarc sprijinul tău.

-Haide, Marcus, e vorba despre seducție, la fel ca oricare alta. Poate puțin mai lentă, ținând seama la tandrețe, dar sunt sigur că poți s-o faci.

-Încrederea ta e copleșitoare. Totuși, așa aprecia foarte mult dacă pur și simplu am abandona subiectul.

-Desigur. Reggie se opri și în ochi îi apăru o lucire vicleană. De două ori, zici?

-Destul! Reggie râse și Marcus îl ignoră.

-Oricât de amuzantă ar părea, mă îngrijorează atitudinea ei față de copii.

-Aha?

-Vorbește în continuu despre fii, moștenitori.

-Păi chiar ai nevoie de un moștenitor.

-Bineînțeles că da, dar îmi pare extrem de ciudat că ar neglija complet fiicele, în

felul în care o face.

-Având în vedere situația ei în viață, pierzând totul pentru că era fată și aflându-se în imposibilitatea de a moșteni, mi se pare logic să nu fie interesată de fete.

-Nu m-am gândit în felul ăsta, dar ai putea avea dreptate.

-Gândindu-ne la trecutul ei, poate că nu-și dă seama că ai putea accepta fete.

Reggie ridică dintr-o sprânceană. Poți?

-Desigur, dar... Marcus se opri. Părerea lui Reggie despre atitudinea lui Gwen era într-o mare măsură logică. Marcus era supărat că nu se gândise el însuși la asta.

Poate că pur și simplu o să evit cu desăvârșire subiectul fetelor pentru moment.

Acum, n-are nici o importanță, presupun...

-Cred că ai destule pe cap în seara asta, mustăci Reggie.

-Cămașa e. Marcus aproape că nici nu băgă de seamă comentariul prietenului său, căci gândurile îi reveneau mereu și mereu la proaspăta lui soție.

Condiția de fecioară a lui Gwen era destul cât să-i taie elanul oricărui bărbat la gândul nopții care venea. Totuși, nu justifică pe deplin fluturarea pe care o simțea în stomac. Trebuia să se gândească la mult mai mult decât cum să se culce cu o fecioară.

-Să știi că e cu totul remarcabilă.

-Da? zise Reggie blând. În ce feluri, altele decât înfățișarea?

-Ah, desigur că e drăguță, dar, Dumnezeu știe, fete drăguțe sunt pe toate drumurile. Reggie scoase un pufnet neîncrezător.

-Și-a luat soarta în mâini când a refuzat să devină ruda săracă obligată să trăiască din mila vărului ei. Admit că plecarea din țară pentru a ocupa un post de guvernantă nu a fost cel mai prudent lucru. Și evident că are o tendință spre comportament impulsiv când e încolțită.

-Ca o vulpe? Marcus continuă fără pauză.

-Totuși, cu cât îmi petrec mai mult timp cu ea, cu atât găsesc mai admirabil caracterul ei.

-Da?

-Are o voință puternică și e hotărâtă...

-încăpățânată și îndărătnică?

-...și are o mare doză de curaj. Cu toate astea, e mai degrabă vulnerabilă. Până acum am văzut doar fragmente din aceste variate aspecte ale felului ei de a fi. E un tablou derutant și amețitor.

-Amețitor?

-Poate că e cuvântul greșit, minți Marcus. „Amețitor” era exact cuvântul corect.

Poate că „uimitor” e un cuvânt mai potrivit.

-Găsesc că e interesant să observ că toate aceste calități,acum excelente,erau ceea ce acum câteva zilele numeai defecte.

-Zău? Marcus scutură din cap.Ești sigur? Reggie îl studie curios.

-Foarte sigur.Ce-o fi fost în capul lui Marcus? Calitățile lui Gwen erau atât putere,cât și slăbiciune,și o făceau să fie ființa complexă care era.Ah,desigur că n-avea nici o idee la ce se gândea de la un minut la altul,deși îi dăduse câteva indicii despre cine era și cum se simțea și de ce vedea lumea așa cum o vedea. Fragmente dintr-o enigmă pe care el mai avea mult până s-o înțeleagă.

Cu toate astea,chiar dacă nu era de acord cu ea,nu putea să nu-i admire convingerile.

-Trebuia să fi plecat de mult.Reggie se ridică în picioare.Deși îți apreciez ospitalitatea,am niște treburi de făcut,ca și tine.

-Da,desigur,murmură Marcus.Gwen era deja sus,probabil în camera ei.Camera vecină cu a lui.Îl aștepta oare? Întrebându-se cum o să fie când în sfârșit o s-o ia în brațe.În pat.Era agitată? Speriată? Nerăbdătoare?

-Trebuie să spun,Marcus,că în seara asta mi-ai zdrobit și restul iluziilor pe care le mai aveam.Nu credeam să te văd vreodată în halul ăsta.

-În ce hal? Marcus se încruntă,plictisit.Ce tot spui acolo?

-Tu.Nu ești absolut deloc tu însuși.Ești distrat.Preocupat.Gândurile tale sunt cu totul în altă parte decât aici.Te porți ca și cum ai fi în pragul unor emoții necunoscute până acum.Reggie scutură din cap și oftă într-un fel exagerat de teatral.Dacă nu te-aș cunoaște mai bine,aș crede că te-ai îndrăgostit de-încercă, dar nu reuși să ascundă un rânjet-beleaua ta.

-Deci e bine pentru amândoi că mă cunoști,zise Marcus ferm.

-Oare? Reggie îl studie gânditor.Ce știi e că întotdeauna ai fost cu mult prea precaut în privința problemelor sentimentale.M-am întrebat adesea dacă așa ești tu cu adevărat,sau pur și simplu mereu ai avut de ales când te-ai confruntat cu posibilitatea de a fi implicat sentimental.O porțiță de scăpare,adică.Acum nu mai ai porțița asta.Ai o soție.Marcus pufni.

-E absurd.

-Poate.E o observație,nimic mai mult.Ia-o cum vrei.Reggie ridică din umeri,se duse către ușă și o deschise.Mi-ai spus că exemplul meu te-a învățat că dragostea trebuie evitată cu orice preț.Dacă-i așa,ți-am făcu un mare deserviciu.

-Reggie...

-Cu toate astea,am totuși un sfat ce ar putea să-ți fie de folos acum.

-Nu mi-ai mai dat sfaturi până acum.

-Nu m-am găsit niciodată în poziția ciudată de a ști mai multe decât tine despre

un anume subiect. Reggie îi aruncă un zâmbet ironic. Ascultă cu atenție, prietene. Închide ochii, nu băga în seamă vocea rațiunii ce-ți vorbește în minte și aruncă-te în prăpastie. Chicoti. Căderea e de neegalat.

-Și aterizarea?

-Ah, aterizarea te poate ucide. Dar riscul merită asumat. La fel ca orice lucru valoros în viața asta.

-Aș putea zbura, deci? zâmbi Marcus sceptic.

-Într-adevăr, ai putea. Chiar și un scurt zbor e extraordinar. Și dacă ești foarte norocos, s-ar putea să nu aterizezi deloc. Trebuie să spun că acum te invidiez.

Privirea lui Reggie deveni brusc serioasă. Mai devreme sau mai târziu, eu am aterizat întotdeauna. Acestea fiind zise, Reggie se întoarse și ieși din cameră, închizând ușa încet în urma lui. Marcus se uită gânditor după prietenul lui.

Era vreo fărâmbă de adevăr în acuzațiile lui Reggie? Bineînțeles că nu. Ce viconte vede drept incursiunea de mult așteptată pe tărâmul iubirii nu era fără îndoială nimic mai mult decât încercarea lui de a înțelege natura conflictuală a femeii cu care se însurase. Așa-zisa lui stare emotivă nu era nimic mai mult decât nedumerirea pe care orice bărbat ar simți-o când ar încerca să o înțeleagă pe oricare femeie. Și Gwen nu era oricare femeie: era limpede că era unică. Și era soția lui. Ah, desigur că o plăcea. Chiar destul de mult, de fapt. Era un mister care aștepta să fie dezlegat. Întotdeauna îi plăcuseră misterele, și ea era o excelentă provocare. Derutantă și enigmatică și... Brusc, își dădu seama că era fascinat așa cum nu mai fusese până atunci de o femeie. Sau de vreun mister.

Și își mai dădu seama că acei șapte ani și jumătate s-ar putea să nu fie deloc de ajuns.

CAPITOLUL 9

Un bărbat e întotdeauna mai puțin fermecător decât crede, niciodată atât de irezistibil pe cât îl facem noi să creadă și pe de-a-ntregul fascinant în ignoranța lui.

Colette de Chabot

Gwen nu era prea sigură ce ar trebui să facă acum. Sau ce se aștepta de la ea să facă. Sau, ei bine, ceva. Trase draperiile ce acopereau ferestrele înalte din dormitorul ei și privi în jos, în noapte, la străzile întunecate ale Londrei. Tot ce știa sigur era că nu-și aducea aminte să fi fost mai neliniștită sau mai plină de speranțe în viața ei. Totuși, unde era Marcus? Nu că asta conta. Din partea ei, el și Berkley puteau sta liniștiți ascunși în bibliotecă pentru tot restul nopții. Ar face,

cu siguranță,lucrurile mai simple dacă nu ar insista asupra-înghiți cu greu-drepturilor lui maritale în seara asta.

Nu că și-ar dori să nu se supună dorințelor lui,firește.Era datoria ei-și o parte importantă a aranjamentului lor.Cel puțin pe următorii șapte ani și jumătate.

Lăsă să cadă draperiile la loc și plecă de lângă fereastră să cerceteze camera ce acum era a ei.Era spațioasă și bine mobilată,într-un stil oarecum feminin,dar nu exagerat.Era caldă și confortabilă în seara asta,dar urma să fie luminoasă și drăguță la lumina zilei.Ei îi plăcea destul de mult chiar dacă își dădu seama că o putea modifica după gustul ei.Putea face aproape tot ce-și dorea.Acum era Lady Pennington.,,*Lady Pennington.*”

Scutură din cap neîncrezătoare.Să fi trecut doar o săptămână de când se înapoiase în Anglia la chemarea domnului Whiting? Cu greu se putea spune că era suficient pentru ca o viață să se schimbe din temelii.Nu mai era săracă.Își asumase răspunderea pentru nepoatele ei,pentru niște copii,pentru numele lui Dumnezeu,și le ascundea de-de fapt,îl amăgea pe al ei...soț.Marcus era soțul ei și urma să ajungă aici în curând.Și avea să vrea...ura să se aștepte să...avea să ceară.Nu!Trase adânc aer în piept și îi dădu drumul încet,până când panica începu să dispară,și dorința de a o lua la sănătoasa din cameră și din casă,ba chiar din oraș,se potoli.Simpla idee de a face asta era ridicolă.Marcus era un om rezonabil,logic.Și tot ce văzuse până acum la el arăta că era atent și cumsecade. Ei bine,acea chestiune absurdă despre cât de mult ar trebui să stea împreună ca soț și soție era doar.În avantajul ei.Gwen știa prea bine,chiar și în această epocă modernă,că un soț putea să facă exact ce voia,și o soție era în întregime la discreția soțului ei.În afară de asta,era din ce în ce mai convinsă că Marcus era un om cumsecade.Se însurase cu ea mai mult de dragul celor care depindeau de el decât pentru el însuși.Fuse de acord cu toate solicitările ei și nu ceruse nimic în schimb decât fidelitate și loialitate.Dacă era încredințată de ceva în ceea ce-1 privea pe proaspătul ei soț,era sigură că Marcus nu și-ar cere drepturile sau favorurile ei sau orice altceva de la ea ce ea n-ar oferi de bunăvoie.

Poate,într-adevăr,nu era doar cumsecade,ci minunat.O făcea să zâmbească atunci când se aștepta mai puțin și zicea mereu lucruri care atrăgeau după sine scuze.Mai degrabă fermecător,de fapt.În realitate,bănuia că îl cam neliniștea.La fel de mult cum o neliniștea și el pe ea.

Și,când o săruta,sau când mâna lui o atinge pe a ei,sau când îi întâlnea ochii din cealaltă parte a încăperii,se întâmpla ceva extraordinar de interesant în adâncul ființei ei ce îi îmbujora obrajii și îi tăia răsuflarea.Poate n-avea să vină deloc? Poate că hotărâse să amâne consumarea căsătoriei? Ea recunoștea că greșise cu

câteva minute în urmă când se gândise că din partea ei n-avea decât să nu vină,căci nu îi păsa.Dar îi păsa.Chiar foarte tare.Sau poate se aștepta să meargă ea la el? O porni către ușa de pe peretele opus.Camerista care o ajutase să se schimbe în cămașă de noapte îi spusese că dădea spre un vestiar ce separa camera lui Marcus de a ei.Fata îi mai zisese,clipind cu subînțeles,că Marcus îi dăduse liber valetului pentru acea noapte.Dacă nu era în camera lui,nu strica să arunce un ochi.Dacă era...Ușa păru că se mărește în fața ei,cu dimensiunile deformat ca o imagine într-o oglindă prost lucrată.Se lăți și se înălță-și o copleşii.O intrare amenințătoare,și de temut,și primejdioasă,și-Nimic mai mult decât rodul imaginației sale surescitate.

Ușa era din lemn și garnisită cu alamă și era doar o ușă.Nu avea de ce să-i fie frică.Nici de Marcus.Nici de ea însăși.Își îndreptă umerii,apucă mânerul ușii cu hotărâre și o deschise.Madame și Colette,dar mai mult aceasta din urmă,o pregătiseră bine pentru ce urma în acea seară.Era agitată,desigur,lucru de așteptat.Dar nu îi era deloc frică.Într-adevăr era,ei bine,dacă nu chiar nerăbdătoare,cel puțin curioasă.Păși în încăpere.Ușa spre camera lui era întredeschisă.

-Marcus?

Așteptă o clipă,apoi impinse ușa încet.Camera lui era mai mare decât a ei,deși nu cu mult.Pe o masă era o lampă aprinsă între două fotolii aparent confortabile, aranjate în fața șemineului,care arunca o lumină difuză, reconfortantă.Pe un perete era un șifonier,și pe peretele opus al camerei,o comodă.Mobila era închisă la culoare și masivă și,chiar și în lumina slabă,lacul îi strălucea,în aer se simțea o slabă mireasmă de ulei de lămâie și ceva familiar pe care nu-l putea recunoaște.Una peste alta,era în mod limpede o cameră bărbătească.În cele din urmă,privirea ei alunecă spre pat.Spre locul decăderii ei. Al ruinei ei.Prostii.Era doar un pat,așa cum ușa era doar o ușă,ba,pe deasupra, mai era și foarte vechi.Probabil avea mai mult de o sută de ani.Nu era nimic de speriat la o mobilă veche.Indiferent de câte mirese Pennington fuseseră deflorate aici.Înlătură cu hotărâre din minte acest gând și se duse către pat.Apărent,era masiv și solid,cu patru stâlpi,prea groși pentru a-i cuprinde cu mâinile,ridicându-se pentru a se uni într-o ramă de lemn sculptat.Perdele grele de catifea atârnav din baldachin.Patul avea prestanță și domina camera așa cum îi domina acum gândurile.Cu toate astea,cu cât se apropia mai mult,cu atât mai puțin copleşitor i se părea.Își trecu ușor degetele peste cuvertura mătăsoasă,observând salteaua moale de puf de dedesubt.Nu era absolut deloc intimidant.Ba chiar era primitor. Poate îmbietor.

Probabil era un fel de șiretlic pentru a o face să lase garda jos. Totuși, dacă o femeie tot era pe cale să-și piardă virginitatea, firește că era de dorit un oarece confort. Se uită spre ușă. Dacă Marcus venea, mai mult ca sigur ar fi fost deja aici. Fu cuprinsă de un val de indignare cu totul straniu. Cum de-i putea face așa ceva?

Se cățăără cu dificultate în pat. Era un pat extrem de înalt, iar ea era prea nerăbdătoare pentru a căuta treptele, deși Marcus era îndeajuns de înalt ca să n-aibă nevoie de ele. Se aruncă înainte și căzu pe saltea cu fața în jos.

Gwen se rostogoli, se ridică în capul oaselor și își răsfire în jur cămașa de noapte tivită cu dantelă. Cămașa era un dar de la Colette și categoric cel mai draguț lucru pe care-l avusese de ani întregi. Într-adevăr, însăși rochia pe care o purtase azi era împrumutată. Trebuia să se răsfețe cu niște cumpărături serioase, acum că avea bani. Se uită prin cameră și zâmbi larg. Putea să se obișnuiască foarte bine cu poziția de contesă bogată. Și să se obișnuiască și cu patul ăsta. Se lăsă pe spate și se uită la baldachinul de deasupra. Era cel mai confortabil pat în care se culcase până acum. Poate cel mai confortabil pat din lume. Salteaua o învălui într-o mângâiere delicată, moale ca o pernă. Destul de încântător.

„Oare cât de mult mai plăcut ar fi cu Marcus lângă mine?”

Gândul nu fu atât de uimitor pe cât i se păru faptul că-și dădu seama că nu respingea ideea de a fi în același pat cu Marcus, în patul ăsta, precum și tot ce decurgea din asta. Adevărul fie spus, mulțumită prietenelor ei și felului de a fi al bărbatului pe care abia începea să-l cunoască, părea, ei bine, să-l aștepte cu nerăbdare. Măcar puțin. Acum, nu mai avea nevoie decât de domnul în cauză.

Se strădui să stea în capul oaselor, dar avea senzația că se cufundă mai degrabă decât că se ridică, patul de puf fiind un animal atotputernic, amenințând s-o tragă înapoi în adâncimile lui, precum marea ce soarbe un înecat. Pufni supărată. Se părea că patul ăsta urmărea să-și păstreze victimele cât mai mult cu putință.

Sculatul din pat era la fel de dificil ca urcatul. Reuși să alunece până la marginea saltelei și își legănă picioarele încălțate în papuci peste latura patului. Chiar dacă știa că nu erau mai mult decât vreo treizeci de centimetri până la podea, nu era dornică să se avânte.

-Măi să fie, asta e o plăcere neașteptată. Vocea lui Marcus răsună de la ușă.

Gwen tresări auzind sunetul vocii și imediat se îndepărtă de la marginea patului. Se prinse de cuvertură ca să-și oprească alunecarea, dar nu reuși decât să tragă totul după ea. Ateriză cu o bufnitură înfundată. Cuvertura de mătase îi alunecă peste cap.

-Ești în regulă? Vocea lui Marcus se apropia.

-Oarecum.Nu era în regulă deloc.O cam durea fundul.Mai rău,era îngrozită.

Ce o crede el fiindcă o găsisese în camera lui? în patul lui?

-Ai nevoie de ajutor? Tonul era lejer,de parcă nu se oferea decât s-o ajute să coboare dintr-o trăsură,dar îi putu detecta amuzamentul din voce.

-Nu,zise ea în cel mai trufaș mod cu putință.Însă e foarte amabil că te-ai oferit.

Nu îi dorea ajutorul și n-avea nici o tragere de inimă să-și dea jos cuvertura de pe cap și să-l privească drept în față.Preferă să stea acolo pretinzând că era totul în regulă decât să-i vadă amuzamentul din ochii verzi.În afară de asta,probabil că lui îi umblau prin cap tot felul de lucruri îngrozitoare despre caracterul ei și despre lipsa de bună-cuviință,și,dincolo de asta,urma să întrebe de ce se afla în camera lui.O întrebare excelentă la care n-avea nici un răspuns aparte.

Își eliberă o mână din țesătură și o flutură înspre el.

-Nu te simți obligat să rămâi aici din cauza mea.Poți să-ți vezi de treburi.Poți să pleci dacă dorești.

-Nu plec nicăieri.Chicoti.La urma urmei,asta-i camera mea.O clipă mai târziu,îl simți cum se așază pe jos lângă ea.Situația devenea cu rapiditate tot mai absurdă.Ea ar trebui să reacționeze cumva.Existau două posibilități.Putea să tragă de cuvertură și să găsească o scuză lamentabilă pentru faptul că se găsea în patul lui.Sau putea să pretindă că nu stătea pe dușumea,sub o cuvertură de pat,cu doar un braț la vedere.

-Așa,zise ea cu vioiciune,hotărând că înșelătoria era mai bună decât corectitudinea.Acum,că brațul ei era la vedere,nu prea știa ce să facă cu el,doar să dea din mână din când în când.Probabil arăta ca o nebună.Toată chestia asta era atât de supărător de stânjenitoare.Și umilitoare.

-Ce mai face Lord Berkley?

-Excelent.Pot să te întreb ceva?

-Nu.

-Nu?

-Categoric nu.

-Înțeleg.Se opri,și ea putu să-și imagineze rânjetul de pe fața lui.Păi treaba asta ridică un fel de dilemă,nu-i așa?

-Nu văd de ce.

-Ai dreptate.Râse.E încântător.Nu m-am gândit niciodată că-mi voi petrece noaptea nunții stând pe jos lângă un maldăr de cearceafuri și o mână fără trup.O să fie o poveste extraordinară pe care o s-o spunem într-o zi copiilor noștri.

-N-o să spui asta absolut nimănui,Marcus,izbucni ea.Altminteri o să...

-O să ce? O luă de mână și i-o sărută.Un fior de emoție îi străbătu mâna.

Fata scoase un oftat resemnat.

-N-o să mă ajuți deloc,nu-i așa?

-N-ar mai fi nici pe departe atât de distractiv.Se opri,fără îndoială încercând să-și rețină un râset.Nu la fel ca,să spunem,să te urmăresc cedând în fața efectelor coniacului.

-N-o să mai beau în viața mea coniac.Își trase cuvertura și se strâmbă.Și aş fi foarte recunoscătoare dacă ți-ai lua sarcina de a te asigura că n-o s-o fac.

-Poate c-ar fi trebuit s-o băgăm în jurămintele nupțiale.Ea îi aruncă un zâmbet bosumflat.

-Ar fi fost de apreciat.El râse,se trase mai aproape și îi atinse buzele cu ale lui.

Apoi se ridică,o apucă de mâini și o trase în sus lângă el.Cuvertura căzu pe podea.Privirea lui Marcus alunecă peste ea încet,atent,la fel de mângâietoare cum îi era și atingerea.Cămașa de noapte o acoperea din cap până-n picioare,dar ea nu-și dăduse seama până atunci de cât de transparent era materialul.Și apreciat pe măsură,judecând după privirea soțului ei.Tremura în așteptare.

-Ți-e frig? Degetele lui alunecară dintr-ale ei și rătăciră ușor,neatent,peste brațele ei.Atingerea lui se simțea caldă prin țesătura ușoară.

-Nu.Mai degrabă mi-e chiar cald.Îi întâlni privirea și își ținu răsuflarea.Acum avea s-o sărute? Nu se îndoia deloc că voia s-o facă.Putea vedea în ochii lui și se întreba ce vedea el într-ai ei.Și ce voia ea ca el să vadă.

Se uită la ea pentru mult timp,apoi o răsuci ușor și o trase la pieptul lui.

-Ce faci?

-Spune-i un experiment științific.O luă în brațe.Esența experimentului științific e repetiția.Repet un experiment început azi.Continuarea celui început în această după-amiază.

-Habar n-am avut că te interesează știința.

-Mă interesează tot soiul de lucruri,zise el mândru.Își puse bărbia pe creștetul capului ei și o strânse mai tare.Era chiar minunat.

-Încerc să stabilesc dacă într-adevăr e mai ușor,câteodată,să vorbești cu o persoană fără să te uiți la ea.Te deranjează?

-Nu,zise ea prudentă.Despre ce vrei să discutăm?

-Reggie zice că m-am îndrăgostit.Ea își ținu răsuflarea.

-Ah?

-N-am mai fost niciodată îndrăgostit,deși m-am apropiat foarte mult în două ocazii.În ambele cazuri,doamnele implicate și-au manifestat interesul în alte direcții.

-Înțeleg.Luă o gură mare de aer.Dacă el putea fi cinstit,la fel putea și ea.

Cel puțin în privința acestui fapt.

-Toată lumea la care am ținut m-a părăsit,murind sau plecând în urmărirea propriilor scopuri.Cu excepția lui madame Freneau și a lui Madame de Chabot, bineînțeles.El tăcu pentru mult timp.

-N-ai dus-o prea ușor.

-Aș fi putut s-o duc mult mai ușor dacă aș fi fost,nu știu,mai înțeleaptă,presupun. Se relaxă lângă el.Era extraordinar de ușor să vorbească nestingherit când nu se aflau față în față.Cu atât mai mult dacă stătea în brațele unui bărbat.Am o îngrozitoare tendință de a crede că-mi pot rezolva problemele fugind de ele.

-Și poți? Scutură din cap.

-Nu.Dacă n-am învățat nimic altceva,am învățat asta.

-Eu sunt o problemă? Vocea lui era joasă,intensă.

-Încă nu m-am decis,zise ea ușor.El o roti și o luă în brațe.

-Și când o să te decizi,domnișoară Townsend?

-Nu sunt sigură.Își ridică bărbia și își trecu brațele pe după gâtul lui.Poate mă ajuți să mă decid,Lord Pennington.El ridică dintr-o sprânceană.

-Și cum o să fac asta?

Ea se înalță pe vârfuri și îi atinse buzele cu ale ei.El nu se mișcă,și ea îl apăsă mai tare pe buze.El nici măcar nu se clinti.Era plăcut,dar ea știa prea bine că ar trebui să se întâmple mult mai multe lucruri în afară de simpla atingere a buzelor.Cu siguranță se întâmplaseră mult mai multe atunci când o sărutase el.

Firește,atunci fusese la mijloc și coniacul.Oare proceda greșit? își aminti ceva ce îi spusese Colette și,deși atunci crezuse că era un lucru dezgustător,acum îi părea destul de excitant.Deschise gura și își trecu limba peste buzele lui.

-Ce-a fost asta? O luă de umeri și o îndepărtă de el.Ea tresări.

-Nu ți-a plăcut.

-Ah,nu,mi-a plăcut.Mi-a plăcut chiar foarte tare,zise el repede.Doar că nu m-am așteptat,asta-i tot.

-Știam eu că-i o greșeală.Se smulse din îmbrățișarea lui și se retrase.Acum crezi că sunt o destrăbălată? El zâmbi pieziș.

-Tare mă tem că nu ești.

-Păi atunci preferi să fi fost una?

-Cu siguranță ar fi făcut lucrurile mai ușoare,murmură el.

-Pentru amândoi.Își încrucișă brațele și se încruntă.N-am mai făcut asta înainte, știi,și ai putea fi puțin mai îngăduitor.El se arătă foarte surprins și se holbă la ea.

-Dar am fost înțelegător.Pentru numele lui Dumnezeu,am fost al naibii de reținut.N-am vrut să te sperii.N-am vrut să mă grăbesc sau...

-Acum nu te mai temi de asta,nu-i așa? Își dădu ochii peste cap.Nu sunt un copil, Marcus,știu la ce să mă aștept.

-Oare chiar știi? întrebă el și se încruntă sceptic.

-Am fost informată în detaliu despre ceea ce are să se întâmple cu exactitate,zise ea pe un ton plin de trufie.Și cum să răspund.

-Firește că ai fost.Vocea îi era găduită,de parcă se străduia să-și ascundă mânia. Sau râsul.Și la ce-abia mai putea vorbi-te aștepți? Cu exactitate. Ea cugetă o clipă.

-Mai întâi,ar trebui să mă săruți-destul de mult,de fapt,și nu numai pe gură-,până când mi se înmoaie genunchii și mă topesc lângă tine.

-Până când ți se înmoaie genunchii,zici? își încrucișă brațele peste piept și se sprijini de stâlpul patului.Cred că mă pot descurca la partea asta.Și după aceea?

-Ei bine...Se opri să-și adune curajul și se strădui să vorbească pe un ton indiferent.După asta,ar trebui să mă iei în brațe și să mă duci în pat.

-Mi se pare cam grăbit.Scutură din cap gânditor.Ești sigură că n-ai omis nimic?

-Nu cred...

-Știi eu.O aținti cu degetul.Hainele tale.Ai uitat cu totul de ele.La un moment dat trebuie să le dăm jos,și pe ale mele de asemenea.

-Nu cred că Madame de Chabot a menționat vreodată ceva despre haine.Probabil presupunea că aveam să fim deja dezbrăcați.

-Desigur.Își dădu o palmă peste frunte.Ăsta-i răspunsul.Ar fi trebuit să mă gândesc la asta eu însumi.Ea îl privi cu ochii mijiiți.

-Tu râzi de mine.

-Niciodată.Vocea lui era serioasă,dar ea nu-l crezu nici măcar pentru o clipă.Te rog,continuă.După ce te duc în pat?

-Apoi,urmează multe sărutări și o mulțime de...păi...știi tu...orice o fi.Se uită urât la el și își puse mâinile în șolduri.Nu știu de ce îți spun toate astea.Fără îndoială tu știi cu mult mai bine decât mine ce urmează.

-Fără îndoială.O studie cu un amuzament prost ascuns.Te-ai gândit mult la asta,nu-i așa? Ea oftă.

-M-am gândit aproape numai la asta.

-Și eu la fel.Vocea lui era joasă și răsuna adânc înlăuntrul ei.Dar,deși pașii pe care i-ai menționat sunt corecți,nu sunt sigur că îmi sunt foarte tare pe plac.

Ea îl privi uimită.

-De ce nu?

-Mult prea bine stabiliți dinainte,pentru gustul meu.Prefer lucrurile puțin mai... spontane.

-Spontane? repetă ea și pufni.Cum pot fi lucrurile spontane? Știm amândoi ce se va întâmpla aici.Nu e deloc o surpriză.

-Nu poți ști niciodată,șopti el și se îndreptă spre ea.Fără să se gândească,ea se dădu înapoi.

-Ce faci? El zâmbi larg și merse pe lângă ea,slăbindu-și cravata.

-Unde te duci?

-Mă pregătesc pentru culcare.Își scoase cravata și intră în garderob.

Doamne,Dumnezeule,se dezbrăca? Acum? Cu luminile aprinse? Oricât de bine era pregătită,cu siguranță că nu era gata să vadă silueta unui bărbat gol.Din fericire,era ascuns în spatele ușii pe jumătate deschise.Pentru o clipă,se gândi să fugă înapoi în camera ei.Bineînțeles că asta însemna să treacă prin garderob.

În afară de asta,așa ceva nu se făcea.Se resemnase.Nu.Își dorea asta.Îl dorea.Nu era sigură de ce sau când se întâmplase,dar undeva între primul sărut influențat de coniac și acum,ceva se schimbase în interiorul ei de la simpla resemnare la o nevoie ciudată,dureroasă.Dorea să fie sărutată o dată și încă o dată,și cu mult mai profund decât până acum.Dorea să stea în brațele lui,și să i se înmoaie genunchii sub atingerea lui,și să simtă toate lucrurile acelea despre care Colette îi spusese că avea s-o facă să le simtă.Îl dorea pe soțul ei.

Ușa vestiarului se deschise încet,și ea își acoperi ochii cu mâna.Râsul lui Marcus răsună prin încăpere.

-Ce faci acum?

-Nimic.Absolut nimic.Îi făcu semn cu mâna liberă.Tu vezi-ți de treabă.

-Ea doua oară când îmi spui să-mi văd de treabă.Foarte bine,așa o să fac.Ea auzi zgomotul ușor făcut de picioarele goale ce trecură pe lângă ea și nu se putu abține să nu se uite printre degete.Icni și își lăsă mâna să cadă.

-Porți halat.El ridică dintr-o sprânceană,amuzat.

-Într-adevăr.Ce te așteptai să port?

-Mă așteptam ca tu...Privirea îi rătăci pe trupul lui și i se uscă gura.Era mai lat în umeri decât crezuse,mai înalt și mai arătos într-un fel categoric mai nerușinat decât observase până atunci.Era cu adevărat mult mai bărbat decât își imaginase ea și de-a dreptul impresionant.Halatul era deschis până aproape în talie,dezvelindu-i gâtul și o mare parte din piept,pieptul lui dezgolit,închizându-se cu cordonul din talie.Privirea ei trecu rapid peste porțiunea aceea de sub talie-nu era încă îndeajuns de pregătită pentru asta-spre tivul ce-i ajungea la pulpe și spre picioarele goale de sub el.Ești gol pe dedesubt,nu-i așa?

-Exact așa sunt.Tonul lui era lejer,ca și când nu făceau altceva decât să aibă o conversație superficială într-un salon oarecare,de parcă nu s-ar fi aflat în camera

lui cu puțin mai mult decât niște urme de dantelă și mătase ce-i despărțeau trupul de al ei. Purtarea de haine când îmi doresc un somn sănătos noaptea, în special când e cald, o consider la fel de enervantă cum ți se pare când trebuie să porți pălării. Așadar... Făcu semn spre pat. Te previn, o să-mi văd de treabă, așa cum ai cerut. Acum o să-mi scot halatul și mă bag în pat. Poate vrei să-ți acoperi din nou ochii pentru a evita să-ți fie ofensate sensibilitățile feciorelnice.

-Nu mi-ai ofensat sensibilitățile, pufni ea. Pur și simplu, ți-am acordat puțină intimitate.

-Serios? Se ocupă de nodul din talie. Și eu care am presupus că te neliniștea gândul de-a vedea un bărbat gol.

-Nu fi absurd, zise ea. Am mai văzut bărbați goi până acum.

-Da?

-Statui, sculpturi și altele asemenea. Grecești și romane, în principal. Încercă să se uite oriunde, numai nu la el. Știi tu, muzee. Pline de statui.

-Chiar așa. E plin de bărbați goi acolo. Chicoti și îi întoarse spatele. Ultima avertizare, domnișoară Townsend. Bărbia ei țâșni în sus.

-Lady Pennington, te rog.

-Cum dorești, Lady Pennington. Halatul îi alunecă de pe umeri și căzu într-un morman de mătase la picioarele lui. Ea își mușcă buzele și făcu ochii mari. Era extraordinar de bine clădit. Musculatura spatelui și a fundului era ferm definită și pielea părea a străluci în lumina difuză. Ea simți pe loc dorința de a-și trece degetele peste mușchii aceia, de-a se încălzi de la pielea lui fierbinte. El se urcă în pat, ca și cum ea nu era acolo.

-Ce faci? În vocea ei se simți indignarea în vreme ce pășea spre pat.

El se întoarse pe spate, își puse mâinile la ceafă și o studie.

-Am de gând să dorm. A fost o zi lungă și cam obositoare, zise el întinzându-se după cuvertură.

-O să dormi? Chiar așa? Se apropie. Fără sărut? Fără să mi se înmoaie genunchii? Fără... orice o fi? El se gândi puțin.

-Nu prea cred.

-Nu mă dorești? Îl privi neîncrezătoare.

-Ba da. Chiar mult, de fapt. Vocea lui suna straniu. Sunt destul de mândru de mine pentru reținerea mea de până acum.

-Atunci-își deschise larg brațele-ia-mă! El clătină din cap.

-Nu cred.

-Marcus! Se sui în pat să îngenuncheze lângă el, observând într-un colțisor al minții cum indignarea și, chiar așa, nerăbdarea îndepărtaseră orice fior. De ce nu?

-Ai distrus tot farmecul.De parcă a face dragoste nu implică nimic mai mult decât să urmezi pas cu pas o broșură cu instrucțiuni.Se uită la ea gânditor.Nu te vreau în patul meu pentru că n-ai de ales.Fiindcă asta e datoria ta.

-Nu-i motivul pentru care sunt aici.Vreau asta.Își puse mâna pe pieptul lui.Te doresc.

-Oare?

-Da.Și o să ți-o dovedesc.Înainte de a se răzgândi,își aruncă piciorul peste al lui și îl încălecă în dreptul șoldurilor.Îi aruncă un zâmbet răutăcios.Dacă tu nu mă iei,voi fi obligată să te iau eu.

-Serios? El o privi amuzat.Și cum exact ai de gând să faci asta?

-Cu ajutorul instrucțiunilor mele pas cu pas pe care le-ai luat în răs.

Inspiră adânc să-și adune curajul și se întinse peste el,ignorând atingerea corpului lui minunat de puternic sub al ei și recunoscătoare că,peu moment,îi despărțeau straturile de cearceafuri.Fața ei era la câțiva centimetri de a lui.El o privea,cu brațele încă sub ceafă,cu un ușor zâmbet întipărit pe buze.

-Mai întâi...Atinse ușor cu buzele scobitura de la baza gâtului lui și fu răsplătită simțind cum corpul lui se încordează sub al ei.

-Asta e partea cu sărutatul?

-Îhî.Îi sărută gâtul și așternu un șir de ușoare săruturi până spre linia maxilarului. Era destul de plăcut să-1 sărute așa.Într-adevăr,cu fiecare atingere a buzelor ei pe pielea lui caldă,voia să-1 sărute tot mai mult.Ciudata tulburare pe care o simțise ultima dată când se sărutaseră își făcu din nou apariția înlăuntrul ei.Încântătoare și insistentă.Ajunse la colțul maxilarului și își mută gura să-1 muște de lobul urechii.El își reținu un puternic oftat.Ea murmură:

-Madame de Chabot spunea că bărbaților le place foarte tare chestia asta.

-Așa zicea? Vocea lui era ușor găuită,ca și cum de-abia putea articula cuvintele.Și ce mai spunea că le place bărbaților?

Gwen se mișcă uitându-se în ochii lui,alunecându-și ușor corpul peste al lui cu o artă a seducției de care nu fusese conștientă.Brusc simți sub ea dovada clară a excitației lui și își dădu seama că nu se temea absolut deloc,ba chiar era încântată.

-Spunea că le place așa.Îi luă fața în mâini și îl sărută.Gura lui se deschise pentru ea,și pentru un lung moment nu făcu nimic decât să-1 savureze.Avea un gust ușor de coniac și poate lămâie,care i se păru familiar,fiind aroma ce domina camera lui.Și mai avea gustul căldurii și al dorinței,își adânci sărutul și îl simți că se mișcă,iar brațele lui o învăluiră,trăgând-o mai aproape de el.Limba i-o găsi pe a ei,și o undă încântătoare de șoc o cutreieră și îi tăie răsuflarea.

El îi prinse cămașa de noapte și i-o trase în sus până când aerul serii îi înfioră dosul picioarelor. Măinile lui îi găsiră pielea goală și degetele îi trecură ușor peste picioare și mai sus, până când se făcură căuș peste fundul ei. Continuă să o sărute, și ea căzu într-un abis de senzații ce pentru moment nu erau mai mult decât o promisiune. Își îndepărtă gura de a lui și dădu să se ridice, încălecându-i din nou șoldurile, cu mădularul lui excitat sub cuvertura de sub ea.

-Și acum? Respirația lui era chinuită.

-Hainele, cred. Își trase cămașa de noapte peste cap și o aruncă într-o parte. Într-un solitar și încă rațional colț al minții, observă evidenta ei lipsă de pudoare, dar nu-i mai păsa. Un demon mult mai puternic decât reținerea ei feciorelnică o luase în stăpânire și dorea, avea nevoie... de mai mult.

-Excelent. El găfâi, și mâinile lui o îi cuprinsă mijlocul, apoi încet alunecară mai sus, să-i mângâie sânii. Ea gemu, și capul îi căzu pe spate. El își mișcă mâinile pe sânii ei, și degetele se jucau cu sfârcurile acum întărite sub priceputa lui mângâiere. Ea se întrebă dacă avusese vreodată vreun dram de șovăială. Și se mai întrebă cât de mult avea să mai poată îndura aceste senzații desăvârșite. Și ce minunată suferință era. Fără de veste, el se ridică și o luă în brațe, lipindu-și gura de a ei cu o sete și o dorință de netăgăduit. O dorință pe care o împărtășea și ea și cu care se desfăta. El trase și aruncă cuverturile și își împleti picioarele cu ale ei, corpul lui zvelt și puternic fiind strâns lipit de al ei. Își ridică gura de pe a ei și îi sărută gâtul și partea laterală chiar sub ureche, într-un loc despre care ea nu crezuse vreodată că ar putea fi sensibil. Vocea lui era joasă, și respira greu.

-Acum nu mai e cale de întoarcere, domnișoară Townsend.

-Lady Pennington. Ea de-abia mai putea vorbi. Dacă nu te deranjează.

-Ah, sigur, nu mă deranjează. Gâfâi pe pielea ei. Lady Pennington. Gwen.

Măinile și gura lui rătăciră peste ea de parcă ar fi fost un târâm necunoscut și el un aventurier pasionat. Explora, cerceta și descoperea, și ea nu-l putea atinge și săruta îndeajuns, nu putea să-i simtă îndeajuns căldura dogorătoare a trupului pe gura ei și pe mâinile ei. Măinile lui alunecară între picioarele ei și atinseră acea parte a ei la care nu se prea gândise. O străbătu un șoc de plăcere atât de intens, că o făcu să-și arcuiască spatele și să țipe.

-Marcus! Îi apucă strâns de umeri. Asta e... eu nu... ah, vai...

-Nu apărea în instrucțiunile tale? Vocea lui era îngroșată de pasiune.

-Poate că era menționată. Vocea ei se auzea ceva mai mult decât o șoptă. Marcus știa foarte bine ce făcea. Ea se întrebă cum de supraviețuiau femeile unei astfel de plăceri. Primitivă și intensă, se răspândea în valuri puternice pornind de la atingerea lui, în fiecare părticică din corpul ei, și ațâța o dorință arzătoare în

adâncul ființei sale.Un foc ce se întetea,din ce în ce mai fierbinte și mai puternic.Respirând anevoios,se agăță de el.

-Mă tem că până la urmă sunt o ușuratică.

-Slavă Domnului,murmură el,revendicându-i din nou buzele.O antrenă într-o spirală de senzații ce se intensificau,și odată cu asta dispăru orice urmă de gând rațional.Exista doar în atingerea mâinii lui,a buzelor lui,a realității corpului lui lipit de al ei.Simți cum degetele lui agile și umede alunecau în ea și se minună că nu era deloc neplăcut,ci bine si potrivit-și încă nu de-ajuns.Se împinse în mâna lui,dorindu-și,nerăbdătoare,mai mult.El își retrase mâna și se strecură dintr-odată între picioarele ei.Ezită,și ea se uită în ochii lui,întunecați de dorința pe care o împărtășeau.

-Gwen,asta poate fi...

-Știu și nu-mi pasă.Vreau...îi trase buzele spre ale ei.Te vreau pe tine.

El își puse mâna între ei și se folosi de aceasta pentru a o pătrunde cu o mișcare înceată,blândă.Ea știa prea bine că putea fi dureros,dar nu-i mai păsa deloc.Părea un preț mic pentru o astfel de plăcere.El o penetra,o umplu,și ea observă că nu păruse atât de mare cu cearceafurile între ei.Totuși,era o senzație ciudată,dar nu neplăcută.Ba chiar nu era rău deloc.El se opri,și ea își dădu seama că ajunsese în punctul numit de Colette la barrière de l'amour(Bariera dragostei).Se retrase,apoi se avântă înainte tare,și repede,și neobosit.Fu străfulgerată de o durere ascuțită.

Își ținu răsuflarea și își încleștă dinții.Se simțea străpunsă,și durea.

-Poate că nu sunt totuși o ușuratică,zise ea cu un scârțâit ciudat în voce.

-La naiba,Gwen,îmi pare rău.Înghiți cu dificultate și se uită la ea.Putem să ne oprim dacă e prea...

-Nu,o să fie bine într-o clipă.Din vocea ei nu răzbătea nici o vagă urmă de convingere.Cred.Colette avusese dreptate în toate celelalte privințe,și Gwen se rugă să aibă și de data asta.El rămase neclintit pentru un lung moment și durerea slăbi,încercă să se miște sub el,gest care păru de ajutor.El începu să alunece înainte și înapoi în ea,cu folos.Focul ce izbucnise în ea se reaprinse,și ea își potrive mișcările după ale lui.Era cu adevărat de mare ajutor.De fapt,era absolut remarcabil.El împingea mai repede și mai tare,și ea se arcui în sus înspre trupul lui.Pentru a-1 întâmpina.Pentru a consuma acel moment.Orice vagă urmă de durere se contopi cu această plăcere nou descoperită,de neimaginat,amplificând intensitatea unirii lor.Ființa ei crescuse,estompând tot restul lumii,și se concentrase până dusese la nimic altceva decât bucurie sălbatică și senzație pură.El ațâța focul ce ardea în ea,făcându-1 din ce în ce mai fierbinte și mai intens,și ea se întrebă dacă se putea muri din pricina durerii supreme,primind cu

încântare splendoarea ei.Fără de veste,flăcările din ea izbucniră în valuri de fericire supremă,fierbinte și de neimaginat,și ea țipă,înfigându-și degetele în umerii lui și simțindu-l cum se cutremură odată cu ea.Durase o veșnicie,și era indiscutabil prea scurt.Totuși,în unul dintre ungherele minții ei neînțeleșate de pasiune,își făgădui că nu s-ar putea lăsa copleșită,nu,nu avea să o facă,de pasiunea și emoțiile intense a ceea ce nu fusese nici pe departe atât de supărător pe cât crezuse,ci cu mult mai minunat decât i se spusese.Nu avea să permită ca toate acestea să însemne mai mult decât erau.Era vorba despre pasiune.Despre dorință.Nimic mai mult decât atât.Fără îndoială nu era dragoste.

Chiar și acum,era hotărâtă să nu îl iubească.Și să nu cedeze această ultimă fărâmă de control asupra propriei vieți.Și ar fi atât de simplu să-l iubească.

Dar femeile îndrăgostite erau neghioabe,și nu avea să intre în rândurile lor,oricât și-ar fi dorit.Cu toate acestea,nu putea să nu se întrebe dacă șapte ani și jumătate cu acest bărbat aveau să fie cumva de-ajuns.

CAPITOLUL 10

Experiența anterioară a unui bărbat este importantă doar în măsura în care garantează că știe ce face.Și mai garantează că o face cu o oarecare pricepere. Astfel de lucruri pot fi îmbunătățite prin practică,dar pur și simplu nu pot fi învățate. Colette de Chabot

-Ai făcut-o foarte bine.Gwen stătea cu bărbia pe pieptul lui Marcus și îl privea. Lumina stelelor pătrundea prin ferestre odată cu o adiere și arunca un licăr strălucitor pe fața ei,reflectându-i-se în ochi.Sau cel puțin,având în vedere la ce mi s-a spus să mă aștept,cred că ai făcut-o foarte bine.Am fost de-a dreptul impresionată.Marcus încercă să nu pară atât de plin de el pe cât se simțea.Sau atât de satisfăcut.

-Mulțumesc.Fac și eu ce pot.

-Aș spune că ai multă experiență.

-Am ceva,zise el prudent.Ea ridică sceptic dintr-o sprânceană.

-Am ceva,repeta el hotărât.Din experiență,știa că nu era niciodată bine să dai prea multe informații actualei tale iubite despre iubirile trecute.

-Cu multe femei? Atitudinea ei era nonșalantă,contrazicând primejdia ce se întrededa din vorbele ei.

-Câteva.Nu era înțelept nici să dezvălui câte iubite ai avut până atunci.Femeile erau peste măsură de ciudate când venea vorba despre astfel de informații.

Dacă,după părerea lor,un bărbat a avut prea puține iubite,își pun întrebări despre

firea lui. Prea multe, și caracterul lui e în joc. Ea făcu ochii mari cu inocență.

-Foarte multe?

-N-am considerat niciodată că e vorba despre foarte multe, deși chiar cred că foarte multe e în sine destul de vag.

-Așadar, câte? Mai precis?

-Mai întâi de toate, draga mea Lady Pennington, un gentleman nu reduce astfel de lucruri la ceva atât de impersonal ca o statistică. Pe deasupra, nu se cuvine, nici nu e onorabil să ții un fel de răboj sau să dezvălui asemenea lucruri. Mai mult de atât, astfel de chestiuni nu se discută niciodată cu doamnele, cu atât mai puțin cu soția cuiva.

-Serios? Ea scutură din cap gânditoare. Aș fi de părere că soția e exact aceea doamnă cu care ai putea discuta astfel de chestiuni.

-În acest caz, părerea ta ar fi greșită, zise el pe un ton ferm ce spera să exprime sfârșitul acestui subiect. Nu că ar fi crezut cu adevărat că ea avea să-1 bage în seamă. Chiar și în lumina slabă, îi putea vedea lucirea din ochi.

-Atunci, ce se cuvine să discuți cu o soție?

-Nu sunt pe deplin sigur, cum nu am mai avut până acum o soție. O strânse în brațe și se întoarse s-o prindă sub el. Țasta, aș zice-își frecă nasul de baza gâtului ei-, e întotdeauna un subiect convenabil de discuție.

-Da? murmură ea. Și mai ce?

-Ah, nu știu. Poate ăsta. Așternu un rând de sărutări ușoare până undeva sub ureche, unde descoperise un loc extraordinar de sensibil, și primi un fior pentru munca depusă. Nu își putu reține unui zâmbet satisfăcut. Și poate și ăsta...

-Marcus. Îi dădu un ghiont și se uită la el, lumina stelelor reflectând o lucire cu mult prea serioasă în ochii ei. Trebuie să fac aranjamente pentru alte haine. De fapt, o garderobă cu totul nouă. Toate hainele mele sunt groaznice, ai spus-o tu însuși.

-Am spus? Își înăbuși un oftat dezamăgit, se rostogoli pe o parte, ignoră rigiditatea crescândă dintre picioare și își sprijini capul în mână. Când am zis așa ceva?

-Poate că n-ai spus-o exact așa, dar categoric ai insinuat.

-Da? zise el trasând leneș o linie cu degetul de la gâtul ei spre adâncitura dintre sâni și mai departe până unde cearceaful oprea o cercetare mai detaliată.

-O să am nevoie de bani. Cred că ai menționat o rentă.

-Da, bineînțeles. Își băgă degetul sub cearceaf și îl plimbă încet peste rotunjimea sânilor. O să aranjăm mâine-dimineață tot ce dorești.

-Excelent. Vocea îi era puțin nesigură, și el încercă să își stăpânească zâmbetul.

Nu era pe-atât de neinfluențată de atingerea lui pe cât ar fi vrut ea să-l facă să creadă.Sunt recunoscătoare pentru asta.

-Acum ești contesă de Pennington.Împinse cearceaful mai jos,dezvelindu-i sânii, și se aplecă să-i ia sfârcul în gură.Murmură pe pielea ei.Ar trebui să te îmbraci în consecință.Îi luă blând sfârcul între dinți,și ea gemu ușor,iar pielea sensibilă se încreți și se întări sub atingerea limbii lui.Vocea ei dovedea că mai că rămăsese fără suflare.

-Mama ta a spus că o să mă ajute.El scoase un oftat resemnat și ridică privirea spre ea.

-Așa a spus?

-Da.Gwendolyn își dresese glasul.Cred că ne înțelegem destul de bine amândouă.

-Mama n-a fost niciodată împotriva cheltuirii banilor,în special când nu sunt ai ei.Se uită curios la ea.Înțeleg că nu intenționezi să-ți cheltuiești averea proaspăt dobândită?

-Nu fi absurd,Marcus.Îmi pun bani deoparte pentru-ezită-viitor.Da,asta-i,pun bani deoparte pentru viitor,repeta ea cu hotărâre.

-Viitorul tău e asigurat,zise el blând.Cea mai mare amenințare pentru averea mea a dispărut odată cu căsătoria noastră.Totuși,întregul incident m-a făcut să regândesc planurile de viitor pe care le-am făcut,cel puțin în materie de bani.

Deja am început să caut un număr de investiții excelente ce ar trebui să servească la întărirea averii Pennington pentru generațiile viitoare.Nu voi mai fi prins într-o capcană precum asta încă o dată.

-O capcană ca însurătoarea cu mine? El tresări.

-Am făcut-o din nou,nu-i așa? N-am vrut să sune așa.Am vrut să spun doar că nu vreau să mă mai găsesc niciodată într-o situație în care să n-am de ales.Se trase mai aproape și îi atinse buzele cu ale lui.De fapt,asta e o capcană destul de atractivă.

-Până acum e,într-adevăr,cu mult mai bine decât prevăzusem.Zâmbi cu acea înfumurare caracteristică femeilor care au fost cu adevărat satisfăcute.

-Într-adevăr,asa e,murmură el și o trase mai aproape.

-El a avut dreptate? Marcus își înăbuși excitarea crescândă și se strădui să aibă un ton lejer:

-Cine să aibă dreptate și în legătură cu ce?

-Lord Berkley.A avut dreptate...Scutură din cap.N-are importanță.Nu contează.

-Dreptate în legătură cu ce?

-Nu e important.Tonul ei arăta că,orice-o fi fost,era într-adevăr important.

Totuși,mai putea aștepta până dimineață.

-Foarte bine,atunci.El își trecu mâna peste rotunjimea șoldului ei.Pielea îi era caldă,mătăsoasă și ademenitoare.Degetele lui rătăciră spre des-picătura dintre picioarele ei.Ea respiră sacadat.

-Ar trebui să te previn că n-am de gând să mă îndrăgostesc de tine.

El o ignoră,degetele lui jucându-se cu cârlionții umezi dintre picioarele ei.

-Da,da,știi,ai spus asta.Dragostea este o capcană pentru femei.Picioarele ei se desfăcură și răsuflarea i se îngreună.

-În ciuda faptului că asta a fost realmente foarte,ăăă...

-Excitant? El exploră mai adânc,dornic să atingă acea parte din ea pe care doar el o aflase.Așadar,înțeleg că atracția dintre noi e acceptabilă? Pasiune,dorință, genul ăsta de chestiuni.

-Ah,da.Atracție.Pasiune.Ea se strădui să scoate fiecare cuvânt.Foarte excitant.Și cred că poate ar trebui s-o facem încă o dată.

-Crezi? Degetele lui alunecară peste ea,deja umedă de dorință.Se mișcă, apăsându-și erecția mai tare pe pielea ei înfierbântată și se aplecă să-i muște umerii.

-Ah,categoric.Fără discuție.Cuvintele ei aduceau cu un oftat,și el simți că ea se străduia să rămână coerentă.Marcus,nici tu n-ar trebui să te îndrăgostești de mine.

-Cum dorești.Cuvintele lui erau șoptite pe pielea ei.Ai fi mai liniștită să știi că n-am planificat nimic de genul ăsta?

-Da,Dumnezeule...înghiți în sec.De fapt ar...fi...

-Umerii tăi sunt absolut delicioși.Își intensifică ritmul degetelor,și corpul ei se încordă lângă al lui.

-Asta i-ai spus lui Lord Berkley? El zâmbi.Ea refuza pur și simplu să se dea bătută.

-Umerii lui Berkley nu sunt absolut deloc delicioși.

-Sigur că nu.Vocea ei abia se auzea în vreme ce ea se legăna ușor pe mâna lui. Era foarte aproape de a-și pierde complet controlul.Deci ne-am înțeles.Atracția e acceptabilă...

-Chiar preferabilă.Își ridică privirea,să vadă jocul emoțiilor de pe fața ei.

-Cu toate astea,dragostea trebuie evitată.Avea ochii închiși și buzele depărtate și arăta de parcă aștepta ceva absolut minunat.

-De acord.Totuși,ar trebui să te previn că te plac foarte mult.Ea se arcui.

-Mă placi?

-Chiar așa.O trase să stea lungită peste el și alunecă blând în ea.Chiar foarte mult,aș zice.

Ea își puse mâinile de-o parte și alta a capului lui, se sprijini, apoi se ridică și se uită în jos spre el.

-Mă placi, zici? De ce?

-Nu sunt prea sigur. El o luă de mijloc și începu să o penetreze încet. Ea gemu și își mușcă buza de jos. Dar pare o idee bună să îți placă de femeia cu care te-ai însurat.

-O idee foarte bună, zise ea cu răsuflarea tăiată și își potrive mișcările după ale lui. Era strâmtă și lunecoasă și îl învăluie în căldură și-n tot felul de senzații.

Rezistă dorinței de a se mișca mai repede, de a împinge mai tare, reținerea intensificând nevoia lui și dorința ei. O mișcă până când o făcu să stea sus, dreaptă, deasupra lui, și își întinse mâinile pentru a-i cuprinde sânii. Ea își ținea ochii închiși, gura îi era ușor deschisă și o expresie de încordare extremă i se vedea pe față. Observând cum reacționa la fiecare mișcare a lui, la fiecare atingere și cum își descoperea pasiunea, se simțea și el cuprins de pasiune.

Degetele îi trecură peste sfârcuri, și ea scoase ceva ce putea fi un gemăt sau un oftat. Răsună în ea și spre el, și reținerea i se făcu țândări.

O trase în jos și se rostogoli pentru a o țintui sub el. Ea se arcui în sus și își înfășură picioarele în jurul șoldurilor lui. Se împinse în ea, și ea veni în întâmpinarea dorinței lui crescânde cu propria-i dorință. El putea simți cum zvâcnea în jurul lui în vreme ce el vibra în ea. Uniți ca un singur tot, nu mai știa unde se termina el și începea ea. Mai repede și mai tare, se legănară împreună, până când ea se strânse în jurul lui, și un spasm trecu prin amândoi, iar simțurile lui se sfârâmară odată cu descărcarea trupului său.!

Rămase uimit de intensitatea acestui act fizic pe care îl agrease întotdeauna, dar care nu fusese niciodată atât de deplin ca acum. Atât de intens și poate perfect.

Atât de potrivit. Și se mai întrebă dacă nu cumva era implicată și inima, nu numai trupul.

Ceva mai târziu, ea adormi cuibărită lângă el. Cea mai minunată căldură radia dinspre trupul ei și îi pătrundea în suflet. Deodată, își dădu seama că această femeie era perfectă pentru el. Nu numai fizic-deși era mult mai pasională și mai nerăbdătoare decât s-ar fi așteptat sau ar fi sperat-, ci și cumva la nivel spiritual. Era o idee ridicolă, ca și cum toate prostiile alea pe care le debitase despre soartă și ce era drept și corect erau adevărate și nu doar aiurelile unui om disperat să-și salveze averea și viitorul. Totuși, soarta era o chestiune extrem de ciudată. Se putea foarte bine ca ea să însemne destinul lui. La urma urmei, nu fusese el cu mult prea prudent în materie de dragoste până acum pentru a risca

să se vâre într-o căsătorie? Sau să-și pună la bătaie inima?

Ar fi foarte simplu să o lase să-i pătrundă în suflet. Deja o plăcea-poate chiar mai mult de-atât. În ciuda promisiunii de a evita dragostea, se întrebă dacă acest lucru era posibil. Dacă nu cumva deja îl lovise.

Probabil că nu. Alungă din minte tulburătoarea idee. Ultimul lucru de care avea nevoie era să iubească o femeie care îi spusese foarte clar că n-avea nici o intenție să-l iubească. Dragostea neîmpărțită n-ar duce la nimic altceva decât la suferință. Reggie era dovada vie. Cu toate astea, îi aștepta o viață bună împreună. Avea să se asigure el de asta.

Nu-i spusese, dar scopul investițiilor despre care pomenise nu era numai de a se asigura că averea nu avea să-i mai fie amenințată vreodată așa cum fusese de decizia tatălui lui. Greutățile cu care se confruntase Gwen după moartea tatălui ei îl făcuseră profund conștient pentru prima dată de cât de nedreaptă poate fi viața când vine vorba despre femei. Nici o fiică a lui nu avea să fie pusă vreodată într-o astfel de situație. Gwen avusese cea mai ciudată părere despre fete și nu părea deloc înclinată să-i facă vreuna, dar nici măcar ea nu putea garanta că vor avea doar fii. Totuși, Marcus putea și garanta că toți copiii lor aveau să fie asigurați pentru totdeauna. Se întrebă când și dacă să-i spună că i-ar plăcea o familie numeroasă, îi dădu o șuviță de păr deoparte de pe față și zâmbi.

Urma să fie distractiv să conceapă familia asta. De fapt, îi aștepta o viață nemaipomenit de bună împreună. În acel moment, nu se îndoia că aveau să petreacă împreună cu mult peste cei doar șapte ani și jumătate. E drept că era încă învăluit în vârtejul fierbinte a partidei de amor, dar acum totul părea nu numai posibil, ci chiar probabil. Era ea destinul lui?

Nu știa și acum nici nu conta. Acum era a lui și, cu noroc, putea fi a lui pentru totdeauna. Îi putea mulțumi tatălui lui și tatălui ei pentru asta. Și, fără îndoială, trebuia să mulțumească legendelor ursitoare care vegheau peste locul acela ascuns din grădină că se cunoscuseră. Că nici unul din ei nu întâlnise dragostea până acum. Că lui nu i se lăsase nici o altă opțiune decât s-o atragă în viața lui ca soție a sa. Brusc, îi veni un gând. Știa exact de ce se însurase cu ea, dar habar n-avea de ce se măritase ea cu el. El n-avusese de ales, dar ea la început îl refuzase. Fusese atât de mulțumit când ea se răzgândise, încât nu se mai întrebă de ce o făcuse. Desigur, poate pentru a obține moștenirea, veniturile despre care spunea că avea să le pună deoparte pentru viitor. Dar nu se gândise nici o clipă la asta atunci când îl refuzase prima dată și pretinsese că era mulțumită cu venitul ei modest. Ce se schimbase? Fără de veste, îi veni în minte ideea că poate avea nevoie de veniturile ei personale nu pentru ea, ci pentru altcineva. Poate că o fostă

iubire se întorsese în viața ei? Îi cerea, poate, bani din cine știe ce motiv sau, mai rău, plănuia să-l părăsească pe Marcus pentru un alt bărbat? Era posibil ca ea... Doamne, Dumnezeule, ce se întâmpla cu el? Imaginația lui nu fusese niciodată atât de activă. De fapt, nu se considerase un bărbat cu prea multă imaginație. Asta era o prostie fără margini, și alungă cu hotărâre din minte ideea existenței unui alt bărbat în viața lui Gwen. Propriul lui trecut cu femeile era singurul care îl făcea să creadă ceva atât de exagerat. Ea nu făcuse absolut nimic care să trimită cu gândul la o astfel de posibilitate sau să indice că ar ascunde de el ceva, indiferent ce. Totuși, spusese că acum nu fusese pentru prima dată cerută de soție... Ridicol. Însăși ideea în sine era absurdă. Gwen era inteligentă și obișnuită să fie stăpână pe viața ei, însă el nu se gândise nici măcar pentru o clipă că l-ar putea amăgi. Bineînțeles, de fapt, n-o cunoștea prea bine. Și ea chiar insistase să-și păstreze controlul asupra propriilor bani, precum și casa pe care o avea pe undeva. Gwen oftă în somn și se ghemui mai aproape de el. El o strânse mai tare în brațe și se hotărî să nu bage în seamă gândurile neliniștitoare pe care le avea. Problema reală n-avea absolut nimic de-a face cu ea, ci cu el. El fusese atât de șovăitor când venea vorba despre a ține cu adevărat la o femeie, încât acum, când se găsea în situația în care afecțiunea, ba chiar iubirea, era posibilă, făcea tot ce putea pentru a se proteja de o posibilă suferință. Inventând motive fanteziste pentru a-și păstra cumpătul mai degrabă decât să-și permită să se lase cu totul pradă emoțiilor ce i-ar frânge inima. Nu că făcuse așa ceva până acum, dar poate că venise timpul. Existau lucruri mai rele în viață decât să te îndrăgostești de propria-ți soție. Deja o plăcea. Mai mult decât îi plăcuse vreo femeie vreodată. Și ar fi atât de ușor s-o iubească. Era o chestiune de încredere. Trebuia să aibă încredere în soția lui. Și, lucru chiar mai dificil, trebuia să se încreadă în el însuși.

CAPITOLUL 11

Bărbații sunt mai cu seamă adorabili când sunt nesăbuiți, ceea ce e în avantajul lor, pentru că sunt nesăbuiți în marea parte a timpului.

Francesca Freneau

Gwen privi la reflexia ei în oglinda înaltă din capul scărilor, dintre ferestre, și nu putu să-și rețină un zâmbet de satisfacție. Arăta destul de frumos în noua rochie, prima din mulțimea de rochii așteptate să sosească la reședința Pennington în decursul săptămânii viitoare sau cam pe atunci. Poate chiar extraordinar de drăguță. Cel puțin așa credea Marcus, și asta era tot ce conta.

În cele patru zile scurse de la căsătoria ei, Gwen ajunsese să-și dea seama că, poate pentru prima dată în viață, își găsise locul. Nu era o intrusă în propria ei casă și, într-adevăr, în reședința Pennington se simțea acasă. De fapt, nu numai că se integrase într-un loc, dar și aparținea cuiva. Unei familii. Lui Marcus, mamei lui și nepoatelor ei. Era dorită, și asta i se părea minunat.

Nu-și imaginase niciodată o asemenea fericire. O fericire reală, adevărată. Putea să vadă în reflexia din oglindă. Pielea ei strălucea, ochii îi erau luminoși și pe față avea cel mai absurd zâmbet. Și avea cea mai nebunească dorință de a râde în cele mai nepotrivite momente. Pasul îi era ușor, precum îi era și inima. N-avea nimic de-a face cu noile ei haine, oricât de frumoase erau, și la fel de puțin cu noua ei viață în care se trezise oarecum întâmplător. Vina sau meritul pentru acest absurd sentiment de fericire putea fi pusă direct pe umerii proaspătului ei soț.

Marcus. Chiar și doar menționarea numelui lui îi aducea pe buze un zâmbet prostesc și năucit. Probabil că el era cea mai minunată persoană pe care o cunoscuse vreodată. Era atent și politicos și o făcea să râdă mai mult decât credea că era posibil. În afară de asta, o trata ca și cum era importantă, de valoare. Ca și cum gândurile, vorbele și părerile ei contau pentru el. Și, când o lua în brațe, întreaga lume se reducea la nimic altceva decât ei doi.

Îi plăcea foarte mult de Marcus. Bineînțeles, îi plăcea și de prietenul lui, Lord Berkley, care părea să se ivi în preajma lor destul de des, dar era cu totul altceva. Îi plăcea de Berkley la fel cum i-ar fi plăcut de oricare alt prieten, nu că înainte ar fi avut vreun prieten bărbat. Îl considera foarte amuzant și nu găsea nimic mai plăcut decât să remarce dialogurile câteodată destul de istețe și întotdeauna pline de umor dintre Berkley și soțul ei. Cei doi bărbați erau la fel de apropiați ca doi frați, și se simțea ușurată că Berkley părea să o accepte. Și la fel de ușurată că îi făcea plăcere compania lui.

Dar preferința ei pentru Marcus era cu totul diferită. Îi plăcea de soțul ei pentru exact ceea ce era: iubitul ei. Totuși, nu era îndrăgostită de el, nici nu plănuia vreodată să-l iubească. Simțea însă o oarecare tandrețe pentru el. Dacă era cumva, ei bine, se putea considera atrasă fizic de el. Da, exact așa. O atrăgea fizic.

Era un sentiment puternic, copleșitor și cât se poate de încântător.

Salută pentru ultima dată imaginea din oglindă și începu să coboare scările, fără a băga în seamă slaba febră musculară și înțepeneala ce erau rezultatul direct al ultimelor câtorva nopți. Una dintre cameriste o informase că avea un vizitator care aștepta în salon și ea presupuse că era vorba despre una dintre nenumăratele persoane dornice să o cunoască pe noua contesă de Pennington. Contesa de Pennington. Își reținu un zâmbet larg. Fără îndoială nu se simțea ca o contesă, deși

toată lumea o trata ca atare,de la vizitatori la negustori.Statutul ei în societate luase un rapid curs ascendent,lucru deopotrivă uimitor și distractiv.Lady Pennington-Helena-,mama,o luase la propria ei croitoreasă,și la cizmar,și la modistă și așa mai departe,până când Gwen pierduse șirul prăvăliilor și al probelor.Era obositor,dar,cu toate astea,găsea că nu era nimic mai antrenant decât să fie înfășurată în valuri de mătase fină în culori puternice,peu a vedea care scoate mai tare în evidență albastrul ochilor ei.Sau să i se arate mănuși ce i se potriveau ca o a doua piele.Sau să încerce pantofi atât de fini,că se modelau pe picioarele ei.Cumpărăturile se dovedeau o scuză excelentă pentru a le vizita în fiecare zi pe fete.

Se încruntă gândindu-se la nepoatele sale.Deși cu fiecare vizită arătau că o plăceau tot mai mult-de fapt,Patience și Hope păreau să o placă mai mult, Charity doar o tolera-,fiecare vizită sublinia înșelătoria ce continua.

Ah,desigur,nu le menționase pe fete de față cu Marcus,deci era mai mult decât dispusă să demonstreze că de fapt nu-l mințise niciodată,chiar dacă nedezvăluirea existenței lor,ascunderea acestora în casa lui madame Freneau și a lui Colette,ar fi probabil,din punctul lui de vedere,cel puțin înșelătorie.Și cu siguranță era o minciună.Plănuia să-i spună.Într-adevăr,începuse fiecare zi a căsătoriei lor cu intenția fermă de a-i spune.Cu cât îl cunoștea mai mult,cu atât credea,sau poate spera,că avea să le primească în casa lui.Dar dacă se înșela? La urma urmei,cât de bine îl cunoștea de fapt? Și,oricât de deschis fusese Marcus cu ea,erau momente în care devenea rece și rezervat,când în ochii lui apărea o expresie pe care ea n-o putea înțelege.Asta,mai mult decât orice altceva,o reținea pentru moment.Urma să aibă destul timp mai târziu să-i spună totul.Pentru moment,fetele erau bine îngrijite și chiar foarte fericite.Și la fel și Gwen.

Ajunse la baza scării,trecu de vasta intrare spre salon și aruncă un zâmbet orbitor spre lacheul ce aștepta să deschidă ușile cu o clipă înainte de sosirea ei.Intră în încăpere și se opri brusc la vederea nepotului domnului Whiting.

-Albert? zise ea fără să gândească,apoi scutură din cap.Iertați-mă.Domnul Whiting,nu-i așa?

-De fapt,e Trumble,zise Albert scuzându-se,învârtindu-și pălăria în mâini.
Domnul Whiting e fratele mamei.

-Înțeleg.Se uită curioasă la el.Așadar,domnule Trumble,cu ce vă pot ajuta?

-Am auzit,adică am fost informat...Albert se încruntă,înțeleg că ați făcut pasul extrem de a vă mărita cu contele de Pennington.Ea râse.

-Aș spune că nu a fost deloc extrem,domnule Trumble.Și da,m-am măritat cu contele.

-Ah,vă rog spuneți-mi Albert.Înaintă spre ea nerăbdător.Am împărțit destule împreună pentru a nu fi atât de formal unul cu celălalt.Ea se retrase surprinsă.

-Asta ar fi cu totul nepotrivit,domnule Trumble,precum și incorect,în afară de asta,n-am împărțit nimic mai mult decât o greșeală îngrozitoare din partea dumitale ce a influențat negativ viața mea.Reprezintă cu greu un lucru pe care să se bazeze o prietenie.

-M-am oferit să mă însor cu dumneata,zise el într-o manieră muștrătoare. Ea se uită la el neîncrezătoare.

-Dacă îmi aduc bine aminte,ca un fel de gând tardiv.Cu siguranță n-ați lansat o astfel de cerere acum cinci ani,când aș fi putut beneficia de pe urma unei asemenea propuneri.

-Știu,și am regretat în absolut fiecare zi de atunci încoace,își trecu mâna prin păr.Ar fi trebuit să vă împiedic să acționați atât de impulsiv așa cum ați crezut necesar,dar,atunci când mi-am dat seama că mariajul era singura soluție pentru a vă salva cu adevărat de o cruntă sărăcie...

-Sărăcia pe care dumneata și numai dumneata ai pricinuit-o a fost soarta mea, zise ea cu franchețe.

-Știu.Scoase un oftat din inimă.M-am dojenit fără încetare pentru greșeala mea. Într-adevăr,am făcut tot ce mi-a stat în putință să-l ajut pe unchiul meu să vă găsească.

-Toate bune și frumoase,domnule Trumble,dar-își miji ochii și îl studie-ce-a fost a fost și am lăsat totul în urmă.Am acceptat scuzele din partea amândurora,atât a dumitale,cât și a unchiului dumitale și chiar nu mai e nimic de spus pe această temă.Așadar, mă întreb pentru ce anume ați venit aici azi.

-Sunt aici,domnișoară Townsend...

-Lady Pennington,zise Gwen cu fermitate.

-Bineînțeles,Lady Pennington.Își îndreptă umerii și își ridică bărbia în felul în care orice bărbat înfruntă un pluton de execuție.Sunt aici pentru a repeta oferta de ajutor pe care am făcut-o în biroul unchiului meu.Vreau să știți că mă puteți chema oricând,pe pentru orice motiv.Acum și întotdeauna,voi fi la dispoziția dumneavoastră.Măcar atât pot să fac.

-Apreciez cu adevărat asta,domnule Trumble,dar-îi aruncă un zâmbet sceptic-nu e necesar.

-Ah,ba da,e necesar.Tonul lui Albert era hotărât.Dacă nu pentru dumneavoastră, atunci pentru liniștea mea sufletească.

-Foarte bine,atunci,vă accept oferta.Într-adevăr,e foarte amabil din partea dumitale.Era cu adevărat foarte drăguț din partea lui,chiar dacă Gwen se îndoia

că urma să aibă vreodată nevoie de ajutorul lui. Așadar, dacă nu mai e nimic. O porni spre ușă. Transmite-i salutările mele unchiului dumitale.

-De fapt, Lady Pennington, mai e ceva, zise Albert hotărât.

-Da, sigur că mai e, nu-i așa? Cu siguranță o iei pe urmele unchiului tău, zise ea în șoaptă, apoi îl gratulă cu un zâmbet răbdător. Te rog, continuă.

-Este vorba despre nepoatele dumneavoastră. Gwen își ținu răsuflarea.

-Ce-i cu ele? El se opri, evident nesigur cum să continue.

-Aparent, soțul surorii dumneavoastră nu era sărac. Știați că nava cu care călătoreau îi aparținea?

-Nu.

-Nepoatele dumneavoastră ar putea primi o moștenire consistentă.

-Nu mi s-a spus despre nici o moștenire.

-Abia am aflat și noi despre posibilitatea asta. Unchiul meu a primit niște informații cam vagi în ce privește situația și chiar acum face cercetări. În vocea lui Albert se putu distinge o vagă ezitare. S-ar putea să apară întrebări privind dreptul dumneavoastră legal de tutore.

-Domnule Trumble. Gwen își încleștă pumnii pe lângă ea și se sili să adopte un ton hotărât. Aceste fetițe sunt familia mea, singura mea familie. Eu sunt cea mai apropiată rudă a lor în viață. Nu voi permite să cadă în mâna cuiva mai interesat de bani decât de fericirea lor. Moștenirea ce le revine n-are nici o importanță.

Acum am fondurile necesare pentru a mă asigura că li se oferă un viitor excelent. Și nu voi renunța la ele fără o luptă a naibii de aprigă.

-Lady Pennington! Ochii lui Albert se măriră de șoc. Ce limbaj! Lui Gwen nu-i păsa. Înaintă spre el într-o manieră vizibil amenințătoare.

-Spune-i unchiului dumitale că aștept să servească interesele mele și ale nepoatelor mele cu grija și cu atenția cu care l-a servit pe tatăl meu. Are permisiunea mea să facă tot ce crede de cuviință pentru a da de capăt acestei probleme și a o rezolva într-o manieră satisfăcătoare. Ne-am înțeles, domnule Trumble?

-Într-adevăr, ne-am înțeles, milady. Albert o studie pentru o clipă. Înțeleg că propunerea mea de ajutor a fost nelalocul ei. Nu sunteți atât de neajutorată pe cât crezusem.

-N-am fost niciodată neajutorată. Zâmbi rece. Impulsivă și necugetată în fapte, poate, dar niciodată neajutorată. Totuși, domnule Trumble-își îndreptă umerii și se uită drept la el-, Albert, o să îndrăznesc să apelez la dumneata dacă circumstanțele o vor cere. Și sunt foarte recunoscătoare pentru oferta dumitale.

-Excelent, Lady Pennington.

Albert arăta de parcă ar fi vrut să-i ia mâna, dar se răzgândi. Așadar, o să-mi iau rămas-bun. Albert înclină din cap și ieși din cameră. Gwen așteptă până când ușile salonului se închiseră în spatele lui și se prăbuși pe o canapea, îngropându-și fața în mâini. Ce avea să se facă ea dacă cineva urma să încerce să-i ia fetele? E drept că nici măcar nu știa de existența lor până cu câteva săptămâni în urmă și că, atunci când a aflat pentru prima dată de ele, nu a vrut nimic mai mult decât să se asigure că sunt bine îngrijite, dar între timp totul se schimbase. Încă nu era sigură din ce motiv și cum anume se întâmplase asta.

Tot ce știa era că Charity, Patience și Hope o readuceau în propria ei copilărie și îi reaminteau cu o claritate ce-i frângea inima de deznădejdea copiilor-a fetelor-care știaua prea bine că erau doriți. Legătura dintre ele era mai puternică decât simpla legătură de sânge. Și nu avea să le dezamăgească.

Oare Marcus urma să o ajute?

Cu fiecare zi care trecea se convingea că era un om bun, dar se știe că bărbații sunt orbi atunci când vine vorba despre necazurile femeiești. Și peste poate de încăpățânați când vine vorba despre sexul copiilor.

Voia cu disperare să se poată baza pe Marcus. Să se bazeze pe el și să îi dezvăluie ceea ce devenea cu rapiditate o povară. Nu se mai puneau problema doar să le accepte, ci să le poată păstra în viața ei. Cu toate acestea, în ciuda a tot ce știa sau credea că știa despre el până acum, nu-l cunoștea suficient de bine cât să aibă încredere în el. Își ridică privirea și se uită prin cameră, fără să vadă cu adevărat ceva. Până nu era sigură de sentimentele lui, nu putea nici să-i spună despre fete, nici să se bazeze pe ajutorul lui. În asta, la fel ca în multe alte aspecte din viața ei, trebuia să se bazeze pe ea și numai pe ea.

Era mai mare acum și, spera ea, mai înțeleaptă decât fata de șaisprezece ani care își luase destinul în mâini și fugise de acasă să-și croiască singură drumul în viață. Recunoscuse deschis că nu avusese prea mare succes, dar supraviețuise, și lecțiile învățate pe parcurs îi erau de mare folos acum.

Acum avea să-și înfrângă panica și impulsul de moment de-a lua fetele și a se face nevăzute în noapte. Avea să dea dovadă de răbdare, oricât de împotriva caracterului ei ar fi asta. Nu putea lua de bune cele spuse de Albert, ci urma să aștepte până când domnul Whiting avea să afle ce însemna de fapt acea vagă amenințare. Dacă la un anumit moment nu avea să-i mai rămână altă opțiune, nu avea să ezite să-și ia nepoatele, familia ei, și să fugă-probabil înapoi în America.

Era sigură că madame Freneau și Colette ar ajuta-o, așa cum o făcuseră și cu cinci ani în urmă, dar, mai important de atât, Gwen avea acum mijloacele financiare cu care să facă orice ar fi necesar. Să plece departe de reședința

Pennington și de amabila doamnă care insistase ca ea să-i spună „mamă”, și de amuzantul Lord Berkley care devenea rapid prietenul ei, și de... Marcus.

Fu străpunsă de o durere ascuțită la gândul de a-1 părăsi, de a nu-1 mai vedea niciodată. Să nu-i mai audă niciodată râsul, să nu mai stea niciodată în brațele lui... Durerea se înțepeni în adâncul gâtului. Atracția fizică față de un bărbat ar putea fi la fel de primejdioasă ca iubirea. Înghiți cu greutate și se ridică. Slavă Domnului, rezistase dragostei. Cum ar putea oare să-1 părăsească dacă l-ar iubi? Trebuia să le vadă imediat pe fete, fie și numai pentru a se asigura că erau în siguranță. În afară de asta, Colette și madame Freneau trebuiau să știe despre aceste probleme. Se consolă cu ideea că Albert făcuse cândva o greșală teribilă și poate lucrurile stăteau la fel și acum., „*Răbdare, Gwen.*”

Deschise ușa și se trezi față în față cu soțul ei și cu Lord Berkley.

Tresări, surprinsă.

-Marcus.

-Gwendolyn, draga mea. Arăți deosebit de fermecătoare în această după-amiază.

Și el arăta deosebit de chipeș. Nu-1 mai văzuse de dimineață și, judecând după ținută, fusese să călărească. Croiala jachetei îi sublinia lățimea umerilor, pantalonii strâmți se mulau pe coapsele musculoase... Fu străbătută de o senzație ce-i devenise familiară de acum: dorință. Blestemata de dorință. Marcus o atinse ușor pe obraz cu buzele și intră pe lângă ea în încăperea, cu Lord Berkley urmându-1 îndeaproape. Berkley îi luă mâna și i-o duse la buze.

-Bună ziua, Lady Pennington. Rochia asta vă vine foarte bine.

-Mulțumesc, milord. Zâmbi cu plăcerea pură a femeii neobișnuite cu asemenea complimente, pe care acum le găsea foarte plăcute. Dar ar trebui să-i mulțumești soțului meu. El primește facturile.

-Facturi care încep să dea năvală cu forța unui potop, zise Marcus sec.

-Dar merită cu prisosință, bătrâne, replică Berkley.

-De fapt, tocmai ieșeam, zise Gwen ușor. Mai am o probă, și mă tem că o să întârzii.

-Mama te ține ocupată, înțeleg? zise Marcus.

-A fost minunată. Mărturisesc că sunt destul de neobișnuită să am de-a face cu nenumăratele detalii a ceea ce ea insistă că ar fi cerințele minimale ale unei garderobe adecvate pentru contesa de Pennington. Scutură din cap. N-am avut nici o idee. E de-a dreptul năucitor.

-Pot foarte bine să-mi imaginez. Marcus o studie într-o manieră detașată. Godfrey a menționat că ai avut un vizitator.

-Nimic important. Flutură nepăsătoare din mână. Un mesager de la biroul

domnului Whiting. Un detaliu ne semnificativ legat de clauzele moștenirii mele.

-Da? Marcus ridică curios dintr-o sprânceană. Ceva de care ai vrea să mă ocup eu?

-Nicidecum, zise ea, cam prea repede. Am fost asigurată că nu e de mare însemnătate. Ei bine, trebuie să plec.

-Bineînțeles. Marcus încuviință din cap. N-ai vrea s-o faci pe mama să te aștepte. Ea zâmbi și o porni spre ușă, apoi, din impuls, se întoarse pe loc, traversă încăperea spre el, îl prinse cu mâinile pe după gât și-l sărută. Pentru o clipă, el ezită, apoi o îmbrățișă strâns și îi răspunse la sărut. Tare și cu o neașteptată intensitate, ca și cum simțea nevoia ei de a se agăța de el și i-o împărtășea. Pentru o clipă, ea se pierdu în îmbrățișarea lui. Berkley își drese glasul, și pe fața lui Gwen se ridică un val de roșeață. Își retrase capul și se uită spre soțul ei, îngrozită.

-Îmi cer mii de scuze, milord, nu știu ce m-a apucat. Marcus se uita la ea cu un zâmbet pieziș.

-Nici eu, dar nu mă plâng. O sărută din nou repede și îi dădu drumul. Cred că ai spus că întârzi.

-Da, desigur. Îi aruncă o scurtă privire lui Berkley, care se uită la ea cu inocență. Ziua bună, milord. Berkley încuviință din cap.

-Așa se pare. Gwen afișă un zâmbet chinuit și ieși din încăpere. Dumnezeuule, ce-i venise să dea dovadă de atâta imoralitate în fața lui Lord Berkley? Cu siguranță devenise o depravată în ultimele zile, în intimitatea dormitorului.

Și, desigur, existau momente în care se mira cum de supraviețuia când nu era în patul lui Marcus. Și da, în afară de pura plăcere a atingerii lui, găsise confort, siguranță și chiar pace în simplul fapt că o ținea în brațe. Dar să se arunce de gâtul lui ca și cum n-aveau să mai fie niciodată împreună...

„Ca și cum n-aveau să mai fie niciodată împreună.”

Nu. Refuză să se gândească la așa ceva. Dacă și când avea să sosească momentul în care nu urma să mai aibă de ales și-ar trebui să-l părăsească, avea să se preocupe de asta, dar multe se pot întâmpla între timp. Era prea devreme să-și facă griji. Observă într-un colț al minții cât de repede putea dispărea fericirea.

Înlocuită de un nod greu și groaznic în stomac și de o durere ce sălășluia undeva în inimă.

-Păi asta a fost cu siguranță impresionant. Reggie chicoti. Știam că lucrurile merg bine, dar nici chiar așa...

-Am vorbit cu mama azi-dimineață. Marcus se uită gânditor spre ușa închisă. E mulțumită că Gwen pare încântată de cumpărarea unei noi garderobe și a

observat că a lipsit mult de acasă în acest scop. Mama a mai spus că regretă că nu o însoțește decât ocazional. Ciudat, pentru că aveam impresia că mama și cu Gwen își petrec o bună parte a timpului împreună. În plus, mama s-a scuzat că azi n-o poate întâlni pe Gwen. Avea o întâlnire cu prietenele ei.

Reggie ridică din umeri.

-Fie mama ta, fie soția ta se înșală în ce privește planurile lor de azi.

-Posibil. M-am întâlnit ieri și cu Whiting. N-a menționat niciun fel de probleme.

-A spus că nu-i o chestiune semnificativă. Poate că abia azi a ieșit la iveală.

-Poate, murmură Marcus. Totuși, Godfrey a menționat că vizitatorul lui Gwen a insistat să-i vorbească ei personal. Cam impertinent pentru un simplu mesager, nu crezi?

-Câtuși de puțin. Reggie se încruntă. Tu la ce te gândești?

-La nimic special. Marcus știa prea bine cât de ridicole ar suna bănuielile lui, cu atât mai mult cu cât erau bazate pe ceva lipsit de importanță.

-Te cunosc la fel de bine cum te cunoști tu însuși, prietene. Și știu când te frământă ceva. Reggie îl studie curios. E ceva în legătură cu soția ta, nu-i așa?

-Nu-i nimic, zise Marcus cu o hotărâre pe care nu prea o simțea. Pur și simplu am început să mă întreb dacă îmi ascunde ceva.

-Bănuiesc că majoritatea soțiilor ascund multe de soții lor.

-Așa cred și eu.

-Aș zice că n-ai de ce să-ți faci griji cu o soție care te sărută într-un fel ce m-a făcut să mă simt stânjenit, de la distanța la care eram. Reggie chicoti. Iartă-mă, dar n-am observat ceva secretos în comportarea ei. Mi-aș dori, când va veni timpul, să am o soție la fel de pasională.

-Nu pasiunea ei e în discuție.

-Atunci despre ce e vorba?

-O să mă crezi nebun.

-Probabil.

-Te-ai întrebat în săptămâna care a trecut de ce a acceptat să se mărite cu mine?

-Nu. Reggie scutură din cap. Am presupus că, după ce s-a gândit la asta, a fost de acord din motivele obișnuite. Ești bogat, ai un titlu respectabil și nu ești întru totul urât. Adevărul fie spus, ești o partidă extraordinară. Femeia n-ar fi putut să nimerescă mai bine. Doar dacă, bineînțeles, s-ar fi măritat cu mine, zise el și zâmbi larg. Marcus îl ignoră.

-Într-adevăr, n-o cunosc, Reggie. Ah, sigur că-i cunosc trecutul. Ce a fost viața ei în acești ultimi cinci ani. Moștenirea ei, genul ăsta de lucruri. Știu că pretinde că nu dorește dragoste...

-Nu mi-ai spus niciodată asta.

-Nu-ți spun chiar totul.Marcus gesticulă disprețuitor.N-are nici o importanță, exceptând faptul că nu poți să nu te întrebi de ce o femeie atât de încântătoare și de inteligentă ca ea nu s-a măritat cu mult timp în urmă.

-Era guvernantă,Marcus,sublinie Reggie.De fapt,ceva mai mult decât o servitoare.Îndrăznesc să spun că partide potrivite pentru doamne educate apar rar când cineva e nevoit să accepte un post ca ăsta.

-Dar dacă a găsit pe cineva? Marcus știa cât de ridicol suna,dar părea incapabil să se stăpânească.Dacă într-adevăr a existat un bărbat căruia să-i fi dăruit inima. Se întoarse și începu să se plimbe prin cameră.Cineva care a dat-o la o parte fără să se gândească o clipă.Cineva care acum a revenit în viața ei.

-Marcus...

-Ai spus-o chiar tu,femeile sunt întotdeauna fascinate de bărbații care nu sunt potriviți pentru ele.Asta ar explica de ce e așa pornită împotriva dragostei.

Oh,sigur că pretinde că dragostea e o cușcă,sau o capcană,sau o prost ie de genul ăsta.

-Nici tu n-ai văzut meritele deosebite ale dragostei,zise Reggie blând.

Marcus continuă fără pauză:

-Dar dacă acest bărbat îi cere bani? Sau,mai rău,vrea s-o ia cu el.Și dacă...Se întoarse către prietenul lui.Și dacă o pierd?

-De ce îți pasă? întrebă Reggie prudent.

-La naiba,omule,ce fel de întrebare e asta? E soția mea.Reggie îl țintui cu privirea preț de un moment îndelungat.

-Ai dreptate,chiar cred că ești nebun.

-Știam că așa vei crede și pot să-ți spun că ai dreptate.Marcus se îndreptă spre cel mai apropiat fotoliu,se prăbuși în el și scoase un oftat lung și nervos.Se pare că ideea asta,ce-i drept absurdă,a pus stăpânire pe mintea mea și e ca refrenul unei melodii de care nu poți scăpa și care ți se tot învârte prin cap până te înnebunește de tot.

-Știi că,dintre noi doi,eu n-am fost niciodată cel care privește lumea în cel mai rațional mod cu putință,dar,în acest caz anume,se pare că mintea mea e mai limpede.Reggie se așeză într-un fotoliu alăturat și se aplecă în față.În primul rând,trebuie să admiți că tot ce ai spus nu e nimic mai mult decât pură speculație.Faptele,asa cum le-ai enumerat tu,pot fi explicate cu ușurință.

Adevărul e că interpretarea ta este una dintre cele mai fanteziste pe care le-am auzit de la cineva,cu atât mai puțin de la tine.Presupui ce-i mai rău fără a avea mai nimic ca temei.Există o duzină de explicații nevinovate pentru tot ce ai

menționat tu.Reggie se lăsă înapoi în fotoliu și îl studie intens.Întrebarea care se pune acum e de ce ai face tu așa ceva

-E soția mea,mormăi Marcus.

-O soție pe care nu ți-ai dorit-o neapărat.Cred că ai numit-o o pacoste a naibii de mare.

-Acum o vreau.

-Înțeleg.Vocea lui Reggie îi trăda înfumurarea.Marcus îl privi cu ochii mijiți.

-Ce anume înțelegi?

-N-o să-ți placă.În vocea lui Reggie se simțea o avertizare.Marcus scoase un oftat resemnat.

-Probabil că nu.Dar nemulțumirea mea nu prea te-a oprit în celelalte ocazii.

-Foarte bine.Reggie se uită la el gânditor.În primul rând,văd un bărbat suferind cumplit de gelozie.

-Nu sufăr absolut deloc.

-Ba da,categoric suferi.Dacă m-aș fi comportat ca tine acum,ai fi fost primul care mi-ar fi atras atenția.Cu o mare doză de încântare,aș putea adăuga.Reggie ridică dintr-o sprânceană.Să continui? Marcus ridică din umeri.

-Cum dorești.

-Ah, chiar doresc.Îmi face mare plăcere.Reggie îi aruncă un zâmbet larg,apoi deveni serios.Această gelozie a ta nu se bazează pe nimic concret și bănuiesc că are mai mult de-a face cu incidentele din trecutul tău decât cu cele din prezent.

Singurele dăți când te-ai apropiat mai mult de o femeie,aceasta era într-o relație cu altcineva.Deși nu există nici o dovadă că se întâmplă același lucru și cu soția ta,experiența trecută te-a făcut să fii circumspect.Acum ești inclinat să te arăți suspicios într-un caz în care în realitate nu există motive de suspiciune.

-Știu asta.Marcus își încordă maxilarul.Deja mi-am trecut amănunțit în revistă, într-un mod calm și rațional,suspiciunile și,în plus,am încercat să le fac să dispară și am eșuat.Mintea mea înțelege că e un nonsens,dar-se lovi peste piept-ce simt nu-mi dă pace.Reggie zâmbi ironic.

-Ce? izbucni Marcus.Zâmbetul lui Reggie se lăți.

-Bine ai venit în club,bătrâne.

-Nu sunt îndrăgostit de ea.Tonul lui Marcus era ferm.Reggie pufni.

-Îmi place foarte mult de ea.Chiar când spunea aceste cuvinte,Marcus se rușină de tonul defensiv din voce.Într-adevăr, chiar țin la ea.Există o oarecare doza ele afecțiune.Dar nu e dragoste.

-Ce te face să crezi asta?

-În primul rând,din ce am observat,de fiecare dată când tu erai îndrăgostit,păraii

foarte nefericit, izbucni Marcus.

-Tu ești foarte fericit? zise Reggie blând.

-Asta e cu totul altceva. Marcus se uită urât pentru o clipă, apoi oftă adânc. Ce să mă fac acum?

-Ah, eterna întrebare, chicoti Reggie. Bănuiesc că ai putea încerca totuși să vorbești cu soția ta. S-o întrebi direct în legătură cu suspiciunile tale.

-Ba n-aș putea face așa ceva. Marcus scutură din cap. Ar crede că n-am încredere în ea, ceea ce îmi pare că nu-i un mod bun de a începe o viață împreună. În afară de asta, am căzut de acord că temerile mele sunt, fără îndoială, lipsite de temeii.

Totuși, simt că ar trebui să fac ceva.

-Atunci, de ce n-o iei din Londra pentru o vreme? Ați putea merge la țară. N-a văzut încă conacul Holcroft.

-Aș putea să fac asta, zise Marcus încet. Desigur, abia începe sezonul. Ea nu s-a bucurat de vreun sezon, știi. Am primit deja multe invitații. Mă gândeam că i-ar plăcea să ia parte la petrecerile care se apropie.

-Dar, având în vedere starea ta actuală, tu te-ai bucura?

-Nu, câtuși de puțin. Mă tem că m-aș uita la fiecare bărbat care doar o invită la dans cu o nejustificată suspiciune. Marcus bătu darabana pe brațul fotoliului.

Probabil că lui Gwen i-ar plăcea moșia, nu crezi? Acum e căminul ei, și ar trebui să-1 vadă. Și peisajul rural e fermecător în această perioadă a anului. Marcus se gândi pentru o clipă. În afară de asta, aș putea profita de asta pentru a mă ocupa în continuare de cumpărarea casei celei mici de pe moșie. Whiting încă n-a reușit să încheie o înțelegere pentru cumpărare. Când am fost ultima dată acolo, era liberă, dar poate mă îndrumă cineva din sat către proprietar și am să-1 abordez eu însumi.

-Atunci, e răspunsul perfect. Vei fi singur cu mireasa ta, și temerile tale vor dispărea pentru totdeauna. Reggie se aplecă în față. Sunt convins, Marcus, că te îngrijorezi degeaba. Trebuie numai să te uiți la ea ca să vezi cât de mult ține la tine. Aș pune rămășag pe toată averea mea că femeia asta, care pretinde că nu e deloc interesată în iubire, s-a prăbușit deja în prăpastia acelor nesigure sentimente. Reggie se așeză înapoi în fotoliu și zâmbi larg. Și tu la fel.

-Prostii, zise Marcus cu o siguranță pe care n-o simțea. Dacă era dragoste, această neplăcută, neliniștitoare tensiune ce-i zăbovea în abdomen ca o masă prost digerată, avusese dreptate să o ocolească cu grijă în trecut. Nu era posibil ca asta să fie dragoste. Dar ce să zică despre observația lui Reggie cu privire la sentimentele lui Gwen? Ar putea ea oare să fie îndrăgostită de soțul ei? Nu încăpea îndoială că îl privea cu căldură și se vedea clar că exista deja o oarecare

afecțiune din partea ei.Să fim cinstiți,și din partea lui.Dar dragoste? Ideea nu era nici pe departe atât de neliniștitoare cum fusese odinioară.

Într-adevăr,însăși sugestia că era posibil ca Gwen să-l iubească atinsese ceva în străfundurile sufletului lui.Și dacă Reggie avea dreptate în legătură cu sentimentele lui Gwen,atunci ar putea să aibă dreptate și în ce-l privea pe el? Deocamdată,Marcus nu era pe deplin sigur de ceea ce simțea,dincolo de dorința de a o păstra pe Gwen în viața lui.Dacă Reggie avea sau nu dreptate atât în privința sentimentelor lui Gwen,cât și în legătură cu bănuielile lui Marcus,în curând Gwen avea să fie departe de oricine ar putea încerca să i-o ia.Și Marcus își putea aduna eforturile pentru a stabili dacă,într-adevăr,în ciuda hotărârii sale,dragostea îl luase prin surprindere.Și spera că nu avea să-i distrugă pe amândoi.

CAPITOLUL 12

Nimic nu e mai încântător decât acele momente când un bărbat extrem de încrezător în propria fire șovăie și o femeie știe că meritul ei.

Francesca Freneau

-Așadar,ce să fac?

Gwen patrula nervoasă prin salonul lui Colette.Madame Freneau stătea calm într- un fotoliu,lucrând la broderia ei.

-Nimic.

-Nimic? Gwen se încruntă,disperată.În trecut,imperturbabilul calm al lui madame Freneau în mijlocul furtunii o ajutase întotdeauna pe Gwen să-și calmeze proprii nervi.Până azi.Cum adică nimic? Trebuie să fac ceva.Nu pot să aștept așa până când...

-Poți,draga mea,zise doamna stăpânită,și o să o faci.Trebuie să-ți educi răbdarea, Gwendolyn.

-Credeam că am reușit,zise Gwen și oftă.Cel puțin când Albert-domnul Trumble-mi-a spus că s-ar putea să existe niște probleme cu tutela mea,eram hotărâtă să-mi țin firea.Dar asta a fost mai devreme,și acum nu mă pot abține să nu mă gândesc la ce s-ar putea întâmpla.Și...

-Ce s-ar putea întâmpla,exact aici e esențialul.Madame Freneau își lăsă lucrul de mână în poală și se uită direct spre Gwen.Domnul care ți-a dat aceste informații, acest domn Trumble...

-Albert,zise Gwen în șoaptă.

-E același bărbat care ți-a spus că ai rămas fără nici un ban după moartea tatălui tău,nu-i așa? Gwen încuviință din cap.

-Da.

-Și informația dată de el a fost greșită atunci,nu-i așa?

-Da.Dar...

-Dar chiar dacă aceste comentarii imprecise se dovedesc acum corecte,va fi timp să stabilim un plan de acțiune fără a pleca de acasă.Nu mi-ar plăcea deloc să văd că se întâmplă din nou una ca asta și sunt sigură că,dacă situația o va cere,vom găsi o soluție mult mai potrivită.Madame Freneau arată spre canapeaua de lângă fotoliu.Acum,ia loc,Gwendolyn,mă faci să ameteșc.Gwen se afundă în canapea.

-Nu le pot pierde,doamnă.Sunt familia mea.Eu sunt tot ce au.Și ele sunt tot ce am.Femeia ridică muștrător dintr-o sprânceană.

-Și cum rămâne cu soțul tău? El nu e familia ta acum?

-Desigur.Gwen culese o ață de pe brațul fotoliului și evită privirea lui madame Freneau.Dar Marcus e...ei bine...

-Onorabil și inteligent.Și bănuiesc că are o inimă bună.Femeia o studie pentru un lung moment.Când o să-i spui despre fete?

-În curând,răspunse Gwen cam vag.

-Și care ar fi,rogu-te să-mi spui,definiția ta pentru „în curând”?

-Nu știu.Gwen pufni și se ridică,dar văzu privirea încruntată a lui madame Freneau și se așeză repede la loc.Nu știu.

-Dragă fată,îți înțeleg temerile.Și sunt întemeiate.Bărbații din viața ta,începând cu propriul tău tată,nu s-au dovedit a fi foarte de încredere.

-Dacă Marcus e la fel? Gwen ura să spună asta cu glas tare,dar trebuia spus.Dacă bunătața și atenția pe care mi le-a arătat nu se extind și asupra nepoatelor mele? Dacă...

-Dacă luna e făcută cu adevărat din brânză? Madame Freneau scutură din cap exasperată.Gwendolyn,îmi dau seama că nu ți-e ușor să ai încredere,dar ești o femeie inteligentă.Gândește-te ce fel de bărbat e cel cu care te-ai măritat.N-a făcut absolut nimic pentru a merita neîncrederea ta.

-Nu cred că vrea fiice,zise Gwen în șoaptă.

-Nu e foarte surprinzător,majoritatea bărbaților nu vor.A spus el asta efectiv?

-Nu cu exact aceste cuvinte,mormăi Gwen.Dacă stau să mă gândesc,presupun că aș fi putut înțelege mai mult din comentariile lui decât era cazul.

-Acum ești soția lui,ai putea pur și simplu să-1 întrebi.

-Asta ar fi cel mai inteligent lucru de făcut.Dar e limpede că nu sunt atât de inteligentă pe cât se pare că mă crezi.Gwen își adună mâinile în poală și le țintui cu privirea.N-aș suporta dacă nu le-ar dori.N-o să le silesc să trăiască unde nu sunt dorite.

Și l-aș...-încercă să nu se înece cu vorbele-părăsi mai degrabă decât să renunț la ele.

-Așadar,dacă s-ar ajunge să alegi-vocea lui madame Freneau era blândă-,le-ai alege pe ele în defavoarea lui? Gwen înghiți nodul care i se pusese în gât.

-N-aș avea altă opțiune.Femeia se uită la ea pentru un lung și tăcut moment.

-Îl iubești,nu-iașa?

-Nu,zise Gwen fără să se gândească,apoi oftă.Nu știu.Credeam că nu,până când m-am gândit la viața mea fără el.Și acum...nu știu ce simt,zise și scutură din cap. Credeam că doar...Păi,o să crezi că-i o prostie.

-Poate.Gwen trase adânc aer în piept.

-Pofteam la el.

-Pofteai la el? Madame Freneau râse.Pot să spun că n-am mai auzit asta până acum.

-Nici eu.Dar părea destul de potrivit.Gwen se gândi pentru o clipă.Mă face să mă simt ca și cum aș fi absolut unică și cu totul specială.Ca și cum aș fi cea mai importantă persoană din lume pentru el.

-Când ești în patul lui?

-Nu.Gwen se încruntă.Păi,și atunci,bineînțeles,dar și cu alte ocazii.Tot timpul,de fapt.Se uită la mine ca și cum aș fi cu totul deosebită.Ca și cum ar fi cel mai norocos om din lume,și eu mă simt la fel de norocoasă.Mai mult,poate.Și doamnă...Gwen se aplecă spre femeia mai în vârstă.Când se uită în ochii mei din celălalt capăt al unei mese sau al unei încăperi,simt cea mai ciudată căldură,ca și cum m-ar fi atins cu adevărat.Și zâmbește,acel ușor viclean,pieziș,încântător fel de a zâmbi,și știu că zâmbetul lui e doar pentru mine.Un secret împărtășit doar de noi doi.Gwen scutură din cap și se lăsă înapoi pe canapea,admirația aducându-i un zâmbet blând pe față.Este absolut deosebit.

-Într-adevăr,așa e.Pentru un lung moment,Gwen se gândi la ceea ce exprimase în sfârșit în cuvinte.Nu-și dăduse seama până acum cât de important devenise Marcus în viața ei.Chiar și pentru ea,suna ca și cum era,într-adevăr,dragoste.

Dar nu era.Rămase neclintită în hotărârea ei.Poate că era ceva mai mult decât poftă trupească,dar nu era dragoste.Pur și simplu nu putea permite asta.

Își ridică bărbia și se uită direct la madame Freneau.

-O să fac orice va fi necesar să-mi păstrez familia.N-o să le las pe fetele alea să crească la fel ca mine.Și n-o să permit nimănui să mi le ia.

-Oricum,n-o să plecăm nicăieri.Vocea lui Charity răsună de la ușă.Madame Freneau se încruntă.

-Ai tras din nou cu urechea?

- A fost pură întâmplare.Hope intră în cameră,și surorile o urmară îndeaproape.
N-am vrut să auzim.S-a întâmplat,pur și simplu.
- Tu-Patience o arată acuzator cu degetul pe Gwen-vorbeai exagerat de tare.
- Așa făceam? zise Gwen.N-aș fi crezut.Într-adevăr,aș fi zis că tonul meu era destul de discret.
- Absolut deloc.Hope clătină din cap.Păi nici măcar n-a trebuit să ne forțăm ca să auzim fiecare cuvânt.Gwen ridică dintr-o sprânceană.
- Fiecare cuvânt?
- Nu fiecare cuvânt,zise Charity repede.Doar ultima parte,când spuneai că n-o să lași pe nimeni să ne ia.
- Și partea despre cum Lord Pennington îți face inima să o ia la galop.Patience se uită în sus,flutură din gene și își încleștă mâinile peste inimă.Gwen icni.
- Cu siguranță n-am spus asta.
- Cam așa suna.Hope se prăbuși la picioarele lui Gwen,într-un mod total lipsit de eleganță.
- Ei bine,nu era,zise Gwen cu hotărâre.
- De ce nu-ți place de el? Charity se așeză lângă Gwen și se uită la ea.În definitiv,te-ai măritat cu el.
- Problema căsătoriei mele este total irelevantă.Vocea lui Gwen era fermă.Și chiar îmi place de el.
- Îi aruncă zâmbete secrete.Italience scoase un oftat din adâncul inimii,exagerat de teatral.Și când se uită la ea...
- De-ajuns,zise madame Freneau ferm.Patience zâmbi viclenește și se așeza pe podea lângă sora ei.
- De ce crezi că nu ne vrea? întrebă Charity brusc.Pentru că suntem fete,nu-i așa? Domnișoara Acritură spunea că majoritatea bărbaților vor băieți,nu fete.
- Nu știu că nu vă vrea,zise Gwen precaută.
- Atunci de ce nu i-ai spus despre noi? întrebă Patience,cu talentul unui copil de a merge direct la subiect.Trei perechi de ochi o priviră-o întrebare în fiecare privire,o provocare pe fiecare față.
- Nu i-am spus pentru că...Gwen trase adânc aer în piept.Oricât de tare aș detesta să admit asta,mi-e frică.
- Ție? chicoti Charity.N-aș fi crezut că ți-e teamă de ceva pe lume.Hope o privi bănuitoare.
- Nu arăți prea speriată.
- Și nici el nu arată deosebit de înspăimântător.Patience scutură din cap.
- Poate fi destul de hotărât,murmură Gwen.

Marcus putea fi și extrem de reținut și de distant. Credea că adevărata lui fire se manifesta în acele momente când erau doar ei doi și el era deschis și sincer.

Bănuia, sau spera, că fațada controlată, lipsită de emoții pe care o arăta în public era complet opusă adevăratului său eu. Totuși, încă nu-l cunoștea îndeajuns de bine sau nu avea destulă încredere în propriile opinii privind caracterul lui pentru a-și abandona temerile, oricât de mult și-ar fi dorit asta. Putea foarte bine să se înșele. Madame Freneau o sfătuisese să aibă răbdare, lucru necesar deopotrivă în hotărârea de a-i spune despre fete și în alegerea momentului când să se facă nevăzută cu ele. Îi veni un gând, și se uită cu atenție la Charity.

-Vreți să stați cu mine, atunci?

-Da. Hope încuviință cu putere din cap. Nu ești nici pe departe atât de rea pe cât am crezut la început.

-Bineînțeles, asta a fost înainte să te cunoaștem, zise repede Patience. Acum, că te cunoaștem, credem că există o reală posibilitate că am putea să te plăcem. Chiar mult. Madame Freneau se aplecă spre lucrul ei de mână pentru a-și ascunde un zâmbet.

-De fapt, te-ai lipit de noi. Hope se încruntă gânditoare. Cam ca un neg. Am avut odată un neg și...

-E scârbos, zise Patience cu aroganță.

-Și tu ce crezi? Gwen se întoarce spre Charity.

-Ah, și eu cred că negii sunt scârboși. Charity zâmbi superior, apoi ridică din umeri. Cred că e mai bine cu tine decât să ne ascundem pe o corabie și să fim aruncate în mare sau să trebuiască să dormim pe străzi cu șobolanii.

-Și presupun că asta e mai bine decât nimic; zise Gwen în șoaptă, înăbușindu-și o notă de dezamăgire. Ce aștepta, la urma urmei? Fetele nu o plăcuseră încă din prima clipă în care se întâlniseră, și Gwen făcuse prea puțin de atunci pentru a le face să se răzgândească. Desigur, se împăca mai bine cu copiii ăștia decât cu oricare alți copii pe care îi avusese în grijă în timpul nefericiților ani ca guvernantă, dar totuși nu fusese în stare să petreacă nici pe departe timpul necesar pentru construirea unei relații puternice, poate chiar a unei afecțiuni.

-Totuși, să o spunem pe-a dreptă... Charity făcu un schimb de priviri cu surorile ei. Suntem toate de părere că...

-Am votat, interveni Hope.

-Ca oricare persoană pe care Madame de Chabot și madame Freneau o plac atât de mult cum te plac pe tine, are probabil calități pe care pur și simplu noi nu le-am observat încă. Patience și Hope afișau zâmbete asemănătoare. Chiar și Charity o cadorisi pe Gwen cu un zâmbet reținut.

- Așadar,am mai decis că,indiferent de ceea ce se va întâmpla,noi vrem să rămânem cu tine.
- Pentru că sunt mai bună decât-Gwen se strâmbă-șobolanii?
- Nu ne plac șobolanii.Tonul lui Hope era hotărât.
- Foarte bine,atunci.Presupun că va trebui să mă mulțumesc cu ce am și să fiu recunoscătoare peni ru asta.Gwen zâmbi ușurată.De fapt, chiar dacă aparent par a reprezenta răul cel mai mic,mă simt totuși destul de mulțumii a.
- Din nou,fetele se uitară una la alia.
- Credem că ar trebui totuși să știi,începu Patience într-o manieră îngăduitoare,ca și cum voia să se asigure că Gwen înțelege,nu e ca și cum te plăcem foarte mult.
- Nu încă,oricum,zise Hope fără șovăială.Credem că e cu mult prea devreme să te plăcem foarte tare.
- Totuși,suntem gata-Charity dădu din cap spre madame Freneau-să ne arătăm îngăduitoare față de tine,bazându-ne pe recomandările lui madame Freneau.
- Hope își coborî vocea într-o manieră confidențială.
- O plăcem foarte tare.
- Și pe Madame de Chabot la fel.Patience zâmbi melancolic.Știe cele mai frumoase povești despre baluri,castele,prinți și tot felul de oameni și de locuri interesante.
- Înțeleg,zise Gwen cu glas firav.Presupun că ar trebui să le mulțumesc pentru că mi-au susținut cauza.
- Mătușă Gwendolyn.Nasul lui Charity se încreți ca și când apelativul suna la fel de ciudat în urechile ei pe cât era de ciudat și pentru Gwen.Pur și simplu dorim să fim din nou o familie.
- Ne-a plăcut să fim o familie,zise Patience și oftă.Hope își trase nasul.
- Ne-am distrat pe cinste.Charity le semnală surorilor ei cu o privire să se potolească.
- Știm că fără mama și tata nimic nu va mai fi la fel,dar am obosit să nu știm ce se va întâmpla cu noi.Credem cu tărie că tu...
- Și Lord Pennington,zise Patience.
- Care nu a părut deloc înspăimântător,ci mai degrabă genul de om care i-ar lua unei fete un cățel,adăugă Hope.
- Sunteți speranța noastră pentru...Charity cugetă preț de o clipă.Salvare.Da,asta e.Pentru prima dată de când Gwen o cunoscuse,Charity îi aruncă un zâmbet sincer.Salvare.
- Dacă nu aici pe pământ,atunci în lumea ce va să vină,intonă Hope pioasă.
- Să ne întrebăm ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost găsite de piraiți în loc de

misionari, zise madame Freneau în șoaptă.

-N-am mai fost salvarea nimănui până acum, dar o să încerc să mă ridic la înălțime. Gwen studie fețele celor trei fete pentru mult timp, apoi dădu din cap și, fără a mai sta pe gânduri, scuiță pe deget. Toate cele trei surori îi urmară pe loc exemplul. Nepoatele și cu mătușa continuară cu ceremonia tradițională și se întoarseră toate odată spre madame Freneau. Ea zâmbi resemnată, scuiță și își amestecă „sângele” cu al lor.

-Colette va regreta că a pierdut asta, sunt sigură, murmură doamna Freneau.

-Desigur, putem s-o facem încă o dată când ajunge acasă, zise Patience cu un zâmbet larg. Bănuiesc că nu-i va plăcea deloc faptul că a pierdut un jurământ de sânge.

-Acum suntem și mai legate una de alta ca înainte, zise Hope cu seriozitate. Fiecare jurământ de sânge îl face mai puternic pe cel de dinaintea lui, să știți. Patience încuviință din cap.

-Legate împreună pentru veșnicie.

-Înseamnă că nu te vom părăsi, zise Charity și se uită fix la Gwen.

Un ciudat simțământ de înțelegere se transmise de la una la alta. Exista aici un jurământ depășind cu mult frecatul degetelor umede, indiferent dacă erau mânjite de sânge sau de ceva cu mult mai puțin păgân. Gwen înțelese că ea și Charity erau mai degrabă asemănătoare decât diferite.

Fiecare își asumase responsabilitatea supraviețuirii la o vârstă fragedă. Gwen pentru ea însăși, Charity pentru surorile ei. Și acum, între ele exista promisiunea că din acel moment aveau să împartă această responsabilitate. Că, orice s-ar întâmpla, erau cu adevărat legate una de alta. Și nici una nu urma să poarte povara de una singură.

-Excelent. Privirea lui Gwen se întâlnește cu a lui Charity. Pentru că n-am intenția să vă dau voie să plecați. Nici nu voi permite cuiva să vă ia de lângă mine. Își ridică degetul. Jur pe tot sângele ce-mi curge în vene că n-o să încalc niciodată acest legământ, sau o să suport cumplitele, oribilele consecințe, își coborî teatral vocea, și îi veni în minte că nimic n-avusese o importanță așa mare ca această promisiune făcută acestor copile. Pe vecie.

-Vrei să mergem la țară? întrebă Gwen trăgănat. Acum?

-Imediat ce se pot face aranjamentele. Marcus se sprijini de polița șemineului cu brațele încrucișate pe piept, într-o manieră ce ar fi putut fi considerată relaxată dacă nu i s-ar fi văzut încordarea din tot corpul. Gwen își dădu seama că era cu mult mai posomorât decât lăsa să se înțeleagă vorbele lui nonșalante și se

întrebă dacă îi scăpa ei ceva.

-Aș zice că mâine cel mai târziu.Este o călătorie de doar o jumătate de zi de la Londra,și chiar cred că ar trebui să vezi conacul Holcroft...

-Conacul Holcroft? Gwen îl studie gânditoare.Poate că era pur și simplu îngrijorat de reacția ei în legătură cu plecarea din oraș.Reședința familiei tale? Reședința de familie a conților de Pennington?

-Exact.Așa cum a fost începând cu primul conte.

-Deci chiar lângă satul Pennington,bănuiesc? Gwen se luptă să-și stăpânească emoția din glas.Casa pe care i-o lăsase tatăl ei era lângă Pennington.Dacă madame Freneau era de acord să le însoțească,Gwen putea să le mute pe fete acolo și să-și continue vizitele pe ascuns.O ședere la țară pentru ea și nepoatele ei era nici mai mult,nici mai puțin decât perfectă.N-ar îndepărta orice posibilă amenințare,dar ar înlesni evitarea oricăror probleme ce ar putea apărea.Dacă nu pentru altceva,era bine că îi dădea lui Gwen o iluzie bine-venită de siguranță și îi permitea să facă efectiv ceva,mai degrabă decât să aștepte să vadă ce s-ar putea întâmpla.Avea să-i trimită vorbă lui madame Freneau mai târziu în cursul zilei de azi și,cu puțin noroc,fetele aveau să fie în curând în siguranță la țară,cel puțin pentru moment.Dintr-odată,i se luă o greutate de pe suflet și starea de spirit i se însenină.

-Bineînțeles,începu Marcus ridicând din umeri,satul însuși nu e foarte mare,să știi,dar peisajul rural e spectaculos,în special în această perioadă a anului,și...

-Și poți respira liber,și poți simți pământul sub picioare.O expresie ciudată îi apără pentru o clipă pe chip,ca și cum era deopotrivă stânjenit că îi spusese asta și mulțumit că ea își amintise.

-Cam așa ceva.Își drese glasul.După cum spuneam,în această perioadă a anului e deosebit de frumos.Cu mult mai frumos decât aici,în Londra.

-Așa-i? Ea își înclină capul și îl studie.Dragul meu Lord Pennington,încerci să mă convingi de asta? Nu putu rezista să nu schițeze un zâmbet malițios.

Într-adevăr,era extraordinar de drăguț.

-Nu fi absurdă,te rog.Tonul lui era rezervat,și ea nu-l crezu nici pentru o clipă. Am interese ce necesită prezența mea la moșie și am decis deja că vom pleca într-acolo cât se poate de repede.Ea se uită pentru o clipă la el și se puse pe râs. El se încruntă.

-Ce-i așa comic?

-Tu.Zâmbi larg.Ești foarte amuzant când ești distantul și reținutul Lord Pennington care a pus piciorul în prag și a luat o decizie irevocabilă.

-Așa sunt? Tonul lui era neschimbat,dar i se vedea un licăr în ochi.

- Chiar așa ești.Îndeosebi când îți iei aerul ăla infatuat.
- Infatuat? Rămase cu gura căscată.Infatuat?
- Poți să repeți de câte ori vrei,milord,asta nu schimbă cu nimic faptele.
- Nu sunt infatuat,zise el într-o manieră hotărât infatuată.Ea ridică dintr-o sprânceană.El se încruntă.
- Sunt? Ea încuviință din cap.El se gândi pentru o clipă.
- E mai bine decât să fiu rece și distant? Ea zâmbi.
- Găsesc că e destul de distractiv.El își miji ochii și o studie pentru mult timp.
- Ce s-a întâmplat cu tine,Gwen? Ești...La ce cuvânt mă gândesc?
- Fericită? zise ea cu nevinovăție.
- Da,asta este.Se uită la ea bănuitor.Arăți extrem de fericită.De ce?
- Nu sunt foarte sigură.Îl studie gânditoare.Această căsătorie a noastră funcționează mult mai bine decât mă așteptam.
- Da? Ea încuviință din cap.
- Ești mult mai bun decât mă așteptam.
- Da?
- Da,ești.Râse.De ce te arăți așa surprins? Nu mi-ai părut niciodată un bărbat care nu e pe deplin conștient de valoarea lui.De fapt,nu mi-ai spus chiar tu ce partidă grozavă erai?
- Se prea poate să-ți fi spus așa ceva.
- Cu siguranță nu părea a-ți lipsi încrederea în tine sau în atracția exercitată asupra femeilor.
- Aparent,căsătoria m-a schimbat,murmură el.Tu m-ai schimbat.Ea se apropie de el.
- Cum aș fi putut să te schimb?
- Nu știu,dar ai făcut-o.El își miji ochii.Nu sunt deloc fericit.
- Nu fi absurd,Marcus,îl dojeni ea.N-ai nici un motiv să fii nefericit.
- N-am,oare? Vocea lui era blândă.
- Bineînțeles că n-ai,zise ea hotărât.Ți-ai păstrat averea.Ai evitat căsătoria cu cineva complet nepotrivit...
- Oare?
- Da.Am fost aleasă de către tatăl tău,și mama ta mă place,așa cum mă place și prietenul tău cel mai bun.Își strecură brațele pe după gâtul lui.Ești foarte norocos,milord.El se încruntă.
- Ce faci? Ea oftă.
- Se pare că întrebi asta foarte des.
- Își apropie buzele de ale lui și le trecu seducător peste gura lui până când el

răspunse.O strânse mai aproape și o sărută cu o intensitate sălbatică ce aproape că o lăsă fără suflare.Familiara senzație de dorință trupească se ridică în ea,și se întrebă cât de îngrozitor de indecent ar fi să facă dragoste aici,în salon,în mijlocul zilei.Buzele lui îi părăsiră gura și îi explorară ceafa și baza gâtului.

-Sunt un prost,Lady Pennington.

Ea își lăsă capul pe spate și i se agăță de brațe.

-Ești, Lord Pennington? De ce?

-Nu mai contează.Mâinile lui rătăciră nerăbdătoare pe spatelile ei și peste posterior.E de-ajuns să spun că mi-am ascultat bănuielile ridicole fără vreun fundament,în loc să dau ascultare la ce-mi spunea mintea.

Ea se lipi și mai tare de el,să-1 simtă cum devenea tot mai excitat.

-Aș spune că nu capul e cel care vorbește acum.El râse.

-Nu.Cu siguranță nu e el.Fără de veste,o luă în brațe și o duse spre ușă.

Totuși,mintea îmi spune că salonul nu e,în mod sigur,locul potrivit să continuăm discuția.Ea îl sărută pe gât.

-Godfrey ar fi scandalizat.

-Să-1 ia naiba pe Godfrey,mormăi Marcus.Ajunse la ușă și se opri să o privească întrebător.Ești sigură că vrei să mergi la țară,să pleci din Londra?

-Păi nu chiar în acest moment.Ea se jucă relaxată cu nodul lavalierii lui.Mâine e îndeajuns de curând.

-O să lipsești de la o mulțime de petreceri,să știi.Baluri,recepții,chestii din astea.

-Am lipsit și înainte.Se încruntă spre lavaliera lui.Nu pot să desfac chestia asta blestemată.El chicoti.

-Răbdare,draga mea.

-Răbdarea e o virtute pe care n-am avut-o niciodată din belșug.Oftă și își ridică privirea spre el.Cred că plecarea la țară sună minunat.

-Da?

-Da,într-adevăr.Sunt ani de când n-am mai stat la țară în Anglia.Chiar copil fiind,am fost mai mult plecată la școală decât am stat la Townsend Park.

El se uită la ea, cu un zâmbet amuzat pe chip.

-Tu chiar vrei să mergi?

-Vreau să merg oriunde,atâta vreme cât ești tu acolo,spuse fără să se gândească, apoi își dori să-și ia vorbele înapoi.Era o recunoaștere pe care nu era pregătită să o facă.Da,bineînțeles.Primăvara la țară.Păi cine oare n-ar dori să meargă?

-De ce te-ai măritat cu mine,Gwen? Brusct,tonul lui deveni serios.

-Ce întrebare ciudată.Își trecu degetele peste cămașa lui și se minună de modul în care mușchii lui încordați se simțeau sub țesătură.Aveai nevoie de această

căsătorie. Tații noștri s-au gândit că așa e cel mai bine. În afară de asta, cred că m-am măritat cu tine pentru toate motivele obișnuite. Trebuie să recunosc, milord, că ești o partidă deosebit de bună.

-Și tu, Lady Pennington-o aranjă în brațe ca să deschidă ușa, apoi se îndreaptă spre scări-ești într-adevăr extraordinară. Un icnet slab răsună din umbre, și Marcus zâmbi larg.

-Godfrey, îl strigă el pe majordomul invizibil. O să plecăm la țară de dimineață. Te rog, îngrijește-te de aranjamente.

-Da, milord. Vocea lui Godfrey răsună cu o subtilă notă de resemnare. Gwen chicoti și își îngropă capul la pieptul soțului ei.

-Încă nu m-a acceptat.

-Godfrey nu acceptă pe nimeni în mod deosebit. În afară de asta, aprobarea lui n-are nici o însemnătate. Marcus urcă scările câte două odată. Tu ești stăpâna casei, și, în consecință, el este în serviciul tău. Marcus ajunsese la dormitorul lui și împinse ușa să o deschidă. O să te accepte în momentul în care o să înțeleagă ce am găsit. Intră în cameră și închise ușa cu piciorul. Ochii lui întunecați, verzi și plini de promisiuni îi întâlneau pe ai ei. Sunt, într-adevăr, un bărbat norocos.

CAPITOLUL 13

Nimic nu e mai încântător decât un bărbat îndrăgostit. Bineînțeles, în afară de cazul în care e un bogătaș îndrăgostit.

Colette de Chabot

-Poți vedea cea mai mare parte a moșiei de aici. Marcus se așeză înapoi în șa și studie priveliștea pe care o cunoștea cu ochii închiși. Ridicătura asta de teren chiar de la marginea proprietății, nu un deal propriu-zis, dar destul de înaltă pentru a fi catalogată ca atare, cu fagul singuratic pe post de santinelă, fusese unul dintre locurile sale preferate încă de când era suficient de mare ca să încalcece un cal.

-E o priveliște minunată. Privirea lui Gwen o urmă pe a lui. El se uită la ea și își reținu un zâmbet mulțumit. Gwen stătea pe calul ei cu o încredere ce contrazicea stânjeneala de cu doar câteva zile în urmă, când ajunseseră la conacul Holcroft.

Era de înțeles, desigur; trecuseră ani de când călărise în mod regulat. Cu toate astea, femeia se simțea în largul ei în șa și era pe cale să devină o călăreață excelentă. Într-adevăr, era hotărâtă să deprindă arta călăriei. Ea și Marcus călăriseră în fiecare dimineață de când sosiseră, și ea ieșise și singură în fiecare după-amiază. La început, firește că fusese îngrijorat, dar ea refuzase chiar și să ia

În calcul să-i permită unui rânđaș să o însoțească, subliniind că moșia era casa ei și nu avea să i se întâmple nimic rău acolo. El fusese ocupat cu rezolvarea propriilor treburi: nu mințise când spusese că existau chestiuni legate de administrarea moșiei care necesitau atenția lui. Totuși, observa de fiecare dată când ieșea și când se întorcea, pregătit să plece călare să o salveze, dacă era cazul.

-Îmi place aici, zise el, privind în depărtare. Acolo e drumul spre sat și dincolo de cotitură e vechea casă a văduvei (Casă relativ mică, aflată pe un domeniu, în care se mută văduva stăpânului domeniului, în cazul în care acesta are un moștenitor care e însurat sau în momentul căsătoriei sale (dacă la preluarea moștenirii era neînsurat). În depărtare abia poți zări lacul, care-i mai degrabă un iaz. Obişnuiam să stau sub copacul ăla și să mă uit în jur ore în șir. Se aplecă spre ea, cu un aer confidențial. Când eram mic, memorasem cum arată moșia și refăceam fiecaremetic de pământ în grădinile din partea de nord a casei drept câmp de bătălie pentru soldații mei de jucărie. Chicoti. Am condus câteva bătălii impresionante de-a lungul anilor. Ea ridică dintr-o sprânceană.

-Și ieșeai mereu victorios? El pufni cu un dispreț prefăcut.

-Nu pot să cred că întrebi așa ceva. Păi eram cel mai decorat general în slujba Maiestății Sale. Marcus zâmbi larg. Bineînțeles, eram și singurul de pe câmpul de bătălie mai înalt de cinci centimetri.

-Pot vedea casa de aici, zise ea și își duse mâna streășină la ochi.

-Sunt surprins că n-ai găsit locul ăsta până acum, zise el cu o notă de tachinare în voce. Având în vedere cât de mult timp ai petrecut colindând domeniul călare.

Ea îi aruncă o privire muștrătoare.

-Când ești preocupat cum să te menții în șa, nu stai să admiri prea mult peisajul.

El râse cu o naturalețe pe care n-o avusese din copilărie.

Firește că Gwen nu trebuise salvată. Marcus acceptase realitatea faptului că nu exista probabil vreo femeie care să aibă mai puțin nevoie de-a fi salvată sau care să fie mai independentă decât domnișoara Townsend-Lady Pennington.

Era unul dintre lucrurile pe care le iubea la ea. Și ăsta era un fapt pe care nu-l mai putea ignora. Aici, la țară, departe de distracțiile Londrei, își dădu seama că Reggie avusese dreptate. Temerile sale legate de existența unui alt bărbat în viața lui Gwen erau neîntemeiate și nimic mai mult decât o manifestare a neîncrederii în sine însuși. Neîncredere care îl bântuise discret pe tot parcursul vieții sale de adult, nerecunoscută până acum. În ultimele zile, ajunsese să înțeleagă câteva lucruri remarcabile în ce-l privea, seara târziu, cu ea culcată lângă el. Avea propriile ei camere, desigur, dar prefera s-o aibă în patul lui, și se pare că și ea prefera același lucru. Se rugă ca ea să aibă mereu o asemenea preferință. Își

dăduse seama, în acele momente pline de satisfacție, că reticența lui de a iubi cu adevărat o femeie și față de dragoste în general avea legătură cu ciudata lui neîncredere în el însuși și cu bănuiala și mai ciudată că nu se considerase niciodată demn de o adevărată dragoste. O idee ridicolă - nu se considerase niciodată altfel decât extrem de încrezător în sine -, dar, cu toate acestea, prezentă.

Până să dea de ea. Gwen era tot ceea ce-și dorise vreodată de la o femeie. Tot ce-și dorise vreodată de la o soție. Era isteată și spirituală și avea o inteligență fină ce-i radia din fermecătorii ei ochi albaștri. Cu toate acestea, în ciuda firii ei independente, era gata să facă tot ceea ce era necesar pentru a fi contesa de care avea nevoie, indiferent că învăța să călărească un cal cu grație sau să întâmpine o nouă cunoștință cu un zâmbet sincer. Îi cunoscuse pe arendașii lui și pe mulți dintre oamenii din satul Pennington și fusese tot timpul amabilă și blândă.

Marcus bănuia că deja începuseră s-o iubească toți. La fel ca el.

Și nu o putea învinovăți mai deloc dacă îi zărea uneori în ochi o ciudată umbră, sau dacă o surprindea privindu-l cu o tristețe inexplicabilă, sau dacă o vedea că păstra tăcerea în anumite momente, ca și cum s-ar fi retras în spatele propriilor ei ziduri. El își petrecuse o bună parte a vieții în spatele unui zid: rece, neatent și distant. Insensibil.

-Conacul e foarte impresionant, să știi. Mult mai impunător decât Townsend Park. Gwen se uită gânditoare spre casa îndepărtată. De fapt, e cam intimidant.

El râse.

-Nu-mi pot imagina că găsești ceva intimidant.

-Găsesc multe lucruri intimidante, zise ea cu șiretenie.

Conacul era, într-adevăr, impresionant, deși Marcus nu-l considerase niciodată așa în mod special. Își ocupa locul în mijlocul moșiei de aproape două secole, o uriașă entitate de piatră, împlânzită de ani și de iubire.

-Poate că e puțin impozant. Îi luă mâna și i-o duse la buze. Dar înseamnă acasă.

-Acasă. Un zâmbet îi ridică colțurile gurii. Ce frumos sună.

-O să sune și mai bine când râsul unei duzini de copii o să-i umple încăperile.

Ea își trase mâna dintr-a lui.

-O duzină de copii?

-Am uitat să-ți pomenesc despre asta? replică el și zâmbi larg. Sau poate că ai uitat tu.

-Aș spune că mi-aș fi amintit de o duzină de copii.

-Întotdeauna mi-am dorit o familie mare.

-Dar o duzină de copii... Clătină din cap. Sincer, Marcus, asta-i...

-Foarte bine. Scoase un oftat exagerat de teatral. Poate că o duzină ar fi prea

mult.O jumătate de duzină e bine.

-Cu toții băieți,fără îndoială.

-Aici,iubita mea Lady Pennington,greșești cu desăvârșire.Ea se încruntă.

-Dar ai spus...

-Orice aș fi spus sau n-aș fi spus,în împrejurările evident stânjenitoare ale primelor noastre întâlniri,nu era în întregime ceea ce intenționam.Se uită la ea direct.Gwen,mi-ar plăcea mult să am un băiat sau doi,pentru a-mi duce numele mai departe.

-La asta mă gândeam și eu,zise ea în șoaptă.

-Dar asta nu înseamnă că nu m-aș bucura de fete,zise el cu glas hotărât.Nu mi-ar plăcea nimic mai mult decât un mic cârd de fetițe roșcovane cu ochi albaștri care să țipe prin preajmă.Se uită la el neîncrezătoare.

-Știu că asta te îngrijorează,pentru că viitorul femeilor în lumea asta e adesea dificil,și poziția lor e deseori nesigură.Bănuiesc că nu vrei fete din cauza propriei tale experiențe.Mi-aș dori să dau timpul înapoi și să te salvez de anii care au urmat morții tatălui tău,dar nu pot.O privi drept în ochi,cu toată sinceritatea.Dar îți jur că o să mă asigur ca viitorul oricărei fiice pe care o vom avea să nu depindă doar de capacitatea de a încheia o căsătorie profitabilă.Îți promit că o să fac tot ce-mi stă în puteri să mă asigur că au siguranța financiară, în cazul morții mele.Gwen se uită cu un aer șocat.

Marcus își ținu răsuflarea.Dacă greșise? Dacă reticența ei față de fete n-avea nimic de-a face cu trecutul ei? Dacă nu voia deloc copii? Sau cel puțin nu atâția câți își dorea el? Simți cum neliniștea punea stăpânire pe el.

-N-ai de gând să spui nimic?

-Cred...Scutură din cap.Fetele nu vin în cârduri.Un ușor zâmbet i se ivi pe față.

Poate în stoluri,sau,nu știi,poate în grupuri,adunări,sau...El râse ușurat.

-Deci nu te deranjează? Să avem o familie mare? Chiar fete?

-Absolut deloc.Și eu mi-am dorit întotdeauna o familie mare.Se opri,cântărindu-și cuvintele.Și îți datorez scuze.Ți-am interpretat cuvintele altfel decât ți-a fost intenția.Se poate să fi căutat un înțeles pe care nu-l aveam,bazându-mă pe propria experiență,nu pe felul tău de a fi.Ar fi trebuit să am încredere în tine de la început.

-Cu toate astea,e de înțeles,zise el repede.Am fost aruncați unul spre celălalt de un complex ciudat de împrejurări...

-Soarta? zise ea cu un zâmbet larg.

-Soarta.Îi răspuse la zâmbet.Pentru unii dintre noi,încrederea nu se capătă ușor.

-Poate,dar încrederea e importantă.

Până acum,n-am avut încredere totală în nimeni,în afară de Colette și de madame Freneau,bineînțeleș.Tu nu mi-ai dat motive să n-am încredere în tine.Ar fi trebuit să am mai multă minte decât să cred că toți bărbații sunt la fel și să-mi bazez concluziile pe ceva mai mult decât propriile mele temeri.

-Se pare că asta avem amândoi în comun,zise el în șoaptă.Ea îl privi încurcată.

-Ce?

-N-are importanță.Ridică din umeri.Tot ce contează acum e viitorul.Mișcă din sprâncene într-o manieră lascivă.Și ar trebui să începem să muncim chiar acum pentru familia asta mare.Ea râse din nou,și sunetul îi pătrunse în sânge și în suflet.Voia să-i spună că o iubea,dar acum nu era momentul.Se prea poate ca ea să fie pregătită să se încreadă în el,dar pentru dragoste era nevoie de mai mult timp.Totuși,era încrezător că ținea la el și se gândea,sau spera,că poate era îndrăgostită.Părerile ei despre dragoste erau chiar mai ciudate decât ale lui și pur și simplu ea nu era încă pregătită să recunoască emoția,așa cum era el.

Și dacă nu-l iubea acum,până la urmă avea s-o facă.Era încrezător și în asta, încredere ce izvora din adâncul propriilor sentimente-de fapt,acum,orice, incluzând dragostea,părea nu numai posibil,ci și probabil.Zâmbi în sinea lui.Reggie avea dreptate: zborul era într-adevăr splendid.

Își mânuau caii lejer,până când le apăru în față casa văduvei.

-Fir-ar să fie! Trase de frâuri pentru a opri calul.

-Ce este?

-Uită-te,acolo jos,e casa văduvei.Își miji ochii într-un efort de a distinge mai bine ceea ce era sigur că vedea.O vezi?

-Casa care seamănă cu o cabană supradimensionată? întrebă ea ușor.O văd.Arată destul de frumos.

-Fir-ar,arată ca și cum cineva s-ar fi mutat acolo.Uită-te,Gwen,e o trăsură,și lenjerie pusă la uscat,și...Se uită mai atent.Ăla e un copil?

-Unul dintr-o duzină,fără îndoială,îl tachină ea.El îi aruncă rapid o privire.

-Asta nu-i absolut deloc amuzant.

-Nu,firește că nu.Își stăpâni un zâmbet.Păi,dacă face parte din moșie,nu poți pur și simplu să ceri să se mute?

-Nu,fir-ar să fie,face parte din moșie,sau cel puțin ar trebui să facă,dar nu e în proprietatea mea.Scoase un lung oftat plin de frustrare.De ani întregi încerc să iau înapoi acea proprietate.Tata a vândut-o cu puțin timp înainte de a muri,din cine știe ce motiv absurd.Niciodată n-am fost în stare să înțeleg de ce.

-Poate s-a gândit că n-o să te însori niciodată și,prin urmare,mama ta n-ar avea nevoie de o casă în care să se mute.

O notă de nevinovăție răsună în vocea ei, dar el n-o crezu nici măcar pentru o clipă. Hotărât lucru, ea găsea amuzantă toată situația asta. O ignoră.

-Nici măcar n-am aflat că fusese vândută decât anul trecut.

-Și proprietarul nu ți-o vinde înapoi acum?

-Nu știu cine e proprietarul. Își trecu mâna prin păr. Whiting s-a ocupat de toată chestiunea. Pretinde că n-are voie să dezvăluie numele proprietarului. De fapt, a fost oarecum surprins să afle că habar n-am avut despre vânzare.

-Se pare că tatăl tău a făcut o serie de aranjamente pe care n-a considerat nimerit să ți le aducă la cunoștință, zise ea blând.

-Așa s-ar părea, mormăi el. Whiting a încercat să negocieze o cumpărare cu proprietarul. Casa a stat goală ani de zile, și aveam impresia că proprietarul n-avea ceva special în plan pentru ea.

-Se pare că e mai ușor să cumperi ceva ce nu vrea nimeni. Ridică din umeri.

Totuși, acum că această casă e ocupată...

-Acum, că e ocupată, aș putea să-1 evit cu totul pe Whiting și să vorbesc direct cu proprietarul. Încuviință din cap gânditor. Exact asta ar trebui să fac.

-Acum? scăpă ea vorbele.

-Nu există un moment mai bun, draga mea. Cu puțin noroc, o să-1 conving pe om să vândă chiar azi. Își porni calul spre casă, apoi se opri și se uită înapoi. Vii?

-Desigur, dacă asta vrei. Își conduse încet calul pe lângă al lui și îi puse o mână pe braț. Vocea îi era joasă și indiscutabil seducătoare. Dar rămăsesem cu impresia că aveai alte planuri pentru restul dimineții. Își mușcă buza de jos cu dinții și se uită spre el cu ochii larg deschiși, de un albastru întunecat și ademenitori. El înghiți greu.

-Alte planuri?

-Ceva legat de muncă? Pentru viitor? Degetul ei trasă linii imaginare pe brațul lui. Ceva ce necesita, fără întârziere, atenția ta?

-Bineînțeles, zise el încet. Afacerea asta poate, desigur, să mai aștepte.

-Așa am crezut și eu. Zâmbi cu subînțeles, și el rezistă tentației de a o trage jos de pe cal și de a face dragoste cu ea acolo, pe iarbă. Haide, Marcus, cred că a sosit momentul în care să-ți arăt cât de bine stăpânesc arta călăritului. Te provoc la o întrecere până acasă.

-Nu intru niciodată într-o întrecere pe care nu intenționez să o câștig. Și niciodată nu mă întrec fără a cunoaște miza. Privirea lui rătăci peste ea și se mișcă în șa pentru a se adapta neașteptatului disconfort. Ce premiu îmi revine dacă o să câștig?

-Ei bine, dragul meu Lord Pennington, dacă vei câștiga, poți avea orice vei

dori, zise ea și zâmbi provocator. Râse și, înainte ca el să poată rosti vreun cuvânt, o luă din loc. El strigă după ea.

-Și dacă tu câștigi? Vorbele i se auziră în curentul de aer ce-l lăsase în urma ei.

-Orice vreau eu. El dădu piteni calului și o porni după ea. Nu-i păsa prea mult dacă avea s-o întrecă până acasă sau nu. Având în vedere miza, indiferent dacă pierdea sau câștiga, era într-adevăr un bărbat norocos.

-Se pare că pui ceva la cale, se auzi o voce familiară ce pătrunse în gândurile lui Marcus. Își ridică privirea de la registre și de la corespondența împrăștiată în fața lui pe biroul masiv ce fusese al tatălui și al bunicului său și zâmbi larg spre Reggie, care se sprijinea leneș de tocul ușii deschise a bibliotecii de la conacul Holcroft.

-Așa este.

-Asta credeam și eu. Reggie intră tacticos în încăpere și se afundă în fotoliul capitonat aflat în fața biroului. N-ai un administrator al moșiei pentru toate astea? Marcus se lăsă pe spate în fotoliu.

-Sigur că am. Dar el și-a făcut treaba, și acum e momentul să mi-o fac și eu pe a mea, după cum prea bine știi. Și tu te ocupi de domeniul tău în același fel.

Reggie ridică din umeri, și ceva în felul lui de a fi îi păru ciudat lui Marcus, ca și cum relaxarea acestuia era forțată.

-Credeam că nu vii până la sfârșitul săptămânii? Marcus îl studie curios pe prietenul lui.

-Londra mi se părea excesiv de plictisitoare. Nu sunt pe deplin sigur de ce. Poate că pur și simplu m-am plictisit de toate. În afară de asta, tu ești așa un bun exemplu, că am hotărât că există multe lucruri la conacul Berkley ce necesită atenție. Dincolo de asta, sublinie Reggie, e sfârșit de săptămână.

-Așa este? Marcus bănuie că zâmbetul larg de pe fața lui era nici mai mult nici mai puțin decât ridicol. Deja? Ești sigur?

-Absolut. Expresia lui Reggie era gânditoare, vorbele îi erau măsurate. Văd că acum ești mai binedispus decât la ultima noastră întâlnire.

-Reggie, ai în fața ochilor un alt bărbat. Își înlănțui degetele la ceafă și își înclină pe spate fotoliul. Un bărbat mulțumit cu destinul lui. Nu, nu doar mulțumit, ci fericit. Zâmbi. Fără rezerve, limpede și irevocabil fericit.

-Înțeleg, zise Reggie încet. Și cauza acestei fără rezerve, limpezi și irevocabile ferici este?

-Cauza? Aș crede că tu, dintre toți oamenii, ar recunoaște cauza.

-Mă tem că o recunosc. Marcus împinse fotoliul la loc și se aplecă în față.

-Atunci ar trebui să fii și tu fericit pentru mine.

-Bineînțeles,murmură Reggie.Se impun niște felicitări,fără îndoială.Și asta cere o băutură,pentru a sărbători.Se ridică repede și traversă camera spre un bufet încastrat în perete între rafturile de cărți,proiectat pentru a se potrivi cu coloanele de lemn canelat ce separau o amplă porțiune de rafturi de alta ce-i urma de-a lungul pereților bibliotecii.Marcus îl considerase întotdeauna ori o capodoperă arhitecturală,ori o glumă.Probabil puțin din amândouă.În vreme ce coloanele din cameră păreau,la prima vedere,a fi nimic mai mult decât ornamente decorative,aproape jumătate dintre ele ascundeau astfel de bufete.

Reggie deschise ușa unuia ce adăpostea coniacul lui Marcus.

-Ai vrea un pahar? Vocea lui Reggie se auzea înăbușit din spatele ușii bufetului.

-Nu,dar apreciez oferta ta generoasă,zise Marcus sec.Mai ales pentru că e coniacul meu.

-M-am gândit eu că așa vei face.Reggie se înapoie la birou cu două pahare într-o mână și o carafă în cealaltă.Marcus înălță curios din sprâncene.

-Ar fi nepolitic să lași un oaspete să bea de unul singur.Reggie așeză paharele pe birou,o idee mai tare decât era necesar,și Marcus observă din nou comportarea lui Reggie.Era preocupat,de parcă îl neliniștea ceva important.Nu părea deloc în firea lui.

-N-ai vrea să fii necivilizat.

-Oare?

-Niciodată.Reggie umplu paharele,împinse unul peste birou spre Marcus,apoi se așeză.Nu tu.Tu,Marcus,ai fost întotdeauna,fără greș,politicos.

-Una dintre regulile după care se trăiește,murmură Marcus și îl privi pe prietenul lui cu o îngrijorare crescândă.Marcus îl cunoștea pe viconte ca pe el însuși,și ceva nu era absolut deloc în ordine.Reggie studie în tăcere coniacul din paharul său,ca și cum lichidul chihlimbăriei deținea răspunsul la chinurile lui.Însăși tăcerea acestuia era îngrijorătoare.Reggie nu era genul de bărbat înclinat spre meditație sau proastă dispoziție.Firea lui greu de stăpânit nu dădea greș niciodată când venea vorba despre recuperarea după cele mai dezastruoase împrejurări.Marcus își aminti când tatăl lui Reggie murise,cu mai mult de zece ani în urmă.Deși durerea suferită de prietenul lui fusese evidentă,Reggie alesese să-și gestioneze suferința prin a celebra viața tatălui său mai degrabă decât a-i deplânge dispariția.Fusese o lecție de care Marcus ținuse cont atunci când propriul său tată murise.

-Te simți bine? întrebă Marcus.Reggie nu-i dădu atenție.

Într-adevăr,Marcus nu-și putu aminti,în decursul acestor mulți ani de prietenie,o

ocazie când pofta de viață a lui Reggie să nu fi învins orice fel de nenoroc ce se abătuse asupra lui. Chiar și când suferea de pe urma unei aventuri amoroase, și Marcus pierduse de mult șirul acestora, Reggie era de obicei excesiv de teatral, întotdeauna nestăpânit și în cele din urmă înclinat spre a filosofa. Și de fiecare dată mai mult decât dispus să discute liber și să analizeze fiecare cuvânt, fiecare ton, fiecare aspect minor, indiferent de motivele pentru care ajunsese să aibă inima frântă.

-Reggie? Dar nu fusese absolut niciodată abătut, rezervat sau reticent. Nu era niciodată tăcut. Marcus încercă din nou.

-Pun buna mea dispoziție de moment pe seama faptului că soarele a avut azi o remarcabilă nuanță de verde și mă gândesc că arendașii vor beneficia cu siguranță de asta în încercarea lor de a avea o recoltă excelentă în acest an.

Reggie îl fulgeră cu privirea pe Marcus și se încruntă.

-Ce?

-Asta aș vrea și eu să știu, zise Marcus încet. Pentru numele lui Dumnezeu, ce se întâmplă cu tine?

-Nimic. Reggie scutură din cap și luă o înghițitură de coniac.

-Nimic? Marcus pufni neîncrezător. Poate că ești un mare mincinos când e vorba despre a spune unei doamne că e cea mai fermecătoare faptură pe care ai văzut-o, dar n-ai reușit niciodată asta cu mine.

-Tu nu ești atât de fermecător. Un zâmbet firav își făcu apariția pe buzele lui Reggie. De fapt, nu te găsesc absolut deloc atră...

-Haide, haide, dă-i drumul, zise Marcus ferm. Nu te-am văzut niciodată într-o asemenea stare melancolică. Măi să fie, ești indiscutabil... Marcus căută cuvântul potrivit, apoi zâmbi. Poetic. Reggie scoase un râset scurt.

-Păi, dacă planul meu de a atrage afecțiunea nepieritoare a femeilor prin a fi îndrăzneț și periculos nu merge, pot cu siguranță să adopt atitudinea unui poet gânditor.

-O faci mult prea bine, prietene. Vocea lui Marcus deveni serioasă. Ce s-a întâmplat în aceste ultime zile de ai ajuns în starea asta de spirit?

Reggie scoase un lung oftat.

-Am descoperit că s-ar putea să fi greșit. Marcus râse, simțindu-se dintr-o dată ușurat.

-Asta-i tot? Tu ai greșit într-o sumedenie de chestiuni înainte și aș putea spune chiar că o s-o faci și în continuare.

-Fără îndoială. Reggie ridică din umeri cu indiferență.

-În ce privință ai greșit mai exact? Reggie ezită, apoi trase adânc aer în piept.

- Felul de a fi al bărbaților și onoarea femeilor.Marcus își miji ochii.
- Impresionant de filosofic,dar nu prea e un răspuns.
- Nu crezi? Aveam impresia că e un răspuns foarte bun.Reggie își învârti gânditor coniacul în pahar pentru mult timp.Se pare că mă aflu în fața unei dileme.
- Și?
- Și mă tem că,orice alegere aș face,o să aibă niște repercusiuni îngrozitoare. Reggie se îndreaptă spre cel mai apropiat raft de cărți.După cum am spus,e o dilemă urâtă.
- Asta chiar sună groaznic.Marcus se lăsă pe spate în fotoliu și îl privi cu atenție, încercând să ignore un simțământ din ce în ce mai intens al unui iminent dezastru.Ar trebui să înțeleg de aici că,în cele doar câteva zile de când am plecat din Londra,te-ai vârat într-o altă aventură amoroasă?
- Măcar dacă ar fi atât de simplu,murmură Reggie,examinând cărțile,ca și cum ar fi vrut să găsească un răspuns între copertelor lor.
- La dracu cu tot,Reggie! izbucni Marcus.N-ai fost niciodată nici măcar un pic șovăitor în a te încrede în mine.De ce ești acum atât de reticent să o faci? Reggie scoase cu ezitare o carte din raft și o frunzări.
- Miza e cu mult mai mare acum.
- Ce miză? încetează să bati câmpii,bătrâne,și treci la subiect.Despre ce tot vorbești? Reggie închise cartea cu o pocnitură și o vârî înapoi la locul ei pe raft.
- Starea de spirit în care te-am găsit când am sosit aici dă de înțeles că totul e în regulă cu tine.Vreau să zic tu și cu soția ta.Marcus scoase un oftat nervos.
- Da,bineînțeles,suntem extrem de fericiți împreună.Viața mea e sub control,a ta mă îngrijorează acum.
- Chiar și așa....Reggie își încrucișă brațele peste piept și se sprijini de rafturile cu cărți.Corectează-mă dacă greșesc,dar,în afară de asta,mai presupun că te-ai aruncat în sfârșit în prăpastie?
- Da,da,zise Marcus nerăbdător,și mă delectez cu zborul.Acuma,ce...
- Am greșit,Marcus.În vocea lui Reggie se putea simți regretul.
- Ai mai spus asta,dar încă nu înțeleg.Despre ce vorbești?
- Totul.Reggie oftă din rărunchiși îi întâlni privirea lui Marcus.Eu am greșit,și tu ai avut dreptate.Pentru un lung moment,Marcus se holbă confuz,apoi din-tr-odată înțelese exact ce Reggie nu se hotărâse să-i spună direct,înțelegerea îl izbi pe Marcus cu forța unui pumn în piept,tăindu-i răsufarea și înfigându-și ghearele în sunetul lui.Se ridică,rezemându-se cu mâinile de birou,și se luptă să rămână cu mintea întregă.Și în depărtare,în subconștient,auzi sunetul slab,dar

inconfundabil făcut de ceva ce cădea de la mare înălțime și se zdrobea irevocabil de pământ. Și știu că era inima lui.

CAPITOLUL 14

Singurul lucru mai văduvit de inteligență decât un bărbat îndrăgostit este, din păcate, oricare alt bărbat.

Helena Pennington

-Ai aflat ceva în Londra, nu-i așa? Legat de Gwen și de acest bărbat despre care erai atât de încredințat că nu există?

-Îmi pare rău, Marcus. Reggie scutură din cap și se apropie. N-am vrut să-ți spun, dar eu...

-Nu mi-ai spus! Marcus apucă paharul, dădu coniacul pe gât, apoi se întinse după carafă, știind că avea de ales între asta și gâtlejul celui mai vechi prieten al lui. Nu mi-ai spus nici un afurisit de lucru!

-Știu. Reggie scutură din cap. Este extrem de greu pentru mine.

-Iartă-mă că-ți fac viața grea! Marcus trase adânc aer în piept și încercă să imprime o notă de calm vocii sale. Spune-mi exact ce ai aflat. Acum.

-Nu e vorba despre ce am aflat. Reggie se strâmbă. Este ceea ce am văzut.

-Ce Dumnezeu ai putut vedea în Londra...

-Nu în Londra, aici.

-Ce?

-Am văzut-o, Marcus. Reggie se înfioră. Cu...el.

-De la început! Reggie trase adânc aer în piept.

-Eram pe drum, venind înapoi, și am luat-o pe o scurtătură. Știi, drumul care te scutește de jumătate de oră de călărit și trece pe lângă casa văduvei. Îi aruncă o privire curioasă lui Marcus. Știai că e ocupată?

-Da! Marcus își încleștă dinții. Continuă!

-Foarte bine. Pe când treceam, am văzut un bărbat apropiindu-se de călare și intrând în casă. Nu l-am recunoscut. Era mai în vârstă decât noi, evident bogat și Reggie își coborî vocea confidențial-dădea impresia că nu voia să fie văzut.

-Și după aia... îl îmboldi Marcus.

-M-am gândit că era ciudat, bineînțeles, pentru că nu locuise nimeni acolo mult timp și, de asemenea, și curios, având în vedere comportamentul secretos al bărbatului. Mi-aș pune la bătaie averea că își aranjase o întâlnire de natură amoroasă...

-Reggie!

-Scuze.Ei bine,nu m-am mai gândit la asta,pentru că fusesem și eu în situații similare,când am văzut-o sosind pe soția ta.Fruntea lui Reggie se încreți de îngrijorare.Călărea direct spre casă și nu s-a obosit să bată la ușă.Pur și simplu a intrat în casă fără vreun moment de ezitare.

-Înțeleg,zise Marcus încet,străduindu-se să-și păstreze calmul.Și?

-Și...asta-i tot.Reggie se încruntă.Nu-i de-ajuns?

-Nu,zise Marcus tăios.Nu-i nici pe departe de-ajuns.Trebuia să cugete la asta într-o manieră rațională și să ignore bubuitul inimii din piept,și greutatea din stomac,și nodul din gât.La prima vedere,se părea că,într-adevăr,Gwen se întâlnise cu cineva în casa văduvei.Reggie îi văzuse pe ea și-pe un oarecare gentleman necunoscut,dar nu exista nici o dovadă reală că se petrecuse ceva nelalocul lui.Puteau fi o sumedenie de motive care să explice ce căuta Gwen acolo.

-Marcus? Ce ar fi putut să facă în fiecare după-amiază de când sosiseră acolo.

-Marcus,ce crezi?

-Cred,Reggie...Marcus se forță să dea un ton calm vocii.Cred că ești la fel de înclinat ca mine spre concluzii greșite.Reggie rămase cu gura căscată.

-Concluzii greșite? Serios? Ce am văzut e mult mai dăunător decât orice lucru pe care ți-ai bazat vechile tale bănuieli.Tu nu aveai absolut nimic.Eu am dovezi solide a ceva ce nu este deloc în regulă.Marcus se uită la prietenul lui.

-Mulțumesc că ai clarificat problemele.

-Iartă-mă.

-Refuz să cred ce-i mai rău despre ea până când nu voi ști adevărul.

Chiar în vreme ce rostea aceste cuvinte,Marcus știu că erau mai ușor de spus decât de respectat.

-Ce ai de gând să faci?

-Nu știu.Marcus își trecu mâna prin păr.Nu vorbiseră el și Gwen despre încredere exact în dimineața asta? Cum să se aștepte ca ea să aibă încredere în el dacă el nu se comporta la fel cu ea? Am ajuns să-mi cunosc soția destul de bine în ultimele zile.Sau cel puțin cred că s-a întâmplat așa.A fost pe cont propriu de la moartea tatălui ei,și e nerezonabil din partea mea să mă aștept să-și schimbe firea tot atât de repede pe cât și-a schimbat statutul marital.Trebuie să respect faptul că e un suflet independent și discret în același timp,și în multe privințe cred că e la fel de precaută ca mine în ce privește sentimentele,dar nu mă îndoiesc nici o clipă că e o persoană onorabilă.

-Poate,dar e și femeie.Reggie clătină cu tristețe din cap.Sunt o specie cu totul diferită și,din experiența mea,nici pe departe atât de demne de încredere precum

bărbații.

-Gwen este, zise Marcus cu îndârjire, străduindu-se să creadă la rându-i.

-Suportți asta mult mai bine decât m-aș fi așteptat.

-Da? Marcus râse scurt. Eu nu prea simt asta.

-Ei bine, așa este, lucru pentru care te admir. Doamne, Dumnezeule, a fost îngrozitor. Reggie dădu pe gât coniacul, apoi merse spre birou și își reumplu paharul. Vreau să știi că n-am venit direct aici. Am călărit pentru multă vreme, frământându-mă dacă să-ți spun sau nu. N-ai idee cât de dificil a fost pentru mine.

-Din nou, ai scuzele mele. Din vorbele lui Marcus reieșea sarcasmul.

-Se acceptă. Te cunosc, Marcus. Știam că, odată ce inima îți era cucerită, pentru tine nu aveau să mai existe jumătăți de măsură. Reggie ridică paharul spre Marcus. N-ai mai fost îndrăgostit până acum. Dragostea m-a făcut întotdeauna irațional și, sincer, m-am așteptat la o oarecare doză de nebunie și din partea ta.

-Îți mulțumesc pentru votul de încredere, dar m-am mândrit întotdeauna că am rămas stăpân pe mine în fața dezastrului.

-N-ai pentru ce. Dar nu te-ai confruntat niciodată cu un dezastru ca ăsta. Cine să știe cum te-ar fi putut afecta? S-ar fi putut foarte bine să te răzbuni pe mesager.

-Încă aș putea, murmură Marcus.

-Știam că-mi risc viața și, mai rău, prietenia noastră, dar, în cele din urmă, mi-am dat seama că n-aveam de ales decât să-ți spun. Îți datorez atâta lucru, chiar dacă riscam să-ți atrag ura. Reggie îl studie cu atenție. Ce ai de gând să faci?

-După cum văd eu problema, am mai multe opțiuni. Marcus sorbi din coniac, întorcând în minte toate posibilitățile. Pot face ce am făcut întotdeauna, adică să bat în retragere. Să-i permit doamnei în chestiune să meargă pe drumul ei.

Bineînțeles, ea nu-i o simplă doamnă, e soția mea. Sau aș putea lupta pentru ea.

-Și?

-Și aș putea foarte bine să mă înșel, dar sunt convins că toate astea au o explicație. Sunt convins și că Gwen ține la mine; poate chiar mă iubește. De asemenea, nu cred că tot ce s-a petrecut între noi de când ne-am căsătorit e o simplă prefăcătorie din partea ei. Ridică din umeri. Bineînțeles, m-aș putea înșela.

-Dar nu crezi că te înșeli?

-Nu, nu cred. Sau cel puțin sper că nu mă înșel. Mă îndoiesc că e o actriță atât de bună. Marcus se întoarse și începu să se plimbe prin cameră, încercând să-și pună în ordine gândurile ce-i roiau prin cap. În acele momente din trecut în care am fost într-o relație cu o femeie, întotdeauna mi-am reținut sentimentele, și pe bună dreptate, după cum s-a dovedit până la urmă. Așadar, n-a fost deosebit de dificil

pentru mine să fac ceea ce se cuvine și să cedez în fața altui bărbat. Acum însă mi-am dăruit inima nimănui altcuiva decât soției mele. N-o să renunț la ea. Se opri și se uită la Reggie. E viața mea.

-Atunci... Reggie vorbea precaut. Decizi să lupți pentru ea?

-Nu pot trăi fără ea, zise Marcus simplu, știind că nu era decât purul adevăr.

Simți cum hotărârea pune stăpânire pe el. Nu avea să renunțe la ea. Era convins că nu-l trădase, dar, dacă exista și cea mai mică posibilitate ca el să se înșele, avea s-o ia de la capăt. Avea s-o ia amândoi de la capăt. Avea să o curteze și să o farmece, seducând-o iar și iar, dacă era necesar. Urma să facă orice pentru a o păstra în viața lui, în patul lui și alături de el pe femeia pe care o iubea, câte zile avea de trăit.

-Nu credeam să te aud spunând asta. Reggie oftă din rărunchi. Sunt profund impresionat.

-Mulțumesc. Marcus se îndreptă spre birou, puse jos paharul și se duse spre ușă.

-Unde mergi?

-La casa văduvei. O să-i dau de capăt poveștii ăsteia. Nu uita, eu cred că există o explicație nevinovată-sau cel puțin o explicație, alta decât concluzia la care ai ajuns tu. Dar Gwen e implicată în ceva, și vreau să știu despre ce este vorba.

-S-a zis cu respectarea independenței și a intimității ei. Marcus pufni.

-Ai crezut asta?

-Suna bine, murmură Reggie. Așteaptă-mă! Marcus aruncă o privire peste umăr.

-Deci vii și tu?

-N-aș putea rata asta. Reggie râse strâmb, și Marcus observă că prietenul său își recăpătase atitudinea obișnuită. Marcus?

-Da? Reggie trase adânc aer în piept.

-Sper că mă înșel.

-N-am nici o îndoială, zise Marcus cu o convingere de care nu era chiar sigur. Pe deasupra, te-ai mai înșelat în multe alte situații și o s-o faci din nou. Și Marcus se rugă să stea la fel lucrurile și de data asta.

-Ăsta e calul lui, zise Reggie în șoaptă.

-Așadar, e încă aici. Marcus studie scena cu atenție. O trăsură se găsea pe partea laterală a casei. Deși nu existau grajduri, nu se vedea nici un cal pentru trăsură.

Nici calul lui Gwen nu se vedea, și Marcus fu în același timp dezamăgit și ușurat. Orice se întâmpla aici, nu implica o confruntare cu soția lui. Cel puțin nu încă.

-Haide, atunci. Marcus își conduse calul în curte și descălecă. Reggie îl urmă îndeaproape, și amândoi o luară către ușă. Pe drumul de la conac, Marcus se hotărâse că modul cel mai bun de a aborda problema era cu o deplină

nevinovăție. Avea un interes legitim în cumpărarea casei. Era un lucru firesc să vină în persoană să-și prezinte oferta. Fără de veste, ușa se deschise. Un domn înalt și distins ieși, silueta lui blocând vederea către femeia din spatele lui.

Reggie îl înghionti pe Marcus.

-Nu e cumva ducele de...

-Într-adevăr, el este, zise Marcus încet. El era proprietarul casei? Trase adânc aer în piept și înaintă.

-Bună ziua, Alteța Voastră.

-Pennington? Și Berkley? Ducele râse cu amărăciune. Ar fi trebuit să știu că risc să dau de voi doi în această parte a lumii. Aruncă o privire peste umăr. Se pare, draga mea, că am fost descoperiți. Lui Marcus îi stătu inima în loc.

Un râs cumva familiar răsună în spatele ducelui, fermecător și cu totul feminin.

Madame de Chabot ieși la iveală și întinse mâna.

-Lord Pennington, ce surpriză plăcută.

-Doamnă, zise el, aproape sufocat de ușurare. Îi luă mâna și i-o ridică spre buze.

Asta e, într-adevăr, o surpriză plăcută. Se întoarse spre Reggie. Lord Berkley, îți amintești de Madame de Chabot? E o prietenă dragă a soției mele.

-Bineînțeles. Ochii lui Reggie se măriră în semn de înțelegere, și îi luă mâna cu un entuziasm nereținut. Cu greu aș putea uita o astfel de făptură deosebit de drăguță. Ducele își dresă glasul, și Reggie îi lăsă imediat mâna. Ea râse.

-Nici eu nu te-am uitat, milord.

-Iertați-mă, doamnă, zise Marcus încet, să înțeleg că locuiți aici?

-Pentru moment, răspunse ea cu un zâmbet amuzat. Deși de fapt nu sunt nimic mai mult decât un oaspete.

-Cred că a venit timpul pentru explicații, draga mea. Lord Pennington merită să știe exact ce se petrece aici, zise ducele cu hotărâre. Madame de Chabot se uită direct spre duce.

-Dar secretul nu-mi aparține, pentru a-l dezvălui, *mon cher*.

-Cu toate astea, nu-l poți lăsa cu întrebările fără sfârșit pe care, evident, le are.

Și, pentru că am impresia că e foarte posibil ca domnul pe care l-am văzut de la distanță atunci când am sosit aici să fi fost Lord Berkley-îl privi pe Reggie, care zâmbi slab-, întrebările lui Lord Pennington nu mai pot aștepta. Ea ridică delicat din umeri.

-Dacă tu crezi că e cel mai bine.

-Da, așa cred. Și, pentru că majoritatea acestor întrebări nu au legătură cu mine și mai ales pentru că s-a făcut târziu, o să plec. Ducele îi luă mâna și și-o duse la buze. Nu-și lua privirea de la ea, și între ei exista ceva atât de intens, încât Marcus

fu tentat să-și coboare privirea,ca și cum era martor la ceva extrem de intim între cei doi.Se uită la Reggie,care îi privea netulburat.Marcus îl înghionti cu cotul,și Reggie îi aruncă o privire enervată.

-Aș fi foarte recunoscător,domnilor-ducele le adresă aceste cuvinte lui Marcus și lui Reggie-,dacă ați păstra pentru domniile voastre prezența mea aici.Nu aș dori să pătez reputația lui Madame de Chabot cu bârfe fără sens.

-Nu-mi pasă,Edward,zise ea energic,uitându-se spre el.

-Dar mie îmi pasă.Zâmbi spre ea,și Marcus știu fără nici o îndoială că cei doi erau îndrăgostiți până peste cap unul de altul.Cunoștea situația ducelui, bineînțeles,o știa toată lumea în Anglia.Soția Alteței Sale era nebună,și așa fusese de-a lungul căsătoriei lor,preț de vreo doisprezece ani,își dădu Marcus seama.Zvonurile spuneau că fusese nebună încă înainte de căsătorie și că ducele fusese atras prin vicleșug în acel mariaj,dar onoarea nu-i permitea un divorț.

-Bineînțeles,Alteța Voastră,zise Marcus.Reggie încuviință din cap.

-Mulțumesc.Ducele aruncă o ultimă privire languroasă spre Madame de Chabot, apoi încălecă și plecă.Ea îl însoți cu privirea multă vreme,apoi oftă.După aceea, își îndreptă umerii și îi adresă lui Marcus un zâmbet cu subînțeles.

-Crezi că soția ta te-a trădat,nu-i așa?

-Nu,bineînțeles că nu,zise Marcus repede,știind prea bine că ea nu avea să-1 creadă pe deplin.

-Eu am crezut că soția 1-a înșelat,zise Reggie și chipul i se schimonosi.

-Dumneata? Ea ridică amuzată dintr-o sprânceană.Dar ești atât de fermecător, atât de lipsit de griji.Nu mi te imaginez a fi genul bănuitor.Reggie se uită țintă în pământ, cu un aer mohorât.

-Am fost un prost.

-Da,ai fost.Ea râse.Dar ești bărbat,și astfel de lucruri precum prostia nu pot fi evitate.

-Doamnă.Marcus înaintă.Atât Lord Berkley,cât și eu suntem vinovați că am tras concluzii nefondate.Dar vreau să știți că țin foarte mult la domnișoara Townsend,Gwen și...

-E îndrăgostit de ea,șopti Reggie malițios.

-Ce încântător.Madame de Chabot radia.

-În cea mai mare parte,e încântător.Marcus scutură din cap.Și totuși,asta m-a făcut să mă comport in ultimele zile într-un fel contrar firii mele.De fapt,au fost momente de când am cunoscut-o când m-am surprins fiind,ei bine,oarecum emotiv și foarte irațional.

-Asta e,într-adevăr,dragoste,milord.

Ea râse, apoi deveni serioasă și îl studie gânditoare. Și împreună cu dragostea vine și acceptarea celui la care ținem, nu-i așa?

-Așa așa crede, spuse Marcus.

-Acceptarea acelor lucruri la care nu te aștepti, dar care totuși ne însoțesc. Acele mici fragmente de, ah, ce încerc eu să spun-își căută cuvântul potrivit-viață, ca să zic așa. Situații nerezolvate din trecutul nostru, sau sentimente iraționale pe care încă nu le-am înfruntat, sau ceva mai important, ca, de exemplu, ah, obligații de familie.

-Lady Pennington nu are familie. E orfană, sublinie Reggie. Madame de Chabot scoase un oftat.

-Dragul meu Lord Berkley, ești într-adevăr fermecător, și îmi dau seama că faci tot ce poți să fii de ajutor, dar poate, doar pentru moment, ar fi mai bine dacă te-ai abține de la orice comentariu. Reggie se zbârli tot de indignare.

-Eu doar am încercat...

-Liniște, Reggie, zise Marcus.

-*Merci.* Ea îi aruncă lui Marcus un zâmbet ce putea topi și cea mai fermă reținere. Ducele era un bărbat foarte norocos. Francesca, strigă prin ușa deschisă. Avem vizitatori.

-Madame Freneau e și ea aici? Marcus se încruntă. Poate ca ducele nu era proprietarul casei? Sau era, dar...

-Vizitatori? Madame Freneau apăru în ușă. Ochii ei se măriră la vederea lui Marcus. Lord Pennington? Ce naiba faceți aici?

-Exact întrebarea pe care voiam eu să v-o pun, zise Marcus sec.

-Madame Freneau. Reggie făcu un pas în față și luă mâna doamnei. E într-adevăr o plăcere să vă văd din nou. Reggie îi ridică mâna spre buze și murmură: O foarte mare plăcere. Marcus îl privi ținând pe prietenul lui și își dădu seama că mai văzuse acea privire la Reggie. Și acum o putea și înțelege. Înfațișarea lui madame Freneau și atitudinea ei erau mult mai lejere și relaxate decât i se păruseră înainte. Părul ei blond îi cădea pe umeri și obrajii îi erau îmbujorați. Marcus știa că era mai tânără decât el, dar maturitatea atitudinii ei o făcuse mereu să arate mai în vârstă. Nu-și dăduse seama niciodată de cât era de drăguță. Și, judecând după reacția lui Reggie, nici el nu își dăduse seama de asta.

Ea își retrase mâna dintr-a lui Reggie și îi acordă un zâmbet la fel de amețitor ca al surorii ei.

-Plăcerea e de partea mea.

-Sunt sigur că toți ne bucurăm să ne vedem, îi întrerupse Marcus, dar mărturisesc că sunt complet contrariat.

Poate cineva, vă rog, să-mi explice și mie ce se petrece aici?

-Nu e deloc plăcut atunci când e contrariat, zise Reggie într-o șoaptă confidențială spre madame Freneau.

-Cu siguranță că pot vedea asta. Madame Freneau scutură din cap. Cu toate astea, nu-i treaba mea să divulg secrete. Marcus nu băgă în seamă un simțământ crescând de nervozitate.

-Sincer, chiar că nu-mi mai pasă al cui secret e. Vreau răspunsuri, și le vreau acum! Nici una din femei nu părea a fi deosebit de impresionată de cererea lui. Schimbară câteva priviri, apoi madame Freneau oftă adânc.

-Prea bine, milord. Nu așa îmi închipuiam acest moment. De fapt, nu plănuisem să fiu deloc prezentă.

-Nici eu. Madame de Chabot ridică din umeri. De fapt, Gwendolyn a afirmat cu mai puțin de o oră în urmă că o să-ți mărturisească totul în seara asta. Cred că a spus că de obicei ești foarte binedispus-franțuzoaica aruncă o privire inocentă spre el-chiar înainte de culcare. Reggie chicoti.

-Fără îndoială.

-Liniște, îl repezi Marcus, apoi își întoarse din nou atenția spre femei. Așadar, doamnelor, dacă nu vă supărați...

-Presupun că nu mai poate fi evitat, zise madame Freneau cu un aer resemnat, privirea alunecându-i pe lângă el.

-Se pare că nu. Madame de Chabot se uită și ea la ceva aflat în spatele lui. Marcus se holbă.

-Ce aveți de... Reggie râse.

-Întoarce-te, Marcus. Ar trebui să vezi asta.

-Nu sunt sigur că vreau, mormăi Marcus, dar totuși se întoarse. Dumnezeu mare! Trei copii, trei fete, stăteau la doar vreo jumătate de metru distanță și îl priveau cu întreaga indignare insolentă a tinereții. Aveau înălțimi diferite și tonuri diferite de păr roșu. Înfașurarea lor oglindea nepăsătoarea dezordine a unei zile petrecute în aer liber. De fapt, fata din mijloc era chiar mânjită de noroi pe față.

Și fiecare în parte semăna evident cu soția lui.

-Cine... Privi fără să-și creadă ochilor. Ce... Și ele îl fixau cu privirea. El își corectă părerea. Nu era doar indignare tinerească pe fețele lor: era indignare feminină. Reggie își dresese glasul.

-N-ar trebui să spună cineva ceva?

-El primul. Cea mai mică îl arătă pe Marcus.

-Cine ești tu? izbucni Marcus.

-Marcus. Unde-ți sunt manierele? Reggie își dădu ochii peste cap.

Nu-i așa modul în care să saluți trei domnișoare evident bine-crescute. Pășii spre fetițe. Permiteți-mi să mă prezint și să-mi prezint și prietenul cam nepoliticos. Eu sunt vicontele Berkley și acesta e contele de Pennington. Reggie făcu o plecăciune elegantă. Dar voi?

Fetele îl studiară bănuitoare, apoi se uitară una la alta și încuviințară din cap. Cea mai înaltă și evident cea mai mare ca vârstă înaintă.

-Acestea sunt surorile mele, domnișoara Patience Loring-fata mânjită pe față făcu o reverență-și domnișoara Hope Loring. Cea mai mică făcu și ea o reverență. Eu sunt domnișoara Charity Loring. Fata îi întinse mâna. Reggie o luă fără ezitare și o duse la buze.

-Îmi pare foarte bine să te cunosc, domnișoară Loring, zise Reggie cu același ton cu care i se adresase și lui madame Freneau. Ochii fetei se deschiseră larg, și o expresie de mirare îi apărură pe față.

-Îți pare bine că mă cunoști și pe mine? Următorul copil, Patience, întinse mâna.

-Firește că da. Vocea lui Reggie era serioasă. Îi luă mâna, o atinse ușor cu buzele, apoi se întoarse spre cea mai mică.

-Ah, eu nu vreau să-mi săruți mâna. Fetița își ascunse hotărâtă mâna la spate.

Tonul ei era trufaș. O femeie care își permite libertăți o s-o sfârșească prost.

Una din doamnele din spatele lui Marcus tuși sau poate se înecă.

Marcus își stăpâni un zâmbet și înaintă.

-Bravo! Ai perfectă dreptate. Se aplecă în fața celei mai mici, Hope. Acum, că am fost prezentați așa cum se cuvine, sper că mă puteți ajuta cu o mică problemă. Vă cunosc numele, dar-își coborî vocea într-o manieră secretoasă-nu știu cine sunteți. Și bănuiesc că asta e foarte important, nu-i așa?

-Poate. Copila îl studie atentă. Îți plac câinii?

-Câinii? Nu era exact la ceea ce se aștepta. Păi, da, îmi plac câinii.

-Și îți plac fetele? continuă ea.

-Firește că îmi plac, zise el serios. Poți întreba pe oricine dacă nu mă crezi.

-Pot garanta pentru asta, zise Reggie și rânji. A fost întotdeauna deosebit de atașat de doamne.

-Nu mă refer la doamne. Hope îi aruncă lui Reggie o privire de reproș. Vreau să spun fetițe. Copile. Fiice.

-Absolut. Marcus încuviință din cap. Chiar spuneam azi că sper să am o familie numeroasă, cu un mare număr de fiice, copilițe, care să alerge prin casă.

-Adevărat? Se uită la el cu toată intensitatea care încăpea în acei ochi de copilă.

-Adevărat, zise el ferm.

-Mătușa Gwendolyn nu era de părere că îți plac, interveni Charity.

Marcus se îndreptă.

-Mătușa Gwendolyn? Se uită spre madame Freneau.Mătușa Gwendolyn?

-Sunt copiii surorii ei,zise femeia.El se încruntă.

-Cea mâncată de canibali? Patience pufni.

-Asta i-am spus noi.

-De fapt,s-au înecat,zise Hope cu un suspin din inimă.

-Îmi pare rău,murmură el.

-Mătușa Gwen se temea că n-o să ne vrei.Și nu voia să trăim într-un loc unde nu suntem dorite,adăugă Patience.A fost foarte drăguț din partea ei.N-o plăceam foarte tare,dar e destul de drăguță.Hope îl trase de mânecă,veni mai aproape și își coborî vocea:

-Acum,o plăcem puțin mai mult.Dar nu cred că cineva a plăcut-o sau a vrut-o când era ea copil.

-E destul de trist,dacă stai să te gândești,zise Charity încruntându-se gânditoare.
Tu o vrei?

-Chiar foarte mult.Marcus nu spusese niciodată în viața lui cuvinte mai adevărate.Hope își miji ochii.

-Și pe noi ne vrei? Privirea lui Marcus alunecă de la o fetiță la alta și văzu că păreau să-și țină toate răsufarea.Brusc,își dădu seama că arunca o privire înspre viitor.Fiicele lui aveau să semene foarte mult cu...nepoatele lui.
încuviință din cap și apoi zâmbi larg.

-Chiar foarte mult.

-Va trebui să juri,zise Patience ferm.Hope rânji.

-Cu sânge.Reggie își înăbuși un chicot.

-Suntem înăuntru dacă o să aveți nevoie de noi,zise madame Freneau.O clipă mai târziu,doamnele dispărură în casă.Marcus ridică dintr-o sprânceană.

-Sânge?

-Nu se acceptă altceva.Charity se uită la el cu atenție,și Marcus înțelese că asta era o încercare.

-Categoric.Ce mi-o fi venit? Marcus îl apucă pe Reggie și îl trase lângă el.Și știu că și Lord Berkley vrea să participe.Suntem ca frații.Chiar mai apropiați.Ați putea chiar să-i spuneți unchiul Reggie.Reggie mormăi.

-Unchiul Reggie?

-Ai prefera Reginald? întrebă Marcus în șoaptă.

-Unchiul Reggie să fie.Tonul lui Reggie era mai puțin decât entuziast.Dar nu mă dau prea tare în vânt după sânge.În special al meu.Hope își puse mâinile în șolduri.

-Câți ani ai?

-Treizeci și unu,zise Reggie prudent.De ce?

-Eu am doar zece ani,și sângele nu mă sperie absolut deloc,zise Hope și zâmbi compătimitor.

-Evident că ești un om mai curajos decât mine,mormăi Reggie.

-Haide,Reggie,am făcut și noi chestii din astea când eram copii.Marcus li se adresă fetelor: Și încă mai am cicatricea pe cot drept dovadă.

Patience făcu ochii mari.

-O ai? Pot s-o văd și eu?

-Poate,cu alt prilej.Haide,să vedem.Marcus se uită nerăbdător în jurul lor.Cine are cuțitul?

-Ce cuțit? întrebă Charity neliniștită.

-Trebuie să aveți un cuțit,nu? Vocea șocată a lui Marcus nu prea se potrivea cu ușurarea dată de faptul că nu ascunseseră cuțite pe sub fuste.Cum să avem sânge fără un cuțit?

-Nu folosim sânge.Patience scutură din cap.Marcus icni.

-Fără sânge?

-Nu.Scuipăm.Hope pufni și începu să acționeze conform celor afirmate.Își întinse degetul arătător.Vezi? Expresia lui Reggie se luminează.

-Păi,sunt absolut sigur că vreau să fac asta.

-Nu știi,Reggie.Marcus scutură din cap cu seriozitate.Este cu adevărat un jurământ de sânge fără sânge? Vreau să zic,are aceeași însemnătate? Aceeași putere? Am niște rețineri serioase în legătură cu asta.

-Am făcut-o întotdeauna așa,zise Patience cu hotărâre.Și a funcționat de fiecare dată.

-Totuși,e un jurământ sfânt.Charity miji ochii.Bineînțeles,dacă nu vrei să-1 faci...

-Ah,cu siguranță o să-1 fac.Sânge simbolic e probabil mai bine decât fără sânge deloc.Marcus scuipă pe deget.Și acum? Patience zâmbi larg.

-Acum ne frecăm degetele împreună și repetăm cuvintele solemne.

-Știam eu că trebuie să fie și niște cuvinte solemne,spuse Reggie în șoaptă și scuipă cu voioșie pe deget.Câteva momente mai târziu,după mult scuipat și frecat,Hope își ridică mâinile ca o mică preoteasă păgână.

-Jur pe tot sângele ce-mi curge în vene-vocea îi era joasă și dramatică,și Marcus făcu tot ce putu să-și mențină o mină serioasă-că n-o să încalc niciodată acest legământ,altfel o să suport cumplitele,oribilele consecințe.Pe vecie.

-Jur,promise Marcus cu toată sinceritatea cerută de acest moment.

-Amin. Vocea lui Reggie răsună cu entuziasm, și fetele chicotiră la unison. Deși aș vrea foarte tare să știu exact care ar fi aceste cumplite și oribile consecințe dacă jurământul ar fi încălcat.

-Sunt rele. Patience scutură din cap cu tristețe. Foarte, foarte rele.

-Nu contează mai deloc, pentru că nimeni dintre noi n-are intenția de a încălca jurământul. Marcus zâmbi spre fete. Remarcabila lui bună dispoziție revenise, în toată puterea cuvântului. Descoperirea nepoatelor lui Gwen explica multe din atitudinea și comportarea soției lui, posibil și motivul pentru care acceptase să se mărite cu el de la bun început. Nu fusese ușor să aibă deplină încredere în ea și, ce-i drept, simțise și o umbră de îndoială. Acum era foarte mulțumit că ascultase mai mult de inimă decât de minte.

-Și acum? întrebă Reggie.

-Acum, bătrâne prietene, doamnelor... Privirea lui Marcus lunecă de la una la alta și zâmbetul i se lăți pe față. Cred că e timpul să mergem cu toții acasă.

CAPITOLUL 15

*În ciuda greșelilor bărbaților, sau poate din cauza lor, nu putem trăi fără ei.
Și care femeie și-ar dori sincer asta?*

Francesca Freneau

„Nu ai de ce să-ți faci griji.”

Gwen își repetase la nesfârșit asigurarea asta, până când devenise un refren ce se relua într-una în mintea ei. Comentariile lui Marcus despre plimbarea lor călare de azi și propriile păreri despre caracterul lui îi întăriseră hotărârea de a-i spune despre fete cât de curând posibil. Madame Freneau îi susținuse din toată inima decizia, deși tot ea susținuse că Marcus ar fi trebuit informat despre nepoatele lui Gwen cu multă vreme în urmă.

Gwen nu-l văzuse pe Marcus de când se înapoiase de la casa văduvei. Fusese destul de ciudat să se afle acolo când sosise vizitatorul lui Colette. Și încă și mai ciudat să-i descopere identitatea. Situația lor era foarte tristă, și Gwen își dorea să îi poată ajuta, dar se părea că nimeni nu putea face ceva pentru cei doi. Iar Gwen avea propriile probleme de care să se îngrijoreze.

Marcus nu fusese acasă atunci când ea se înapoiase. Godfrey îi spusese că el și Lord Berkley ieșiseră. Ciudat, credea că Lord Berkley nu trebuia să sosească atât de devreme, deși nu conta prea mult, bănuia ea. În mod evident, vicontele urma să stea pe-acolo destul de mult. Nu că ar deranja-o chiar îl simpatiza pe bărbat-, dar poate era timpul să facă, în sfârșit, cineva ceva pentru a-l ajuta să-și găsească și

el o soție. Gwen încercase să-și găsească de lucru, revizuiindu-și de o duzină de ori în minte plănuita explicație pentru soțul ei, dar nu mai rezistase, copleșită de oboseala adusă, fără îndoială, de griji, și adormise. Desigur, Marcus se întorsese între timp, dar nu era în camerele lui. Se îndreptă spre bibliotecă. Când Marcus era în casă, își petrecea foarte mult timp acolo, și probabil că și acum tot acolo avea să îl găsească. Se îmbrăcase pentru cină, deși mai era o oră și ceva, și pornise hotărâtă să-și găsească soțul și să-i dezvăluie totul, gândindu-se că mai bine scăpa odată de toată povara. La început, se gândise că cina ar fi fost un moment excelent pentru a pomeni în treacăt despre fete, în timp ce mâncau o friptură bună de vită sau beau un pahar de vin, dar apoi se întrebese dacă să-i spună totul exact înainte de culcare sau, și mai bine, după aceea, dar deja amânase prea mult această confruntare. Nu că ar fi chiar o confruntare, își amintea ei înseși, deși, pe moment, era pregătită pentru ceva foarte aproape de o confruntare.

Coborî scările într-o manieră calmă, potrivită contesei de Pennington, deși atitudinea ei era determinată mai degrabă de teamă decât de conștientizarea propriului statut. „*Nu ai de ce să-ți faci griji.*”

Brusc, își aminti că, indiferent de reacția lui, putea face exact ce voia. Avea propriii bani într-un cont în Londra, aranjament făcut de domnul Whiting, precum și propria casă. Dacă Marcus nu voia să le crească pe nepoatele ei, cu siguranță se putea îngriji singură de ele, fără ajutorul lui. Madame Freneau ar putea accepta să le fie guvernantă permanentă, tutore și însoțitoare. Gwen ar putea găsi o casă în oraș pentru momentele în care ea și Marcus locuiau în Londra și ar putea să le viziteze în fiecare zi. Nu era varianta ideală, dar era o soluție.

Ajunse la baza scărilor și o luă spre bibliotecă. Un râs slab răsună undeva departe în întunericul casei. Nu, nu un râs, mai mult un chicotit. Probabil undeva, o servitoare flirta cu un valet. Gwen văzuse nenumărate astfel de flirturi în anii în care fusese guvernantă, dar respinsese întotdeauna avansurile care i se făcuseră.

Era mult prea conștientă de comportamentul corect cerut de poziția ei. Brusc, o străfulgeră gândul că obosise de atâta corectitudine. Nu, ușurarea ei de moment dispăruă subit. Dacă Marcus nu voia fetele, nu era așa cum îl crezuse ea. Și cum să trăiască Gwen cu un asemenea bărbat? Chiar și pentru doar șapte ani și jumătate. Ajunse la ușa bibliotecii, trase adânc aer în piept, își îndreptă umerii și afișă un zâmbet plăcut. „*Nu ai de ce să-ți faci griji.*”

Dădu să bată, apoi se decise că era biblioteca ei în aceeași măsură cât era și a lui, deschise ușa și intră în încăperea. Lămpile erau deja aprinse în apusul ce se insinua, și camera era dominată de atmosfera cu tentă de auriu intens și albastru ce marca sfârșitul zilei. Un pahar pe jumătate gol stătea lângă carafa de pe birou.

-Marcus? Înaintă și mai mult în bibliotecă.

-Nu e deocamdată aici. Lord Berkley își descolăci silueta longilină dintr-un fotoliu plasat în fața biroului și se ridică iute, cu nelipsitul zâmbet pe față. Dar îl aștept să vină cât de curând.

-Lord Berkley. Zâmbi, în ciuda unei vagi iritări resimțite la vederea lui. Cu viconte a aici, nu era posibil să-i dezvăluie totul lui Marcus. Pe de altă parte, o terță persoană îi oferea, de fapt, o amânare justificată. Își întinse mâna cu un reîmprospătat entuziasm. Credeam că nu vii decât la sfârșitul săptămânii.

-Este sfârșitul săptămânii. El râse și îi atinse mâna cu buzele. Dumneata și soțul dumitale aveți multe în comun.

-Da?

-Ai fi surprinsă. Zâmbi malițios, și ea se întrebă ce voia de fapt să zică. Nu că ar fi contat. Viconte se îndreptă spre birou și își reumple paharul din mână. Dorești și dumneata? Știu unde sunt pahare curate.

-Atunci știi mai multe decât mine. Scutură din cap. Încă învăț cum să ajung dintr-o cameră în alta.

-Să-ți pun, atunci? Coniacul soțului dumitale e excelent.

-Fără îndoială. Se cutremură, amintindu-și ultima experiență cu coniacul. Cred că nu, mulțumesc.

-Nu? El o studie gânditor, apoi încuviință din cap. Poate vin de Xeres? Madeira? Altceva la alegerea dumitale, poate? Ea râse.

-Dragul meu Lord Berkley, cineva ar putea crede că încerci să mă îmbeți.

-Vai de mine, Lady Pennington, sunt șocat că te-ai putea gândi la așa ceva. Vocea lui Berkley era indignată, dar în ochi îi lucea amuzamentul. N-aș încerca niciodată un astfel de lucru cu o femeie măritată. Se opri. Cel puțin nu cu una măritată cu un prieten.

-Sunt atât de fericită să aflu că ai anumite standarde morale.

-Ah, într-adevăr, am.

-Nu mi-ar plăcea să cred că ai o influență nefastă asupra soțului meu.

-Nici vorbă. Își coborî vocea la o șoptă confidențială. Mai curând, el a avut întotdeauna o influență nefastă asupra mea.

-Serios? întrebă ea și ridică dintr-o sprânceană.

-Păi, poate nu mereu. Schiță un zâmbet și sorbi din coniac. De fapt, am avut întotdeauna aceeași influență nefastă unul asupra celuilalt.

-Vin de Xeres.

-Poftim?

-Dacă ai de gând să-mi spui povești despre soțul meu, poate că ar merge mai bine

cu un vin.

-O alegere excelentă.Traversă camera spre ceea ce arăta ca o altă semicoloană decorativă ce înconjură biblioteca și deschise o ușă despre a cărei existență ea nici nu bănuise.Se întoarce la birou cu o sticlă și cu un pahar,turnă vin și i-l întinse.Marcus are niște gusturi excelente.

-Mulțumesc.Gwen avu impresia că vicontele nu se referise doar la băutura.

-Trebuie să-ți spun,sunt pe deplin de acord cu această căsătorie a voastră.

-Serios?

-Da,deși trebuie să admit că la un moment dat am nutrit speranța deșartă că își va îndrepta afecțiunea spre sora mea și va deveni,prin căsătorie,fratele meu,dar n-a fost să fie.

-Serios? Ignoră un acces de gelozie față de această soră a vicontelui.Sora dumitale nu ținea la Lord Pennington?

-Ah,1-a adorat dintotdeauna.Din nefericire,își iubește câinii și caii mult mai mult.Zâmbi larg.Abia are cincisprezece ani,și Marcus a privit-o întotdeauna cu aceeași enervare și afecțiune ca mine.Ca pe o soră mai mică.

-Înțeleg.Gwen zâmbi și sorbi din vinul de Xeres.Așadar,milord,de ce ești atât de încântat de uniunea lui cu mine? Această căsătorie n-a fost în întregime alegerea lui.

-Nu,dar cred că a ieșit cum e mai bine.O studie gânditor.Marcus a fost întotdeauna reținut când venea vorba despre sentimentele lui.În marea parte a timpului nici chiar eu nu știam exact ce gândea.Ridică paharul în cinstea ei.Dumneata,draga mea Lady Pennington,ai distrus această reținere.

-Serios?

-Da,chiar așa ai făcut.Zâmbi trist.În dumneata a găsit ceea ce nu se aștepta,dar își dorise mereu.Din ce am văzut până acum,ești foarte potrivită pentru el.N-am crezut că voi ajunge să admit asta,dar sunt extrem de gelos pe norocul lui. Cuvintele lui îi încălziră inima.

-Ăsta e,poate,cel mai frumos lucru pe care mi 1-a spus cineva vreodată.

-Din nou flirtezi cu soția mea? Vocea lui Marcus se auzi dinspre ușă.

-Acum și întotdeauna.Berkley își duse mâna în dreptul inimii.M-ai prins,bătrâne, încercam s-o conving să te părăsească și să fugă cu mine.

-Și a mers? Marcus se îndreptă spre ea și o luă de mână.Privirea lui surâzătoare se întâlnește cu a ei.Ești gata să mă abandonezi și să fugi cu acest...ticălos? îi ridică mâinile spre buze.Să știi că n-aș putea suporta.

-Nici eu,zise ea încet,privindu-l fix în ochi.O voce slabă din subconștient șopti ușor.,,Soarta.” Berkley mormăi.

-Poftim de vezi.Am ajuns iar în miezul problemei.Dacă aş fi un ticălos,ar fugi cu mine într-o clipă.Ea râse și își trase mâinile dintr-ale soțului ei.

-Niciodată,milord.Marcus zâmbi larg.

-Reggie are o teorie cum că femeile găsesc irezistibili bărbații care nu sunt potriviți pentru ele.Ea scutură din cap.

-Cred că ar trebui să reflectezi mai mult la asta.

-De fapt,zise Marcus încet,cred că e parțial adevărat că acele însușiri care sunt mai puțin strălucite ar putea fi considerate destul de interesante.Nu ești de acord, draga mea? Ea se încruntă.

-Absolut deloc.El continuă de parcă n-ar fi auzit-o:

-Lucru valabil nu numai la bărbați,dar și când vine vorba despre femei.

-Nimic nu se compară cu o femeie ce are un secret,am zis mereu asta.Berkley încuviință ferm din cap.Face ca o doamnă să fie misterioasă și destul de captivantă.

-Ducând teoria ta un pas mai departe-Marcus se încruntă-,s-ar înțelege de la sine că doamnele pe care le găsim...ca să folosesc cuvântul tău...captivante...

-E un termen excelent,zise Berkley infatuat,-într-adevăr,așa e,admise Marcus încuviințând din cap.Treaba este că,dacă o doamnă este cu adevărat captivantă,ar fi de înțeles că ar avea,inevitabil,un secret.Gwen se uită neîncrezătoare.

-E absurd.

-Chiar dacă n-am ști că are un secret,tot ar exista ceva la ea.Vocea lui Marcus părea meditativă.Un fel de atmosferă în jurul ei.Ca un parfum persistent pe care-l simți mereu sau...

-O melodie ce-ți răsună în minte,dar pe care nu poți s-o recunoști,zise Berkley.

-Exact.E un mister pe care se pare că nu-l poți dezlega,probabil pentru că n-ai nici cea mai vagă idee ce întrebare să pui.Deși mie personal mi-a plăcut întotdeauna să existe puțin mister.Marcus se duse spre birou și își luă paharul.

Da,într-adevăr,dezăluirea unui mister este un excelent exercițiu pentru minte.

-Serios? Gwen avu sentimentul stânjenitor că bărbații se refereau la cu totul altceva decât părea să reiasă din vorbele lor.Cât despre mine,prefer ca lucrurile să fie cât mai directe.

-Da? Marcus ridică dintr-o sprânceană.

-Da,așa este.Vocea ei era fermă,dar neliniștea începu să-i freamăte în stomac.

-N-aș fi crezut asta niciodată,murmură Marcus și sorbi din coniac.Gwen,ai secrete?

-Eu? Vocea ieși ca un chițait ciudat.Își dresе glasul.Nu.Se opri.Bineînțeles că nu.Ăsta ar fi momentul perfect să-i spună despre fete.Presupun că toată lumea

are oarece secrete neînsemnate. Dar Berkley era de față, și n-avea nici o idee dacă asta era în favoarea sau în defavoarea ei. Aș spune că ale mele nu sunt deloc importante. Totuși, probabil era mai bine să-i spună între patru ochi proaspătului ei soț despre celelalte membre ale familiei ei. Dar pe moment nu-mi vine nimic în minte, zise ea și zâmbi dulce.

-Ei, haide, dragă Gwendolyn. Marcus o studie curios. Pun pariu că ai cel puțin un secret important.

-Poate chiar două, adăugă binevoitor Berkley. Marcus încuviință din cap.

-Sau trei.

-Ah, dar, dacă ar fi să-ți spun, n-ar mai avea nici un haz, nu-i așa? Luă repede o gură de vin, dorindu-și cu disperare pentru o clipă să fi fost coniac și căutând la fel de disperată un subiect de conversație mai puțin periculos. La urma urmei, până acum nu-l mai mințise așa, pe față. Și era păcat să o facă tocmai acum, când era atât de aproape de a-i mărturisi totul. Așa... începu ea veselă. Godfrey a spus că voi doi ați călărit împreună azi. A fost o zi frumoasă. A fost plăcut?

-Foarte plăcut, răspunse Berkley, cu un zâmbet larg.

-Mai mult decât plăcut, adăugă Marcus. E cel mai ciudat lucru, dar, deși mi-am petrecut o mare parte din viață aici, reușesc mereu să văd ceva nou și interesant, în special primăvara. Nu ești de acord, Reggie?

-Absolut.

-Ce drăguț, murmură Gwen. Nu era absolut deloc interesată de noile priveliști oferite de fiecare anotimp, dar, atâta vreme cât Marcus nu mai vorbea despre secrete, primăvara la moșie era un subiect la fel de bun ca oricare altul.

-Bineînțeles că nu totul e plăcut, spuse Marcus. Primăvara are tendința să te facă să vezi că e nevoie de anumite reparații.

-Întotdeauna, încuviință Berkley. Gwen sorbi din vin și se prefăcu foarte atentă.

-Într-adevăr, chiar dacă nu mai e a mea, am observat totuși că este nevoie de ceva muncă la... la casa văduvei, zise el după o pauză. Casa văduvei? Gwen se înecă cu băutura., „Când a fost el la casa văduvei?” Marcus porni spre ea.

-Te simți bine?

-O lovitură puternică între omoplați ar fi de ajutor, propuse Berkley.

Gwen ridică o mână pentru a-i opri pe amândoi și spuse cu o voce chinuită:

-Nu, mulțumesc. Mă simt foarte bine.

-Ești sigură? Tonul lui Marcus era preocupat, dar în ochi îi lucea un grăunte de amuzament. Ea își stăpâni lacrimile, își trase nasul și se uită direct în ochii soțului ei. Îl fixă cu privirea vreme îndelungată. Marcus abia putea să-și rețină un zâmbet. Avea înfățișarea unui bărbat care învinsese, și știa asta. Ea se uită spre

Berkley, care avu eleganța să-și ferească privirea, dar nici el nu reuși să-și stăpânească zâmbetul. Din nou, privirea i se întoarse spre soțul ei..

Brusc, își dădu seama că el știa totul despre fete. Mda, probabil le și întâlnise. Și, la fel de evident, nu se supăraseră din moment ce era atât de amuzat. Fu străbătută de un sentiment de ușurare, însoțit de ceva mai mult decât o notă de supărare. De ce nu i-a spus pur și simplu ce știa? Ce fel de joc de-a câinele și pisica juca el? Își încrucișă brațele peste piept și îl privi țintă.

-Ei bine?

-Ei bine ce? zise Marcus precaut.

-Pentru că asta nu e treaba mea... Berkley se duse spre ușă. Și, desigur, sunt așteptat în altă parte. Ajunse la ușă și se strecură afară. Ea abia dacă băgă de seamă.

-N-ai de gând să-mi spui și mie ce ai aflat? Sau să-mi pui întrebări? Sau ceva?

Marcus o studie gânditor.

-Nu cred. Ea se holbă la el.

-De ce nu? El ridică din umeri.

-Nu-i nevoie. Știu tot ce trebuie să știu.

-Da? zise ea prudentă.

-Da. Iar ce nu știu exact... am reușit să ghicesc. Și probabil destul de precis, de fapt. Zâmbi într-o manieră enervant de infatuată. Să continui?

-Te rog.!

-În primul rând, ai fost de acord să te măriți cu mine pentru a-ți obține moștenirea, astfel încât să poți avea grijă de nepoatele tale. Foarte lăudabil, de fapt. Sorbi din coniac. Nu mi-ai spus despre ele pentru că n-aveai încredere în mine. Ea dădu să protesteze, dar se opri. La urma urmei, el avea dreptate.

-Să admitem că la început n-aveai nici un motiv să te încrezi în mine. Nici măcar nu mă cunoșteai. N-aveai de unde să știi dacă aș fi bucuros să le am pe copile la mine acasă sau nu. Scutură din cap. M-am gândit foarte mult la asta, și e de înțeles. Până la mine, n-a existat nici un singur bărbat în viața ta care să-ți fi câștigat încrederea. Ea își înalță capul.

-Nu trebuie să-ți fie milă de mine.

-Nu îmi e, zise el simplu. Sau cel puțin nu acum. Totuși, îmi este milă de copilul care a crescut simțindu-se nedorit. Și de fata căreia i s-a spus că tatăl ei a lăsat-o fără o lescaie. Și de tânăra care s-a trezit a fi obiectul atenției nedorite din partea stăpânilor ei și a altor bărbați. Își miji ochii. Dar n-am pic de milă față de actuala contesă de Pennington, care are trei fetițe care, deși cam fără tragere de inimă, nutresc o oarecare afecțiune față de ea, precum și o nouă soacră care o

adoră și un soț care ridică din umeri-a descoperit că e îndrăgostit până peste cap de ea.Ei i se tăie răsuflarea.

-Ești îndrăgostit de mine?

-Așa nebunește cum sună.Își puse paharul pe birou și zâmbi pieziș.Sunt.

-Dar...Ea scutură din cap pentru a îndepărta șuvoiul de gânduri și sentimente care i se invârtea în minte.Dar am căzut de acord că n-o să fii.

-Da,ei bine,numai și numai legat de asta-se îndreptă spre ea-,ar fi trebuit să n-ai încredere în mine.

-Nu te apropia,zise ea tăios.

-De ce nu? Zâmbi viclean și continuă să meargă spre ea.Ăsta e momentul în care te iau în brațe și ne jurăm unul altuia să ne iubim până la sfârșitul vieții.Își întinse mâna să o îmbrățișeze,dar ea se retrase.Fu cuprinsă de un ciudat sentiment de panică.

-Nu-ți pot promite așa ceva,Marcus.

-De ce nu? Se încruntă.Nu mai avem secrete unul față de celălalt.Sunt mai mult decât dispus să le cresc pe fetițe ca și cum ar fi ale mele.De fapt,îmi plac chiar foarte mult.Aproape la fel cum îmi place mătușa lor.

-Dar-ea se strădui să-și găsească cuvintele potrivite-eu nu te iubesc.El o studie atent,apoi zâmbi larg.

-Nu te cred.Ea icni.

-E adevărat.Admit,simt o oarecare afecțiune față de tine.Și chiar îmi place mult de tine.Și să admitem că-aruncă vorbele-poftesc la tine.El râse și o trase în brațele lui.

-Poftești?

-Da.Ea se uită la el sfidătoare.Cred că,ei bine,da.

-Poftești la mine? El râse din nou,apoi se aplecă și o sărută ușor pe ceafă.Ce încântător.

-Așadar,nu te superi? întrebă ea luptându-se pentru a rezista slăbiciunii din genunchi pe care atingerea lui i-o provoca întotdeauna.

-Absolut deloc,murmură el.O să accept pofta pentru moment.

-Cum adică pentru moment?

-Draga mea Lady Pennington.Își săltă capul și o privi în ochi,iar ea rezistă dorinței de a se topi în brațele lui.Mi-a luat mult timp să găsesc dragostea.Și bănuiesc că va fi nevoie de multă vreme ca tu să accepți că poți avea încredere în mine.În ce privește viitorul tău,al nepoatelor noastre și al copiilor noștri.

Totuși,cred că deja mi-ai încredințat inima ta,indiferent că vrei să recunoști asta sau nu.Își apropie buzele de ale ei și o sărută cu o pasiune și o dorință care mai

că o lăsară fără suflare.Își retrase capul și zâmbi larg spre ea.Poți să-i spui cum vrei,dar tu mă iubești,Gwen,și o să-mi petrec fiecare oră a următorilor șapte ani și jumătate străduindu-mă să te fac să admiți.Începând chiar din acest moment. Ea înghiți în sec.

-Aici?

-Nu,nu aici.El râse.Pe moment,avem un Berkley curios care așteaptă,probabil cu urechea lipită de ușă,precum și o nouă familie care are nevoie de atenție.Sunt mai convins decât oricând că destinul ne-a condus spre căsătorie și sunt la fel de convins că destinul meu este să te iubesc,la fel cum al tău e să mă iubești pe mine.

-Serios? De ce?

-Cele trei ursitoare din grădină au hotărât așa,și există și trei fete care se așteaptă,fără îndoială,la asta.O sărută din nou apăsător.Mai târziu,am să-ți arăt exact ce plan de atac intenționez să folosesc pentru a te convinge să-ți accepți soarta.

-Vai de mine,șopti ea.Dincolo de asta,Marcus...Se adună și trase adânc aer în piept.Dragostea e o capcană pentru femei,și nu voi cădea în ea.

-Draga mea Lady Pennington,spuse el și zâmbi viclean.Ai căzut deja.

CAPITOLUL 16

Întotdeauna poți conta pe un unchi care să aranjeze treburile.Cu toate astea,de vreme ce unchii sunt și ei bărbați,nu poți fi atât de sigură că recunosc o problemă de la bun început.

Charity Loring

-Vrem să-ți vorbim.Marcus își ridică privirea de la birou și se trezi în fața a trei perechi de ochi fixați asupra lui.Nu mai era surprins că fetele reușiseră să intre în bibliotecă și se aliniaseră în fața biroului său fără ca el să bage de seamă.Într-adevăr,deși observase,în săptămânile de după sosirea lor,că uneori făceau mult zgomot,știa,de asemenea,că erau înclinate să se furișeze atunci când doreau.Și,cu siguranță,viața nu mai putea fi numită plictisitoare.Se lăsă în fotoliu și zâmbi.

-Despre ce doreați să vorbiți cu mine? Fetele schimbă priviri între ele,apoi Charity își îndreptă umerii.

-În primul rând,vrem să știi că suntem foarte fericite aici.

-Ne place noua noastră familie,zise Patience.

-În special unchiul Reggie și buni Pennington,adăugă Hope foarte distractivă

pentru cineva atât de bătrân.

-O să fie încântată să audă asta,dar v-aș sugera să nu menționați partea cu bătrânețea.Marcus încuviință din cap serios.E foarte sensibilă când vine vorba despre vârsta ei.Mama lui sosise în săptămâna anterioară,la câteva zile după ce madame Freneau și Madame de Chabot se întorseseră la Londra,și fusese încântată să le vadă pe fete.Deveniseră rapid prietene,și,i se spusese,mama lui nu ezitase deloc să participe la jurământul de sânge.Evident un punct în favoarea ei,în ochii noilor ei nepoate.

-Toate astea sunt foarte bine de știut.Studie fețele de dinaintea lui.Dar mai e ceva,nu-i așa? Charity încuviință din cap.

-Nu credem că mătușa Gwen e fericită.Hope se aplecă în față și își coborî vocea confidențial.

-Acum ne place de ea,dar e mai degrabă o persoană ciudată,nu crezi? Marcus se încruntă.

-Ce vrei să spui?

-Păi.Patience se gândi pentru o clipă.Se poartă de parcă ar aștepta să se întâmple ceva.

-Ceva îngrozitor.Îngrijorarea îmbujoră fața lui Charity.Ceva cumplit.

-Sfârșitul lumii când cu toții vom fi judecați,intonă Hope.El își reținu un zâmbet.

-Sigur nu poate fi chiar atât de rău.Din nou,fetele schimbară priviri între ele.

-E atât de rău,zise Charity cu hotărâre.Nu poți să vezi pentru că ești bărbat și nu înțelegi nimic despre femei.

-Madame de Chabot spune că bărbații sunt niște ființe destul de plăcute,dar nu foarte,ah,oare cum a spus? Patience sări și se cățăără pe marginea biroului.

Receptive.Ăsta-i cuvântul.Spune că adesea ei nu văd ceva ce e exact sub nasul lor.

-Și există ceva în legătură cu soția mea ce eu nu văd? Întrebă Marcus încet, întrebându-se ce era mai rău: influența misionarilor sau influența lui Madame de Chabot asupra acestor copile.

-Da.Charity scoase un oftat.Și ține de tine să îndrepti lucrurile.

El scutură din cap confuz.

-Ce să îndrept?

-Ține de tine s-o faci fericită,pufni Hope.

-Dacă e nefericită,dar,sincer,nu știu să fie-își alese cu grijă vorbele-,ce ați propune să fac în legătură cu asta?

-Trebuie să-i dai ce-și dorește cel mai mult și mai mult pe lumea asta,zise Hope hotărâtă.Surorile ei o aprobară încuviințând din cap.Cred că un câine.

- Un câine? Întrebă el și ridică dintr-o sprânceană. Hope încuviință.
- Un câine ar face-o fericită. Extraordinar de fericită.
- Nu știu de ce, dar mă îndoiesc. Chicoti. Totuși, în afară de câine, ce credeți voi trei că ar vrea mătușa voastră mai presus de orice pe lumea asta?
- Nu știm exact, dar am discutat despre asta. Patience îl studie pentru o clipă. Madame de Chabot spune că tot ce vrea o femeie cu adevărat este să iubească și să fie iubită.
- Ah, dar eu o iubesc, zise el cu un zâmbet. Foarte mult. Fruntea lui Hope se încruntă.
- Și ea te iubește?
- Bineînțeles că îl iubește. Patience își dădu ochii peste cap. Se uită la el de parcă e o prăjitură pe care de-abia așteaptă s-o mănânce.
- Dar n-o face, pentru că-i e teamă că o s-o doară stomacul. Charity se uită la el cu atenție sporită. Asta-i, nu-i așa? Vrea să te iubească, dar nu o s-o facă, sau nu poate, sau cam așa ceva.
- Asta mi se pare stupid, mormăi Hope. Cred că de ce are ea nevoie cu adevărat e un cățel.
- Iertați-mă că subliniez asta, doamnelor, și chiar apreciez grija voastră... Făcu o pauză. Relația dintre mine și mătușa voastră nu e chiar treaba voastră.
- Noi credem că este. Patience îi aruncă o privire nevinovată.
- Unchiule Marcus, începu răbdătoare Charity, ca și când se adresa unui copil mic. Unul dintre motivele pentru care ne place de tine este că nu ne tratezi ca pe niște copii.
- Chiar dacă asta sunteți, replică el.
- Asta nu-i important acum. Charity flutură din mână cu dispreț, exact ca mătușa ei. Pentru prima oară de când părinții noștri au, ăă, plecat, ne simțim de parcă, ei bine, locul nostru e aici și suntem ale cuiva.
- Mătușa Gwen nu și-a găsit încăieri locul, zise Patience fără ocolișuri. Și n-a avut niciodată o familie. Nu o familie adevărată.
- Sau un cățel, murmură Hope. Charity își încrucișă brațele peste piept.
- Nu crezi că, dacă n-ai avut niciodată o familie, nu ți-ai găsit, niciunde locul tău și n-ai fost niciodată iubită, și apoi, dintr-odată, ai toate lucrurile astea minunate, nu crezi că ai fi îngrijorat ca nu cumva să dispară toate la fel de repede pe cât au apărut?
- Dar un cățel e întotdeauna cu tine, zise Hope în șoaptă.
- Și câteodată, când nu prea ai avut noroc, te temi să spui lucrurilor pe nume cu glas tare. Tocurile lui Patience lovira o laterală a biroului. Pentru că te temi că,

dacă spui cât de fericit ești sau cât de tare iubești-Patience ridică din umeri-ursitoarele o să audă și o să-ți ia totul.

-Voi trei sunteți,cu siguranță,un interesant amestec de filosofii,murmură Marcus. Patience zâmbi larg.

-Mulțumim.

-Așadar...Charity cugetă pentru o clipă.Poate că tot ce ai de fapt de făcut e s-o faci să admită ce simte în privința acestor lucruri,în special față de tine.

-Și,odată ce o spune cu glas tare și vede că nu se întâmplă nimic-Patience ridică din umeri-,o să fie fericită.

-Noi toți am fi mult mai fericiți cu un câțel în casă,insistă Hope.

-O să vedem cu câinele.În ce privește restul...Marcus se lăsă pe spate și studie trioul.Erau extraordinar de mature pentru vârsta lor.Bineînțeles,trecuseră prin multe în anii copilăriei.Părinții lor puteau fi învinuiți pentru că le luaseră pe copile cu ei în aventurile în care se avântaseră înainte să-și găsească sfârșitul,dar era asta,oare,mai rău decât să le fi abandonat altora pentru a fi crescute? Să fie trimise la o școală oarecare,la fel cum se întâmplase cu Gwen?

Cel puțin cele trei nu se îndoiseră niciodată de faptul că fuseseră dorite.

Aveau dreptate în privința lui Gwen? Era ea cu adevărat nefericită?

Fusese puțin irascibilă de când veniseră fetele să locuiască cu ei,dar era femeie și astfel de treburi sunt de așteptat din partea unei femei,nu? Crezuse întotdeauna că știa multe despre femei,dar descoperise,în puținele săptămâni de când se însurase,că tot ce știa despre sexul opus din flirturi la evenimente publice sau chiar din întâlniri intime avea prea puțin de-a face cu ce aflai trăind zi de zi cu o femeie.Erau,sau cel puțin Gwen era,făpturi aparte și complet fascinante,chiar dacă aveau un fel de a privi lumea ce îi era complet străin lui.

Într-adevăr,existau momente când modul cum funcționa mintea lui Gwen îi scăpa cu desăvârșire și se îndoia nu numai de judecata ei,ci și de a lui.

-Se pare că am ajuns din nou la esența problemei,zise el prudent.Dacă mătușa voastră e cu adevărat nefericită,ce fac eu de e ea astfel? Și ce să fac s-o determin să admită acest lucru?

-Ai putea să-i faci un cadou,cred.Ar putea să meargă.Charity se încruntă gânditoare.

-Madame de Chabot spune că nimic nu se compară cu o bijuterie frumoasă din partea unui bărbat pentru a-i ridica moralul unei femei.Cred că e o idee nemaipomenită.Patience încuviință din cap.A subliniat că diamantele sunt în mod deosebit de efect.

-Îmi închipui,murmură Marcus.

-Dar madame Freneau zice că un cadou nu trebuie să fie foarte scump dacă e dăruit din inimă. Charity se uită curioasă spre el. Ce ai putea să-i dăruiești din inimă? El scoase un adânc oftat.

-N-am nici cea mai vagă idee.

-Un câțel ar fi... Hope se uită la fețele din jurul ei. Păi, ar fi, murmură ea.

-Nu cred că un câine sau niște diamante reprezintă răspunsul corect. Marcus scutură din cap. Dar nu știu care e răspunsul.

-Cu siguranță o să te gândești la ceva. Patience sări jos de pe birou, cu aerul satisfăcut al cuiva care a dus la bun sfârșit o misiune importantă. Știm că o s-o faci.

-Totuși, o să ia ceva timp. Charity îi aruncă o încruntătură de avertizare. Nu te poți aștepta de la ea să creadă dintr-odată că tot ce are azi nu va dispărea mâine.

Probabil o să ai ceva de lucru, dar suntem foarte încrezătoare că o să depui eforturile necesare pentru a o face pe mătușa Gwen tot atât de mulțumită pe cât suntem noi. Se uită drept la el. Suntem profund recunoscătoare pentru asta,

unchiule Marcus, și nu vrem să apară nimic și să dea planurile peste cap. Înțelegi?

-Firește. Nu era foarte sigur, dar era posibil ca tocmai să fi fost amenințat.

Charity îl cadorisi cu un zâmbet strălucitor, și el își dădu brusc seama că în curând nu avea să mai fie doar o copilă. Era un gând înspăimântător.

-Așa mi-am imaginat și eu. Cele două fete mai mari o porniră spre ușă. Hope rămase în urmă, vorbindu-i încet, ca să audă doar el:

-Cred sincer că un câine e o idee excelentă, dar, dacă nu crezi că asta ar face-o fericită pe mătușa Gwen, o să înțeleg. Totuși, sper foarte tare să te gândești la asta în acele ocazii când încerci să găsești un cadou pentru altcineva. Știu că moralul meu ar fi mereu ridicat cu un câine prin preajmă.

-Mulțumesc, Hope. Tonul lui serios se potrivea cu al ei. Firește că o să țin minte.

-Bine, zise ea și zâmbi cu o ușurare evidentă.

-Vii? Patience o strigă din ușa deschisă.

-Da, bineînțeles. Hope se grăbi după surorile ei. Vocea ei se auzi din hol. Chiar cred că un câțel ar... Marcus chicoti. Un câine era, cu siguranță, o chestiune pe care o putea rezolva fără nici cel mai mic efort. La grajduri erau câini, bineînțeles, dar nu-1 deranja să aibă pentru fete o creatură ceva mai potolită. Nimic prea pufos sau insipid. Ceva mai puțin decât un animal de muncă și ceva mai mult decât un animal potrivit pentru nimic altceva decât statul în poala cuiva și lătratul fără noimă la toată lumea. Problema stării lui Gwen era ceva mai dificil de rezolvat.

Fusesse el cu adevărat atât de prost, de greu de cap, de plin de el în propria-i fericire încât nu observase nefericirea soției sale? Așa se părea.

Charity era extrem de isteată pentru cineva de vârsta ei. Cum de putea fata să vadă ceea ce lui îi scăpase? Fără discuție că avea dreptate în ce o privea pe Gwen. Gwen avea acum toate acele lucruri de care înainte nu se bucurase: familie, un cămin și chiar și dragoste. Ah, mai era și averea, bineînțeles, dar cu siguranță asta nu conta la fel de mult ca acele lucruri mai puțin concrete. Era de înțeles că nu putea avea încredere că toate astea n-aveau să dispară în bătaia vântului. Marcus fusese întotdeauna rezervat cu sentimentele sale și văzuse aceleași trăsături și la Gwen. Dar nu suferise niciodată pierderea brutală pe care o avusese ea de îndurat. Nu știuse niciodată cum e să te simți nedorit, lipsit de valoare, simțind că nu îți găsești locul. Cum de putea cineva să înfrunte aceste furtuni emoționale și să iasă din ele nevătămat? Cu toate astea, Gwen supraviețuise absolut remarcabil. Era puternică și hotărâtă și... aparent mult prea inteligentă pentru a accepta fără întrebări noua ei viață. Era perfect de înțeles, și el era un idiot arogant și nepăsător pentru că nu-și dăduse seama de asta. Mulțumită nepoatelor lui, acum înțelesese. Păcat că nu avea nici cea mai vagă idee cum să acționeze.

Era nebună. Pur și simplu nu exista alt răspuns.

Gwen se lăsă să alunece de pe cal, ignorând faptul că avea să-i fie greu, dacă nu chiar imposibil, să încalcece la loc fără ajutor. Dar dacă avea să fie nevoită să meargă pe jos tot drumul înapoi acasă, ducându-și animalul de frâie, atunci așa avea să facă. O lungă plimbare pe jos i-ar face la fel de bine ca una călare.

Marcus avea dreptate în privința acestui loc: era cu adevărat minunat, în special după-amiaza târziu, cu soarele zăbovind jos, pe cer. În ultimele zile se trezise atrasă spre acest loc din ce în ce mai des. Era locul perfect pentru a se gândi și a încerca să-și înțeleagă anumite sentimente lipsite de sens.

Gwen se îndreptă spre fag și se culcuși sub ramurile lui noduroase. Nu ținea cu tot dinadinsul să fie catalogată drept nebună, dar era singurul răspuns ce avea cât de cât logică. Pentru prima oară în viața ei, nu își dorea nimic. Ah, nu era numai stabilă financiar, deși asta era, ce-i drept, plăcut, dar avea un loc pe care îl putea numi cu adevărat acasă, și oameni care și-o doreau prin preajmă, și o poziție socială remarcabilă. Chiar și temerile ei legate de fete se domoliseră. Nu auzise nimic de la Whiting și, cu fiecare zi care trecea, Gwen era din ce în ce mai încredințată că, încă o dată, Albert se înșelase. De fapt, avea tot ce-și dorise vreodată, tot ce-i lipsise din viață și mai mult decât își imaginase. Îl avea pe Marcus. Își trase genunchii în sus în cel mai necuviincios fel și îi înconjură cu brațele. Ce urma să facă el atunci când avea să descopere că era nebună? Urma să

păstreze o imagine publică așa cum făcuse ducele și o să refuze să divorțeze de ea? Avea să-și petreacă viața într-o legătură fără viitor cu o femeie care putea să-i ofere ce soția lui nu reușea?

Nu, sigur că nu. Scoase un oftat greu. Marcus nu ar urma niciodată exemplul ducelui, pentru că soția lui Marcus nu era cu adevărat nebună. Nebunia care o afecta pe Gwen nu era nimic altceva decât dragoste.

Se îndrăgostise de soțul ei, și nu se confruntase cu nimic mai înspăimântător în viața ei. Nici atunci când era fără un ban, nici atunci când fugise să-și ocupe primul post de guvernantă sau oricare dintre cele ce urmaseră. Absolut nimic până acum. Din clipa în care el își recunoscuse propriile sentimente, ea simțise o greutate îngrozitoare în stomac. O senzație groaznică de neliniște de care nu scăpa. Un sentiment cumplit că, dacă accepta tot ce avea acum, dacă admitea că făcuse singurul lucru pe care își promisese ei înseși să nu-l facă niciodată și se îndrăgostise, ceva cu adevărat înspăimântător urma să se întâmple. Castelul din cărți de joc pe care îl construise avea să înceapă să se clatine și într-un final urma să se prăbușească. Și urma să o distrugă și pe ea în același timp.

Își puse bărbia pe genunchi și privi în zare fără să vadă ceva. Nu se gândise niciodată la ea însăși că fiind lașă, ba chiar se considerase mai degrabă curajoasă, manifestând întotdeauna dorința de-a prelua controlul asupra propriei vieți. Dar în ultimul timp se întreba dacă nu cumva era o dovadă mai serioasă de curaj să înfrunte direct orice apăsătoare în fața ei decât să fugă. Dacă adevăratul curaj nu stătea în înfruntarea panicii ce creștea în ea ca un demon personal. Și dacă ceea ce considerase întotdeauna a fi cutezanță era în realitate cea mai mare minciună din viața ei. Genul acela pe care ți-l spui tu însuși și de care nu te mai îndoiești.

Își punea întrebări despre tot felul de chestiuni de când Marcus își declarase iubirea. Se întrebasese, și cercetasese, și se gândise mult, și le acordase multă atenție. Și propriile simțăminte și credințe se schimbaseră, încet, aproape imperceptibil.

Poate că totul începuse exact în clipa în care-l întâlnise, chiar dacă până acum refuzase să recunoască. Existau lucruri mai rele pe lume decât a iubi și a fi iubită de cineva precum Marcus. Întotdeauna dăduse vina pe iubire în cazul morții mamei ei, care încercase să-i dăruiască un fiu tatălui ei. Acum se întreba dacă fusese o alegere pe care mama ei o făcuse de bunăvoie de dragul bărbatului iubit și poate și pentru ea însăși. Iubirea era cea care o făcuse pe sora ei să fugă de familie și în ultimă instanță o dusesse spre moarte în țări străine, departe de casă. Totuși, acum Gwen se întreba dacă fericirea de care sora ei avusese parte în cadrul acelei căsătorii nepotrivite și copiii pe care-i avusese nu erau lucruri care meritaseră sacrificiul. Oricât de înspăimântătoare erau în ochii lui Gwen propriile

sentimente față de soțul ei, și mai rău i se părea faptul că-și dădea seama că ar renunța la tot pentru el. Și-ar da bucurioasă viața, sau poziția, sau averea, sau orice. De fapt, tocmai de-aia ajunsese în situația asta, profund convinsă că, acceptând dragostea lui și iubindu-l la rândul ei, devenea vulnerabilă într-un mod cu totul diferit. Și, mai rău încă, recunoscând faptul că nu-i mai păsa. Poate că adevăratul curaj înseamnă să ascuți ce-ți dictează inima. Scoase un oftat lung și resemnat. Îl iubea, și el o iubea la rândul ei și, indiferent de ceea ce urma să se întâmple în lumea din jurul lor, asta era poate ce conta cu adevărat.

-Mă întrebam dacă te găsec aici. Vocea lui Marcus răsună din spatele ei.

-Iată-te din nou. Se strădui să imprime vocii o notă de amuzament. Furișându-te pe lângă mine. El răsese și se așeză lângă ea.

-Nu făceam așa ceva. Este foarte drept că m-am apropiat de tine cam pe ocolite, dar a fost un gest cu totul nevinovat din partea mea.

-Oare?

-Poate nu pe de-a-ntregul. Afișă un zâmbet viclean. Îmi place mult amuzamentul scandalizat de pe chipul tău de care am parte când te iau prin surprindere.

-Amuzament scandalizat? Întrebă ea și ridică dintr-o sprânceană. Cum vine asta?

-Bănuiesc că e o expresie perfecționată de guvernante și mă îndoiesc că aș putea cu adevărat să o reproduc. Scutură din cap cu tristețe. Dar doar pentru că ai întrebat, fii atentă, o să încerc. E ceva de genul ăsta. Se gândi pentru o clipă, apoi făcu ochii mari și își țuguie buzele. Ea îl privi fix, apoi izbucni în râs.

-Nu arăt câtuși de puțin așa.

-Ah, ba da, zise el, cam neclar din cauza poziției gurii.

-Încetează imediat. Ea încercă să-i descrețească gura, dar el îi prinse mâna și i-o duse la buze.

-O fac, pentru un preț. Ea îi întâlni privirea, și inima îi tresări în piept.

-Și care ar fi acest preț?

-Adevărul. Se uită în ochii ei. Sinceritatea.

-Am fost sinceră cu tine în cea mai mare parte, spuse ea repede. Cu excepția faptului că nu ți-am spus despre nepoatele mele, și asta s-ar putea să fie o... greșeală din partea mea.

-O greșeală?

-Da, zise ea ferm. O simplă eroare. De judecată, poate. Admit asta, dar nimic mai mult.

-Din partea ta, draga mea Lady Pennington, voi accepta cele câteva firimituri pe care le primesc. În special atunci când vine vorba să admiti că s-ar putea să fi făcut o greșeală. Ea scutură din cap și încercă să nu zâmbească.

- Nu cred că am folosit,de fapt,cuvântul „greșeală”.
- Eroare,poate,nechibzuință, chiar incorectitudine,dar niciodată explicit „greșeală”.
- Înțeleg.Atunci,evident că a fost greșeala mea să cred că ai făcut-o.Adică să admiti că ai greșit.
- Absolut.Zâmbi sarcastic.El râse.
- Asta e ceva,în orice caz.Deveni serios și o fixă cu o privire arzătoare.
- Gwen,eu...Oftă de parcă n-ar fi știut cum să continue.Privirea lui rătăci spre mâna pe care o ținea într-ale lui.O întoarse cu palma în sus și o studie foarte atent,exact ca o țigancă ghicitoare,în cele din urmă,se uită din nou spre ea.Ești fericită? Ea zâmbi.
- Bineînțeles că sunt fericită.
- De ce?
- De ce? Scoase un răs ușor.Dumnezeule,Marcus,am tot ce și-ar putea dori vreodată o femeie.Bogăție,poziție socială,o familie minunată.De ce să nu fii fericită? El se uită la ea cu mare atenție.
- Nu știu exact,dar te-ai comportat extrem de ciudat și mă întrebam...
- Nu trebuie,zise ea repede.Felul meu de a fi nu e absolut deloc ciudat.Pur și simplu sunt-se gândi puțin-femeie.Da,asta este.Sunt femeie,și tu nu ești obișnuit să trăiești atât de aproape de o femeie.
- Asta am crezut și eu la început,zise el în șoaptă.
- Și acum?
- Acum? O privi drept în față.Acum sunt îngrijorat.Mi-a fost atrasă atenția că e posibil să nu te simți în largul tău din cauza felului neașteptat în care soarta...în care viața ta s-a schimbat.Că te-ai putea teme că,dacă admiti această nou-găsită fericire,ar putea exista riscul ca ea să dispară.
- Este ridicol.Se ridică și se uită în jos spre el,ignorând faptul că,în parte cel puțin,avea dreptate.De unde ți-a venit ideea,asta absurdă?
- El își împreună mâinile la ceafă și se sprijini de copac.
- O sursă foarte credibilă,te asigur.
- Cine?
- Alte femei.Un zâmbet infatuat i se ivi pe buze.Ah,erau mai scunde decât tine.Și mai tinere.Și ceva mai directe,deși aș spune că asta e greu de crezut.
- Ea își miji ochii și îl studie.
- Vorbești despre Charity,Patience și Hope? El încuviință din cap.
- Dar sunt copile.E imposibil ca tu să...
- Pot și o fac.Aceste nepoate ale tale sunt mult mai înțelepte decât ar fi de așteptat la vârsta lor.Nu e de mirare,de fapt.Au multe în comun cu mătușa lor.O

studie gânditor. Ele cred că eu pur și simplu ar trebui să te conving să admiti că mă iubești, cu voce tare cred, iar dacă dau greș, trebuie să-ți dau ce îți dorești tu mai mult pe lume.

-Și ce ar fi asta?

-Hope crede că un câine.

-Tu ce crezi?

-Eu cred... El își mișcă ochii, iar ea simți un fior pe șira spinării. Acea privire îl făcea întotdeauna să pară un pic primejdios și... foarte chipeș. Ca și când s-ar juca cu focul. Cred că ți-am oferit tot ce am de dat. Numele meu, casa, averea, inima.

Ea îl fixă cu privirea, și ultima urmă de rezistență dispăru.

-Și dacă vreau mai mult? El râse.

-Vrei?

-Nu cred că se poate să existe mai mult.

-Nici eu nu cred. Desigur, mai e și viața mea, deși și asta îți aparține, atât cât îmi stă în putință să o dăruiesc. Se ridică într-o manieră lentă și tacticoasă. Totuși, e cinstit să aștept și eu ceva de la tine în schimb.

-Nu-mi pot imagina ce anume. Ți-ai păstrat averea datorită faptului că m-am măritat cu tine.

-Și tu ți-ai păstrat banii lăsați de tatăl tău. Ți-ai păstrat proprietatea asupra casei pe care voiam s-o cumpăr de ani buni...

-Am putea ajunge la o înțelegere în privința ei.

-Al naibii de amabil din partea ta. Se apropie. Ți-ai păstrat independența de a fi așa cum îți dorești.

-Haide, milord, oare o femeie măritată poate să se bucure de ceva ce aduce a independență?

-În cazul tău, așa se pare. Își întinse mâna și o trase cu putere lângă el. Intensitatea ochilor lui verzi contrazicea relaxarea din vocea lui. Ești o fetișcană crudă și fără inimă, Gwen. Mi-ai răpit sufletul, dar nu vrei să-mi arunci nici măcar o simplă fărâmă de afecțiune. Ei i se tăie răsufierea.

-Cred că afecțiunea pe care ți-am dăruit-o cu greu poate fi numită simplă.

-Nu vorbesc despre genul ăla de afecțiune, dar ai dreptate. Nu e nimic simplu în asta. Se aplecă să-i sărute ceafa. Spune-mi că mă iubești, Gwen.

-Foarte bine, Marcus. Vocea ei era pragmatică. Te iubesc. El își săltă capul și se uită suspicios în jos la ea.

-Ce-ai spus? Ea râse și se trase din brațele lui.

-Dacă n-ai auzit...

-Am auzit. Se apropie de ea. Totuși, aș vrea s-aud din nou.

-De ce?

-Pentru că am trei versiuni mai mici ale tale care insinuează că o să-mi provoace vătămări corporale grave dacă nu fac tot ce-mi stă în putință să te fac fericită.

-Ăsta e singurul motiv?

-Nu, Lady Pennington, nu e. Își ridică privirea înspre cer. Doamne, cât ești de încăpățânată.

-Te iubesc, Marcus. Acum ești fericit?

-Întrebarea e: tu ești fericită? Se pare că fetele avuseseră dreptate. Simpla rostire a acelor cuvinte părea să-i fi ridicat o greutate de pe umeri. Ea își încrucișă brațele peste piept și zâmbi larg.

-Da, cred cu adevărat că sunt.

-De ce?

-Haide, Marcus, faptul că am admis cu voce tare nu-i de ajuns?

El scutură din cap gânditor.

-Nu cred.

-Foarte bine. Scoase un oftat exagerat de dramatic. Sunt fericită pentru că am tot ce mi-aș fi putut dori și mai mult chiar. Vocea îi ezită. Te am pe tine. El o studie vreme îndelungată.

-Mai spune o dată.

-Te iubesc.

-Fă-o să sune ca și cum ai crede-o. Ea râse.

-Dar vorbesc serios. El scutură din cap cu regret.

-Mie nu mi s-a părut că sună prea sincer.

-Marcus. Rezistă pornirii copilărești de a bate din picior sau de a râde din nou. A fost extrem de sincer.

-Nu știu. Oftă. Am avut impresia că ai spus-o cu jumătate de gură.

-Ești atât de enervant. Se răsuci deodată pe călcâie, cu spatele la el, își întinse larg brațele și strigă: îl iubesc pe contele de Pennington! îl iubesc pe soțul meu! îl iubesc pe Marcus Aloysius Grenville Hamilton Holcroft!

-Și el te iubește. Vocea lui Marcus era joasă și aproape de urechea ei. Acum a sunat sincer. O îmbrățișă. Și iată încă un moment în care e mai ușor să-ți mărturisești sentimentele atunci când nu ești față în față.

-Prostii! Se retrase și se întoarse brusc spre el. Cred că așa-zisa ta cercetare științifică în această problemă necesită atenție suplimentară. El chicoti și se apropie și mai mult.

-Crezi?

-Da, așa cred. Se uită drept la el și simți fluturași în stomac văzând emoția din

ochii lui. Cred că e, de fapt, mult mai ușor să-ți recunoști gândurile și sentimentele când nu te uiți la altă persoană, dar numai dacă ești nesigur de răspunsul tău sau al lui. Își puse palmele pe pieptul lui, simțind liniile ferme ale mușchilor tensionându-se la atingerea ei. Odată ce ești sigur, odată ce ai...

-Încredere?

Își lipi mâinile de trunchiul copacului de o parte și de cealaltă a ei părți și se uită în jos spre ea.

-Aveam de gând să spun odată ce știi, dar, într-adevăr, încrederea joacă și ea un rol. Trase adânc aer în piept. Odată ce îți dai seama că poți să-i încredințezi sentimentele...

-Să-i dăruiești inima ta murmură el. Ea încuviință din cap și își întinse mâinile pentru a-l lua de gât.

-Nu e nevoie să eviți a te uita direct în ochii celuilalt, pentru că știi exact ce o să găsești acolo.

-Și ce găsești în ochii mei? Se mișcă să o ia în brațe și să o tragă aproape de el.

-Viața mea, zise ea simplu.

-Ah, Gwen. Buzele lui se lipiră ușor de ale ei. N-am visat niciodată...

-Ce? șopti ea.

-Pe tine. O trase mai aproape și își apăsă buzele pe ale ei. Ea își deschise gura să-l întâmpine și se întrebă dacă avea să simtă întotdeauna acest impuls al pasiunii în brațele lui. Focul ce mocnea la suprafață de fiecare dată când el o atinge se întepi. Voia să fie cu ea mereu, deopotrivă în acest moment și-n anii ce urmau. Sărutul lui deveni tot mai apăsător, iar răspunsul ei fu pe măsură. Se lipi mai tare de corpul lui, dorindu-și, având nevoie să simtă tăria excitației lui.

-Marcus. Își îndepărtă buzele de ale lui. Gura lui era lipită acum de gâtul ei, și ea își dădu capul pe spate și-l sprijini de copac.

-Da? murmură el.

-Ar fi foarte necuviincios... Gâfâi. Mâna lui se mișcă și îi cuprinse un sân, și ea putu simți căldura atingerii lui chiar și prin țesătura costumului ei de călărie. Nu-i așa?

-Nu-i așa... ce? Mâinile lui îi cercetară trupul.

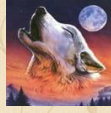
-Dacă ne-am... păi... știi... aici. Degetele i se afundară în părul lui.

-Ba da. El se mișcă, cu o mână pe spatele ei și cu cealaltă adunând țesătura rochiei până când putu să ajungă dedesubt, apoi urcă încet pe piciorul ei, spre solduri. Foarte necuviincios.

-Totuși... Degetele îi alunecară între picioarele ei, și ea își ținu răsuflarea. Suntem căsătoriți.

- Într-adevăr,suntem.Ea se mișcă pentru a-i permite să o atingă mai bine.
- Și nimeni nu ne-ar putea vedea aici.
- Nici un suflet.Vocea lui era joasă și ușor găuită.
- Atunci,poate...Ea își plimbă mâna pe tăria umflată din pantalonii lui și fu răsplătită de răsuflarea lui șuierătoare.Degetele lui alunecau peste ea într-un ritm ce reușea să topească însăși esența trupului ei.
- Doamne,Dumnezeule,Gwen,murmură el cu gura lipită de gâtul ei.Asta este...
Ea icni și îi trase pantalonii.
- Chiar așa este.El se strădui să se elibereze din pantaloni,apoi îi ridică un picior pentru a-l pune în jurul șoldului lui.Ea îl apucă de umeri și se sprijini cu spatele de copac,și el alunecă în ea,poziția incomodă nefăcând decât să-i sporească pofta de el.El se mișca în ea,și ea răspunse cu desfătarea pură pe care i-o oferea atingerea lui și,dincolo de asta,cu un extaz mai presus de excitarea stârnită de contopirea lor.Era într-adevăr bine și exact așa cum trebuia,să fie cu bărbatul acesta,chiar aici și acum,sub soarele ajuns la asfințit,privind de sus lumea lui.
- O dorință primitivă,animalică o împinse să-i întâmpine mișcărilor cu o intensă și promptă dorință.Să-l tragă și mai adânc în ea și să se împingă în el ca și cum înseși viețile le erau în joc.Mirarea încordată și fierbinte creștea în ea cu fiecare mișcare,cu fiecare răsuflare,cu fiecare bătaie a inimii lui lângă a ei.Voia să strige de dorință,cerând eliberarea și plăcerea pură.Și,mult prea devreme,trupul ei se convulsionă în jurul lui,și ea scoase un țipăt înăbușit,simțind fiorul eliberării lui în ea.Pentru o clipă,nici unul nu se mișcă,șocați de intensitatea și de rapiditatea contopirii lor.În cele din urmă,el se aplecă peste ea.
- M-am gândit în ultima vreme,Marcus,începu ea și înghiți în sec,că am obosit teribil să fiu cuviincioasă.El scoase un sunet înecat aproape de gâtul ei.
- Îndrăznesc să spun că nu mai trebuie să-ți faci vreodată griji în această privință.
De undeva din adâncul ei izbuchni un râset.El i se alătură,și se îmbrățișară și râseră împreună cu o pasiune aproape la fel de intensă ca împreunarea de mai devreme.Râsul lor venea dintr-un încântător sentiment de satisfacție și dintr-o bucurie pe care ea nu și-o imaginase vreodată,dar care acum cuprindea fiecare fibră a ființei ei.Marcus se retrase doar cât să-i permită rochiei să cadă la loc în vreme ce el își recupera pantalonii.Apoi,o trase înapoi în brațele lui.
- Mă tem că mâine o să ai vânătaii.Îi făcu cu ochiul compătitor.Bănuiesc că acest copac nu e cel mai confortabil loc pentru o partidă de amor.
- Nici n-am băgat de seamă și nici nu-mi pasă.Totuși,data viitoare poți sta tu lipit de copac,zise ea și-l țintui cu privirea.El ridică dintr-o sprânceană.
- Așadar,va exista o dată viitoare?

-Ah, aproape că pot garanta pentru asta.El râse.

-Cred că o să-mi placă foarte mult să am o soție care a obosit să fie cuviincioasă, atâta timp cât aceste necuviințe sunt împărtășite numai și numai cu mine.

-Bineînțeles,milord.Îi aruncă un zâmbet viclean.Cel puțin pentru următorii șapte ani și jumătate.El o privi cu ochii mijiți.

-Pentru totdeauna,Gwen.

-Dacă îmi aduc bine aminte,această condiție de șapte ani și jumătate a fost ideea ta.

-Asta a fost înainte.

-Înainte?

-Înainte de a ști cât de extraordinar de norocos am fost.Înainte de a ști că am dat peste cel mai bun lucru ce mi s-a întâmplat vreodată.Înainte de a-mi da seama că șapte ani și jumătate,chiar o viață întreagă cu tine,n-ar fi nici pe departe de ajuns.Privirea lui o căută pe a ei.Te asigur,Gwen,că poți să te încrezi în mine. Că poți să-mi încredințezi viitorul tău,și al nepoatelor tale,și al copiilor tăi-al copiilor noștri.Ea se uită la el și știu cu o siguranță pe care n-o cunoscuse înainte că putea într-adevăr să-i încredințeze acestui bărbat tot restul vieții ei.Și inima ei.

-Pentru totdeauna,Gwen,gemu el.Spune.

-Pentru că,dacă o spun cu glas tare,o să fiu fericită?

Nu putu să-și ascundă nota de tachinare din voce.

-Pentru că,dacă o spui cu glas tare,o să fim amândoi fericiți.Inima îi stătu în loc la vederea privirii lui.

-Foarte bine,Lord Pennington.Zâmbi spre el și își dădu seama că dragostea nu era deloc o capcană.Pentru totdeauna.Era un dar.

CAPITOLUL 17

Chiar când un bărbat are cele mai bune intenții,s-ar putea să nu fie de ajuns, pentru că,în cele din urmă,nu e decât un muritor.Nici măcar un om bun nu poate schimba unele lucruri.

Gwendolyn Pennington

Fericirea nu era,cu siguranță,absolut deloc supraestimată.

Într-adevăr,era un fel de permanentă euforie ce i se așternea sub pași,resimțită în fiecare răsufare,în chiar însăși fiecare bătaie a inimii ei.Avea tendința să râdă fără vreun motiv,chiar să chicotească.În mod suspect,se asemana cu senzația minunată provocată de coniac,dar fără neplăcutele efecte ulterioare.

Gwen cobora scările să li se alătore soțului ei și lui Berkley la discuțiile fermecătoare și uneori controversate ce marcau fiecare seară în care prietenul lui Marcus venea la cină. Trecuse aproape o săptămână de când Gwen își mărturisise dragostea față de soțul ei. Desigur, într-o parte rațională, logică, a minții ei știa că intensitatea sentimentelor sale urma să se schimbe odată cu trecerea timpului, avea să se domolească, să se liniștească, dar bănuia că, asemenea patinei pe o mobilă veche, va deveni chiar mai bogată cu anii. Pentru totdeauna.

Suna atât de minunat.

Și fetele erau fericite. Le plăceau foarte mult noua lor viață și noul lor cămin și se părea că le plăcea și de mătușa lor. Gwen tocmai le urase noapte bună, lăsându-le în mâinile capabile ale bunicii Pennington, căreia îi plăcea nespuse de mult să termine fiecare zi cu o poveste. Și ea părea mulțumită zilele astea. Gwen intră în salon și se opri brusc. Marcus și Berkley, împreună cu un străin, se ridicară iute.

-Gwen. Marcus se îndreptă spre ea cu o expresie ciudată. Avem un oaspete neașteptat.

-Înțeleg. Îi aruncă vizitatorului un zâmbet de bun venit. Era înalt și destul de atrăgător, și i se păru că avea un aer vag familiar, deși era sigură că nu se întâlniseră niciodată.

-Permiteți-mi să v-o prezint pe soția mea, Lady Pennington. Gwen. Vocea lui Marcus era stăpânită, dar în ochi avea un licăr de stânjeneală. Acesta e Lord Townsend. Vărul tău. Șocul o lăsă mută, și, pentru o clipă, nu reuși decât să se uite fix la el. Fu asaltată de o avalanșă de sentimente intense, nici unul dintre ele logic. Așadar, acesta era bărbatul care luase titlul tatălui ei, precum și casa. Știa prea bine că reacția ei la vederea vărului său era lipsită de sens: acesta nu făcuse nimic nelalocul lui, într-adevăr, nimic ce să atragă ostilitatea ei, în afară de faptul că era singurul moștenitor de sex masculin al tatălui ei. Era și el o victimă a regulilor societății, asemenea ei. Deși îți venea greu să cataloghezi drept o victimă pe cineva care nu a tras decât foloase.

-Lady Pennington. Verișoară. Se îndreptă spre ea, și Gwen observă că el avea decența de a înțelege că pentru ea această întâlnire nu era deosebit de ușor de îndurat. Regret că n-am avut ocazia să ne întâlnim până acum. Ea inspiră adânc să se liniștească, își înălță bărbia și îi întinse mâna. Reuși să-și păstreze vocea calmă și mâna sigură.

-Și eu la fel, milord. E bine că ne am întâlnit în sfârșit. Încăperea însăși păru că oftează de parcă, odată cu cei prezenți, își ținuse și ea răsuflarea așteptându-i reacția. Townsend îi luă mâna și o privi în ochi.

-Te rog, spune-mi Adrian. La urma urmei, suntem rude.

-Da,bineînțeleș,murmură ea.Semăna într-o oarecare măsură cu sora lui,dar trăsăturile care nu erau absolut deloc atrăgătoare la o femeie,erau destul de plăcute în versiunea masculină.Ea își retrase mâna și îi aruncă un zâmbet plăcut. Trebuie să recunosc,vizita dumitale m-a luat prin surprindere.Berkley pufni,apoi tuși în semn de scuză.

-Îmi cer iertare pentru ora târzie.M-am întors de curând în Anglia și...Townsend privi spre Marcus.

-Gwen,zise Marcus rece.Lord Townsend e aici în legătură cu fetele. Ea simți că îi stă inima în loc.

-Ce-i cu ele? Expresia lui Marcus era indescifrabilă,dar în ochi i se vedea îngrijorarea.

-Se pare că există o problemă legată de tutelă.Ea înțelese aluzia soțului ei și se forță să-i dea vocii sale o notă calmă,ignorând gândul ce-i veni în minte,cum că de data asta.Albert avusese dreptate.

-Pare să creadă că el ar trebui să fie tutorele lor,izbucni Berkley,apoi tresări. Scuze,n-am vrut...

-Înțeleg.Vocea calmă contrazicea freamătul din stomac.Și de ce asta,milord?

-Adrian,te rog.Townsend avu buna-cuviință să se arate stânjenit.Mi s-a atras atenția,verișoară...Pot să-ți spun Gwendolyn?

-Nu poți,zise ea fără să se gândească,ignorând privirea de atenționare a lui Marcus.

-Foarte bine,încuviință Townsend.Lady Pennington,când m-am întors acasă,sora mea m-a informat că le-ai preluat pe nepoatele dumitale.La început,m-am gândit că așa ar trebui să fie.Ești cea mai apropiată rudă în viață.

-Într-adevăr,sunt.

-Totuși,mi-au parvenit informații care-mi lipseau pe atunci și am ajuns să cred că e în interesul lor-Townsend trase adânc aer în piept-să le iau sub protecția mea.

-Nu,zise ea fără să ezite.Categoric nu.

-Despre ce informații e vorba? întrebă Marcus repede.Townsend ezită.

-Copilele Loring sunt beneficiarele unei moșteniri substanțiale,în calitate de șef al familiei,sunt cel mai îndreptățit să le supraveghez finanțele și să le ofer ambianța potrivită pentru educația lor.

-Cu dumneata și sora dumitale? Gwen îi aruncă o privire nimicitoare.Nici măcar nu le place.Cum te-ai putea gândi că poate fi cel mai bine pentru ele să crească într-un mediu unde nu sunt iubite sau sincer dorite? Cum ar putea fi bine pentru cineva?

-Gwen.Marcus își puse o mână liniștitoare pe mâna ei și își îndreptă atenția spre Townsend.Sunt mai mult decât capabil să supraveghez o moștenire,oricât de mare ar fi ea.Dacă ești îngrijorat de onestitatea mea,ar trebui să înțelegi că am o avere respectabilă și fără nereguli.Cu toate astea,sunt mai mult decât dispus să semnez orice fel de document legal consideri că este necesar pentru a asigura că moștenirea lor rămâne intactă și că vor dispune de ea pe viitor.

-Apreciez mult asta,milord,dar aici este vorba despre mult mai mult decât chestiunea banilor.Townsend își alese cu grijă vorbele.Paul Loring,tatăl fetelor, era un prieten al meu.De fapt-se uită spre Gwen-,l-am sfătuit să nu fugă cu sora dumitale.

-Câtă grijă din partea dumitale,zise ea fără a-și masca sarcasmul.

-Nu-mi lua comentariul într-un mod în care nu l-am intenționat,Lady Pennington.Townsend își miji ochii.N-am avut nimic împotriva surorii dumitale. Nu ne-am întâlnit niciodată.La vremea respectivă,nu cunoșteam aproape nimic despre ramura familie dumitale.După cum bine știi,legătura noastră e foarte depărtată.De fapt,n-am descoperit decât la moartea tatălui dumitale că sunt singurul moștenitor.Cu toate acestea,din ce mi-a spus Loring,știam că tatăl dumitale era împotriva căsătoriei între el și sora dumitale.Paul era prietenul meu,și orice căsătorie lipsită de binecuvântarea familiei îmi părea nechibzuită.În afară de asta,n-avea decât douăzeci de ani și era mult prea tânăr,după părerea mea,să se însoare.Oricum,n-a luat în seamă îngrijorarea mea.Se uită drept la ea.Știi ceva despre soțul surorii dumitale?

-Nu.Gwen își împreună mâinile străduindu-se să-și înăbușe panica pe care o simțea crescând în ea.Nu eram decât un copil când Louisa s-a măritat.Abia dacă mi-o amintesc.

-Înțeleg.Townsend se uită la ea gânditor.Paul Loring era cel mai mic fiu al contelui de Stokes.Drept urmare,nu putea moșteni titlul,dar era beneficiarul unei averi considerabile din partea familiei mamei sale.Nu-mi amintesc amănuntele, dar îmi aduc aminte că era ceva destul de neobișnuit.În orice caz,averea,tinerețea și dragostea pot reprezenta o combinație foarte puternică.El și sora dumitale au plecat înainte să afle cineva ce plănuiau.Berkley se încruntă.

-Îmi amintesc vag despre asta.A fost un scandal destul de mare,dacă stau să mă gândesc.

-Oricât de interesant ar fi acest lucru,Lord Townsend,zise Marcus,nu văd ce legătură are cu discuția noastră actuală.Admit că erai prietenul domnului Loring, dar Lady Pennington este mătușa copiilor.

-Da,bineînțeles.Cu toate astea...Townsend scoase o hârtie împăturită din

buzunarul vestei.Recent,am intrat în posesia unei scrisori de la Paul-domnul Loring-,scrisă,din câte se pare,cu câțiva ani în urmă.

-Și? Inima lui Gwen fu cuprinsă de teamă.

-În ea,el cere ca,în caz că se întâmplă ceva cu el sau cu soția lui,să preiau eu custodia copiilor lui.Pe fața lui Townsend se putu citi un sincer regret.Îmi pare rău.Îi înmână scrisoarea lui Marcus.

-Nu cred nici un cuvânt.Gwen își încrucișă brațele peste piept.Chiar dacă aş crede,nu poți să vii în casa mea,să anunți că ții foarte mult la interesele nepoatelor mele,să fluturi o scrisoare care poate sau nu să fie autentică și,ah, da,să menționezi că ele au o avere considerabilă pe care ai fi mai mult decât fericit să o administrezi pentru ele și să te aștepti de la mine să spun doar: „Desigur,dragă vere,poți avea acești copii să faci ce vrei cu ei”.

-De ajuns,Gwen,murmură Marcus,atent la scrisoarea din mâna lui.

-Cu siguranță nu e de-ajuns.Se uită spre el.Marcus o ignoră.Nu e nici pe departe de ajuns.Se întoarse spre Townsend.Ei bine,nu le poți avea.Nu voi permite asta.

-Nici eu.Berkley păși alături de ea.

-Marcus? îl repezi Gwen.

-Imediat.Marcus studie scrisoarea.Vreau să termin cu asta.

-Lady Pennington.Verișoară.Townsend se îndreptă spre ea.Înțeleg,după cum ai spus,că erai doar un copil când Paul și sora dumitale s-au căsătorit.Cum te aștepti ca un om să-și încredințeze viitorul copiilor lui unei persoane pe care nu a cunoscut-o niciodată? El vrea doar ce e mai bun pentru fete.

-Și la fel vreau și eu.Gwen ridică tonul.Și cel mai bine pentru ele e să rămână exact unde sunt.Sunt bine îngrijite aici,de oameni care le iubesc.Și nu vor duce lipsă de nimic în viitor.Și sunt fericite.Fericirea,vere,este o marfă rară în această lume,în special când vine vorba despre cei care nu au vreun cuvânt de zis în ce privește propria lor viață-adică atunci când e vorba despre copii și,mai precis, fete.Nu te voi lăsa să le iei asta.Se întoarse spre soțul ei.Spune-i,Marcus.

Spune-i că nu le poate avea.

-Nu sunt sigur că pot chiar acum.Marcus ridică privirea și îl studie atent pe Townsend.Dacă asta e autentică...

-Este,zise Townsend repede.

-Pare destul de în regulă.Marcus se uită din nou la hârtie,apoi la Townsend.Dar sigur că nu intenționezi să le iei pe fete cu dumneata în seara asta,nu? Gwen icni,oripilată.

-Marcus,cum poți...

-De aici până la Townsend Park se face cel puțin o jumătate de zi călare,probabil

mai mult cu trăsura, continuă soțul ei ca și când n-ar fi auzit-o. Chiar așa, nu-i nici o grabă, nu?

-Nu, zise Townsend încet. Presupun că nu.

-Excelent. Marcus încuviință din cap. Așadar, poți să rămâi peste noapte aici.

-Marcus! Ea nu-și putea crede urechilor. El o ignoră din nou.

-Ar fi cel mai bine să le spunem fetelor vestea cât de blând posibil. Poate ai cum să rămâi aici și mâine.

-Cum de poți să-1 inviți să rămână aici? Ar trebui să-1 azvârli afară.

Numaidecât! Gwen își pierde controlul. Nu înțelege? Nu-i pasă de ele. Nu cu adevărat. Poate că are un oarecare simț al datoriei față de tatăl lor ca urmare a rugămintii lui, dar e limpede că se află aici doar din pricina moștenirii.

-De ajuns, Gwen. Tonul lui Marcus suna aspru și ferm, potrivit-se cu expresia din ochii lui, și o sfâșie ca un cuțit. Șocată, își ținu răsuflarea.

„Nu are de gând să facă nimic?”

-Poate că ar fi mai ușor pentru fete dacă o să le lăsăm o zi pentru a se obișnui cu ideea plecării. Atitudinea lui Marcus era lipsită de emoție. Se întoarse spre Berkley. Reggie, de ce nu-1 conduci tu pe Lord Townsend în bibliotecă? Știi unde este coniacul. Sunt sigur că i-ar prinde bine un păhărel. Avea de gând să-1 lase să ia fetele? Berkley studie fața prietenului său pentru o clipă, apoi încuviință din cap încet.

-Desigur. Îi aruncă lui Gwen un mic zâmbet de încurajare, apoi se îndreaptă spre ușă. Poate că ar fi trebuit să se mărite cu Berkley-cu Reggie-la urma urmei. Cel puțin el s-a arătat preocupat de toată situația asta. Dragul și scumpul de Reggie. Își încleșta pumnii pe lângă corp. Marcus se comporta de parcă asta nu era decât o mică neplăcere.

-Apreciez atitudinea dumitale în legătură cu toate astea, Lord Pennington, zise Townsend. Este al naibii de amabil din partea dumitale.

-N-ai de ce. Marcus ridică din umeri și aruncă relaxat scrisoarea pe o măsută, ca și cum era un lucru lipsit de importanță. Putem continua discuția mâine-diminează. Asta este, evident, o problemă ce trebuie hotărâtă de aceia dintre noi care pot rămâne raționali și pot aprecia situația cu un ochi obiectiv.

-Raționali? Gwen se înecă rostind cuvântul. Raționali? Reggie spuse ceva în șoaptă, și ea se întrebă dacă ar fi putut fi o avertizare la adresa soțului ei. Cu siguranță Marcus avea nevoie de așa ceva. Reggie ajunse la ușă, o deschise brusc și se dădu la o parte pentru a-i permite lui Townsend să-1 urmeze.

-Mărturisesc că sunt oarecum contrariat de interesul dumitale în toate astea, Lord Berkley.

-Nu sunt doar Lord Berkley,zise Reggie mândru,urmându-1 pe celălalt bărbat afară din salon.Sunt unchiul Reggie.Închise ușa hotărât în spatele lui.

Brusc,Gwen se întoarse spre soțul ei.

-Rațional? Obiectiv?

-Da,zise el tăios.La dracu' Gwen,trebuie să nu ne pierdem cu firea.

-Eu nu m-am pierdut cu firea!

-Atunci suntem într-o mare belea!El se răsuci și începu să se plimbe prin încăpere.Nu poți să te descurci cu un om ca Townsend care umblă de colo-colo, vânturând hârtii care pot sau nu să fie legale,cu emoții intense.Trebuie să rămânem calmi și stăpâniți.

-Nu vreau să fiu calmă! Vreau să fac ceva.Vreau ca tu să faci ceva.Începând cu a-1 da afară din această casă! Imediat.Îl țintui cu un deget,plină de furie.Ești conte.El e doar un viconte.Nu poți să faci astfel încât să fie aruncat într-o închisoare,sau spânzurat,sau ceva?

-Nu,nu pot.Și,chiar dacă aş putea,care ar fi acuzația?

-Răpire.Numără acuzațiile pe degete.Furt.Fraudă.Violarea proprietății...

-Eu l-am invitat să rămână.

-Chiar așa,tu l-ai invitat.Aproape că scuipe cuvintele.

-Gwen.Trase aer în piept pentru a se liniști,se apropie de ea și îi luă mâinile într-ale sale.Știu cât ești de supărată.

-Serios? Își trase mâinile dintr-ale lui.

-Da,știu.Și eu sunt îngrijorat,își aruncă sfidătoare bărbia în sus.

-Chiar așa? Maxilarul lui se încordă.

-Fir-ar să fie,Gwen,bineînțeles că sunt.Am ajuns să țin la fetele astea ca și cum ar fi ale mele.

-Păi ascunzi asta foarte bine.

-Iar tu nu o ascunzi absolut deloc! Pentru un lung moment,ea doar îl privi,și el îi susținu privirea.Ea nu-și amintea ca să fi fost vreodată mai mânioasă pe cineva,chiar dacă o voce slabă din minte îi șopti că era într-o câtva irațională și că poate niște minți mai calme ar putea învinge.Nu-i dădu nici o atenție.

El inspiră adânc.

-Ia încearcă să examinezi faptele pentru o clipă.Scrisoarea lui Townsend pare autentică,dar autenticitatea ei ar putea să nu aibă nici o influență legală asupra tutelei.Trebuie să stabilim dacă într-adevăr solicitarea lui Townsend are vreo semnificație.

-Și dacă are? Înghiți în sec,să-și domolească durerea din piept.

-Nu știu.Marcus își trecu mâna prin păr.Cu toate astea,știu câteva persoane

importante care ar putea exercita o oarecare influență. Chipul îi era marcat de îngrijorare. Gwen își dădu dintr-odată seama că el era sincer îngrijorat. Cum de se putuse îndoi? Fu cuprinsă de un sentiment de vinovăție ce pentru o clipă înlătură frica.

-Îmi cer iertare, Marcus. Scutură din cap. Am greșit să cred, chiar și pentru o clipă, că nu-ți pasă de fete. Îmi pare rău.

-Păi asta e ceva, în orice caz, mormăi el.

-Ce avem de făcut? Ura nota de neajutorare din vocea ei, dar nu-l putu ascunde.

-Am un plan, să zicem. Nu știu dacă va schimba situația, dar...

-Ce?

-I-am cerut lui Townsend să rămână peste noapte și să sperăm că și mâine, pentru a mai câștiga niște timp. Din nou, îi luă mâinile și o privi drept în ochi. O să plec la Londra, Gwen, să discut cu Whiting despre toate astea. Poate că tu nu-ți dai seama, dar este un avocat excelent. N-am nici o idee dacă știe despre ultimele întorsături de situație, dar va putea să ne sfătuiască în legătură cu poziția noastră și să sperăm că ne va oferi și opțiuni pentru a le păstra pe fete.

-Crezi cu adevărat asta? Se uită drept la el.

-Sper. Vocea lui era fermă. Plec la Londra chiar acum.

-Dar e târziu.

-Pot ajunge acolo pe la miezul nopții. O să-l scot pe Whiting din pat pentru asta. Dacă am noroc, pot fi înapoi cam pe la mijlocul dimineții. Marcus îi strânse mâinile. Trebuie să ai încredere în mine, Gwen. O să fac tot ce-mi stă în putință să rezolv treaba. Nu voi să spună cu glas tare, dar cuvintele îi ieșiră după bunul lor plac.

-Și dacă nu poți?

-Nu știu. Oftă lung, dezamăgit. Dar o să mă fac luntre și punte să le păstrăm pe fete cu noi. Au devenit copiii mei și le iubesc aproape la fel cât te iubesc pe tine.

-Mi-e atât de frică. Clipi să-și alunge o lacrimă. Și dacă...

-Și dacă totul se termină cu bine și toate aceste emoții sunt în zadar? Îi șterse o lacrimă răătăcită. Și dacă se întâmplă ce-i mai rău, putem să-ți urmăm exemplul.

Ea se smiorcăi.

-Ce vrei să spui?

-Păi, am putea fugi cu toții pe nepusă masă în America, să ne facem guvernante, zise el cu un zâmbet larg. Ea zâmbi slab.

-Nu mi te pot imagina drept guvernantă. El făcu ochii mari, cu o prefăcută indignare.

-Aș fi o guvernantă excelentă. Păi am pregătită acea expresie de amuzament

scandalizat învățată de la tine zise el și își țuguie buzele.

-Încetează! zise ea și izbucni,fără voce,în râs.

-De fapt,probabil aș fi o guvernantă mai bună decât tine.Poate n-ai observat,dar mă pricep foarte bine la copii.Fetele mă adoră.

-La fel și mătușa lor.

-Gwen.O luă în brațe.Ți-am promis că poți avea încredere în mine,și acum trebuie să fii încrezătoare.O să găsec un răspuns.O țintui cu privirea.Ai încredere în mine?

-Bineînțeles,zise ea cu o siguranță pe care n-o simțea pe deplin.Ochii lui se mijiră ușor,ca și când ar fi auzit ceva în vocea ei ce nu-i era deloc pe plac.

-Gwen?

-Te iubesc tare mult,Marcus.Îl îmbrățișă și îl sărută cu o ardoare născută din speranță,din teamă și din despărțire.Se retrase,își înghiți nodul din gât și îi zâmbi.Și am încredere în tine.El o studie vreme îndelungată.

-O să-1 rog pe Reggie să rămână și el peste noapte.Dacă ai nevoie de ceva...

-N-o să am.Se retrase.Dacă te duci la Londra,ar fi bine să pleci acum.

-Nu-mi place să te părăsesc așa.

-Sunt bine.Perfect calmă și stăpânită.Se forță să zâmbească,în afară de asta, Reggie e aici și are standarde stricte împotriva seducției soțiilor prietenilor lui.

-Nu asta mă îngrijorează,murmură el.

-Atunci,ce? întrebă ea ușor.

-Am cel mai ciudat sentiment...Scutură din cap.Sunt sigur că nu-i nimic.

O porni spre ușă.

-Marcus? El se întoarse.

-Da?

-Eu...O clipă mai târziu,era din nou în brațele lui,strângându-1 ca și cum de asta ar depinde viața ei.Așa cum,de fapt,și era.El o mângâie pe păr.

-O să fie bine,Gwen.Promit.

-Știu,șopti ea.Se trase înapoi și se uită la el.Se pare că nu sunt atât de calmă pe cât am crezut.

-Nu m-ai păcălit nici o clipă.Rânjetul de pe fața lui contrazicea neliniștea din privire.

-Mă port extraordinar de prosteste.Doar nu e ca și cum nu te-aș mai vedea niciodată.Cuvintele i se agățară de inimă.Se retrase și îi făcu semn către ușă.

Pleacă acum,înainte să mă fac complet de râs.Nu-i probabil altceva decât faptul că n-am petrecut nici o noapte despărțiți de când ne-am căsătorit.

-Și asta va fi ultima.Încuviință ferm din cap și păși spre ușă,apoi se întoarse spre

ea. Pentru totdeauna, Gwen. Spune-o! Ea își ridică bărbia și zâmbi.

-Pentru totdeauna, Marcus. O clipă mai târziu, el era plecat. Ea se uită spre ușă în urma lui, pentru un minut, o oră sau o eternitate. El era inima ei, sufletul ei, viața ei. Bineînțeles că avea încredere în el că avea să facă tot ce îi stătea în putință.

Dar era mult mai probabil ca Marcus să nu poată rezolva problema.

Insistase să facă totul corect, să discute cu avocatul despre chestiuni legale și opțiuni și o grămadă de chestii în care Gwen n-avea absolut deloc încredere.

Justiția lumii acesteia era cea care-i luase moștenirea de la bun început, și nu se îndoia că avea să fie întotdeauna de partea unui bărbat, nu a unor copii sau a unei femei. Nu era sigură când anume se hotărâse, dar cândva în ultimele minute înțelese că venise iarăși momentul de a-și asuma responsabilitatea și-a acționa.

În mai puțin de două ore, Marcus avea să fi ajuns la jumătatea drumului spre Londra, și șansele de-a da peste el erau mici. Atunci, avea să le trezească pe fete și să se strecoare toate afară din casă. Avea să plece călare, nu cu trăsură. Era mai rapid și fără îndoială mai simplu noaptea, deși ceva mai periculos. Dar fetele erau destul de obișnuite cu călăria de când veniseră la țară. Fuga asta în lumina lunii urma să fie încă o aventură pentru ele în scurta lor viață în care văzuseră deja atâtea aventuri. Avea să le lase pe fete la Colette și la madame Freneau suficient timp cât să-și reglementeze finanțele. Moștenirea ei era în siguranță într-o bancă din Londra. Ar fi cel mai bine să-1 evite pe Whiting, dar ar putea să-1 caute pe Albert să aranjeze treburile pentru ea. Slavă Domnului că insistase să-și mențină controlul asupra averii ei. Sugestia lui Marcus era excelentă: avea să ia, într-adevăr, primul vapor spre America. Dar de data asta Gwen nu mai avea nevoie de o slujbă. Acum avea îndeajuns de mulți bani.

Lui Whiting îi fuseseră necesari cinci ani să o găsească. Chiar dacă Marcus venea după ea, ar putea trece ani întregi până să dea de ele. Până atunci, fetele aveau să fie suficient de mari să-și administreze singure averea. Avea să-și primească moștenirea, și nimeni nu avea să le mai poată face rău. Și aveau să crească fericite, și dorite, și iubite. Era extraordinar de ciudat; panica de care fusese mânăta în trecut lipsea în seara asta, înlocuită de o determinare neînduplecată și de o hotărâre absolută. Nu știa dacă proceda bine. Și, cum binele era judecat de către lumea din jur, probabil nu făcea bine. Firește, ar putea fi o greșală îngrozitoare. Dar, deși avea încredere că Marcus făcea tot ce-i stătea în putință, în situația de față nu prea spera la o reușită. Nu în soțul ei n-avea încredere, ci în restul lumii. Bine sau rău, n-avea de ales.

Și dacă fuga venea însoțită de o durere intensă ce amenința s-o sfâșie în bucăți, fie și așa. O durere atât de profundă, că de abia putea să se țină dreaptă. Și

totuși, n-avea de ales, trebuia să îndure. Trebuia să accepte și faptul că probabil nu avea să-1 mai vadă vreodată pe Marcus, nu avea să-i mai audă râsul, nu avea să mai stea în brațele lui. Dar măcar putea să-i lase un bilet. Să-i spună că n-avea de ales decât să fugă. Din nou. În afară de asta, îi promisese să-1 iubească pentru totdeauna. Ar trebui să știe că ea credea în asta. Și să mai știe că urma să-1 iubească mereu, până când ultima suflare avea să-i părăsească trupul sau până la cea din urmă bătaie a inimii ei. Bineînțeles că nu avea s-o ierte niciodată. Cum ar putea? Nici ea nu avea să se ierte vreodată. Asta avea să-1 distrugă, să-1 frângă inima-la fel cum se simțea și ea în acest moment. El se ferise de dragoste la fel de tare ca ea. Și acum... Scutură din cap și porni încet spre ușă. Doamne, ce situație complicată. Își imaginase că i-ar trebui mai mult curaj să înfrunte o problemă decât să fugă de ea. Dar era diferit. Acum nu o făcea pentru ea însăși. Îi trebuia toată puterea de care putea da dovadă pentru a merge pe drumul pe care-1 considera cel mai bun. Sacrifică o dragoste pentru alta.

Marcus urma să-și vadă de viață, avea prieteni, familie și oameni care țineau la el. Fetele n-aveau pe nimeni care să țină cu adevărat la ele. Nimeni care să se asigure că aveau să supraviețuiască. Dacă renunța la ele, aveau să crească exact cum o făcuse ea. Și nu putea permite așa ceva. Indiferent de prețul pe care trebuia să-1 plătească.

CAPITOLUL 18

Nu există putere pe pământ ce se poate compara cu un bărbat îndrăgostit. Ele o forță pe care nici măcar natura n-o poate învinge.

Colette de Chabot

-Godfrey!

Marcus intră cu pași mari în holul conacului Holcroft, cu Whiting la un pas în urmă. Era deja spre prânz, o oră mult mai târzie decât cea la care sperase el să se întoarcă, dar nu avusese de ales. Întreaga poveste era mult mai complicată decât se așteptase.

-Da, milord? Ca întotdeauna, Godfrey apărură ca din pământ.

-Dă-i domnului Whiting ceva de mâncat și de băut și adu-mi și mie ceva. Pune să fie aduse în bibliotecă și spune-le lui Lady Pennington și lui Lord Berkley să vină și ei acolo. Imediat.

-Lord Berkley este deja în bibliotecă, milord, cu Lord Townsend...

-Excelent. Marcus porni spre bibliotecă.

-Pe care din cele două Lady Pennington doriți să le vedeți, milord?

- Oricât de multe găsești,îi aruncă Marcus peste umăr.
- Milord,ar trebui să vă spun că s-ar putea să fie destul de dificil,strigă după el majordomul.
- Fă ce poți,Godfrey.Marcus izbi de perete ușa bibliotecii și se dădu într-o parte, făcându-i semn lui Whiting să intre înaintea lui.De fapt,s-ar putea să fie ceva mai ușor să vorbească cu Town-send in absența lui Gwen-și a mamei lui,de altfel.Și ea le adora pe fete.Townsend și Reggie stăteau pe fotolii față în față, fiecare cu câte un pahar de coniac în mână,împărțind ceea ce evident era o tăcere încordată.Marcus se întrebă de cât timp erau aici singuri.Amândoi bărbații săriră în picioare la vederea lui.
- Le-ai găsit? Reggie înaintă,vădit îngrijorat.Marcus se opri brusc și îl privi fix:
- Pe cine să gălesc? Reggie și Townsend schimbă priviri stânjenite.
- Pe cine să gălesc? insistă Marcus,simțind cum stomacul i se strânge ghem de teamă.Reggie se cutremură.
- Atunci,n-ai primit mesajul meu? Am trimis un servitor după tine,în momentul în care...
- Să gălesc pe cine? izbucni Marcus.
- Pe verișoara mea și pe copile,zise Townsend.Au plecat.Se pare că s-a întâmplat undeva către miezul nopții.
- N-am descoperit că lipseau decât cu o oră în urmă.Reggie ridică neajutorat din umeri.N-am nici o idee unde s-ar fi putut duce și am crezut că e cel mai bine să te așteptăm,înainte de a pleca după ele.
- La dracu! Marcus scrâșni din dinți.Nu era surprins.Câtuși de puțin.Probabil știa de noaptea trecută că ea avea așa ceva în minte și pur și simplu nu voise să accepte.Sau poate nu crezuse că avea să fie atât de nesăbuită.
- A lăsat un bilet.Reggie făcu semn din cap spre birou,parcă scuzându-se,ca și cum ar fi fost cumva vina lui.Marcus se îndreptă spre birou și înhăță hârtia.O desfăcu și o citi în grabă.În puține rânduri,Gwen îi spunea că nu el era cel în care n-avea încredere,ci restul lumii.Că făcea ceea ce credea din tot sufletul că era cel mai bine.Și că avea să-l iubească pentru totdeauna.
- El rămase vreme îndelungată cu ochii țintă la scrisul ei perfect.Un ciudat sentiment de pustiire sufletească puse stăpânire pe el,și îi fu greu să se concentreze asupra cuvintelor.
- Îl părăsise? Făcuse exact ce făcea întotdeauna când nu vedea nici o soluție: fugise.Doar că de data asta îi luase și inima cu ea.Înainte de a se lăsa învăluit de o umbră de regret,de o mâhnire cât de mică sau de o durere ascuțită,fu străfulgerat de o hotărâre neclintită.

-Nu cred,domnișoară Townsend.Mototoli în mână biletul ei.Așteptase toată viața să găsească iubirea.Blestemat să fie dacă avea s-o lase să-1 părăsească acum.

-Marcus? Reggie se apropie și își pune mâna pe brațul prietenului lui.Te simți bine?

-Nu.Sunt peste măsură de obosit,și ultimul lucru pe care-1 doresc e să cutreier țara în lung și lat după soția mea.Dar,Reggie-se uită drept la prietenul lui-,exact asta am de gând să fac.

-Ești sigur că-i înțelept? întrebă Reggie cu grijă.Te-a părăsit,Marcus.E greu să recunoști,dar asta e.Știu că ești supărat

-Supărat? Vocea lui Marcus răsună de mânie.Sunt al naibii de furios.Din clipa în care am întâlnit-o pe femeia aia,absolut orice trebuia să fie doar după cum voia ea,și am cedat mereu.Și-a păstrat banii,casa,independența.A avut secrete față de mine...

-Doar trei,murmură Reggie.Nu-i chiar atât de rău.Am cunoscut femeii...

-Eu am fost cel nevoit să-și mărturisească sentimentele fără nici cel mai mic semn de încurajare din partea ei.Apoi a trebuit s-o conving să și le recunoască pe ale ei,astfel încât să înceteze să stea bosumflată și să fie,în sfârșit,fericită.Fericită! Poți să crezi asta? Scutură din cap.Ar fi trebuit să fie al naibii de fericită cu mult mai înainte de asta.

-La urma urmei,e femeie,spuse Reggie.Sunt niște ființe foarte ciudate.

-M-a dus cu zăhărelul.Sunt,fir-ar să fie,contele de Pennington,și m-am comportat ca un școlar smintit!

-Haide,că n-a fost chiar atât de rău.

-Nu? Marcus ridică dintr-o sprânceană.În noaptea nunții,avea pregătită o listă cu ce ar fi trebuit să fac și când anume!

-Dac-aș fi în locul tău,n-aș striga asta în gura mare,zise Reggie în șoaptă.Nu dă deloc bine.

-Până acum,n-a făcut nici o fărâmbă de compromis în această relație,și m-am săturat până peste cap.Marcus înșfăcă coniacul din mâna lui Reggie și îl dădu pe gât dintr-o înghițitură.Imediat ce o s-o ajung din urmă,lucrurile o să se schimbe radical.

-Bine spus,milord,replică Townsend și zâmbi sarcastic.Marcus uitase că vărul lui Gwen era și el de față.Existau chestiuni de care trebuia să se ocupe aici, înainte de a putea pleca în urmărirea soției lui.Începând chiar cu acest bărbat. Se întoarse spre Townsend.

-Ne-ai mințit.Bărbia lui Townsend țâșni în sus,într-un gest sfidător.

-N-aș spune că e exact o minciună.

-Doamne sfinte,asta-i o trăsătură de familie.Marcus își dădu ochii peste cap.Ai prefera termenul de înșelătorie?

-După cum se pare că știi deja-Townsend ridică din umeri-,asta n-a fost alegerea mea.Nu așa aș fi acționat eu.

-Ce tot spune? întrebă Reggie în șoaptă către Marcus.

Un ciocănit puternic se auzi dinspre ușă,și aceasta se izbi de perete.O servitoare aducea o tavă cu friptură și pâine și căni cu ceea ce Marcus spera a fi ceai sau,și mai bine,cafea,tare și fierbinte.Stomacul reacționează la vederea tăvii.Mama lui o urma pe servitoare îndeaproape.

-Jeffrey.Făcu ochii mari,cu o evidentă încântare.,,*Jeffrey?*"

Privirea lui Marcus o urmări pe a mamei lui.Whiting înclină ușor din cap în semn de salut.

-Helena.Își dresе glasul.Iertați-mă,Lady Pennington.Privirea femeii alunecă de la avocat spre fiul ei și înapoi.Se încruntă.

-Ce faci aici?

-E aici pentru că i-am cerut eu să vină.Marcus o studie pe mama lui.Ceva era absolut ciudat în comportamentul ei.

-La momentul respectiv,părea o idee bună,zise Whiting blând.

-Înțeleg.Helena își alese cu grijă cuvintele.Și de ce anume?

-De ce? Marcus îi privi pe ceilalți bărbați,apoi se adresă mamei lui: Am senzația că habar n-ai ce s-a întâmplat aici.Ochii ei deveniră și mai mari.

-S-a întâmplat ceva? Marcus oftă din rărunchi,scos din fire.

-Dă-mi voie,Marcus,zise Reggie și înaintă.Totul a început în seara trecută,milady,odată cu sosirea acestui gentleman,Lord Townsend.El e vărul lui Lady Pennington...cea tânără...Mai vârstnica Lady Pennington ridică dintr-o sprânceană,agasață.

-Adică,vreau să spun,contesa actuală.Gwendolyn,spuse Reggie repede.

-Încântat să vă cunosc,Lady Pennington,interveni Townsend și zâmbi politico.

-Și eu,murmură ea.Reggie continuă:

-A pretins că are dreptul,ca urmare a unei scrisori din partea tatălui fetelor...

-Fetele mele? În vocea ei răsună indignarea.

-Mi s-a părut că scrisoarea asta arăta ciudat.Marcus se uită spre Townsend.

-Să fie tutorele copiilor,completă Reggie.Marcus a plecat spre Londra...

-Să discute cu mine,interveni Whiting.Helena îi aruncă un zâmbet recunoscător.

Puțin cam prea recunoscător și categoric prea...personal.

-Dar soția mea s-a decis să nu mai aștepte să mă întorc.Marcus scrâșni din dinți.S-a ocupat personal de problemă și a plecat împreună cu copilele.

-A plecat? Helena scutură din cap,tulburată.Ce vrei să spui? Cum adică a plecat?

-A plecat,mamă,izbucni Marcus.Se pare că a fugit în toiul nopții.

-Nu cred,murmură Helena.

-E adevărat,Lady Pennington,interveni Townsend.Verişoara mea a fost extraordinar de supărată aseară.Sincer vorbind,am considerat că e destul de irațională și într-o câțva instabilă.Acțiunile ei au confirmat-o.Evident că nu e potrivită să fie tutorele unor copii lipsiți de apărare și înțeleg că n-a fost prea potrivită nici ca guvernantă.

-Asta-i bună,dumneata...Reggie se duse spre Townsend,cu o atitudine amenințătoare.

-Nu acum,spuse Marcus rece.

-Poate că Gwendolyn n-a fost niciodată potrivită pentru rolul de guvernantă.

Tonul Helenei se potrivea cu al fiului ei.Era foarte tânără,și din experiență știu că nu toate femeile sunt potrivite pentru o astfel de poziție.Cu toate astea,Gwendolyn și aceste copile țin unele la altele,și asta,Lord Townsend,nu poate fi nici măsurat,nici trecut cu vederea.Cât despre instabilitatea pe care se pare că o vezi la ea...Helena își îndreaptă umerii.Nu-mi pasă dacă e smintită în toată legea,îmi place de ea foarte tare.Într-adevăr,am început să nutresc o mare afecțiune pentru ea.Marcus.Se întoarse spre fiul ei.Am făcut mult prea mult ca să văd că totul se sfârșește astfel.Gwendolyn este cel mai bun lucru ce ți s-a întâmplat vreodată și ai fi nebun să o lași să fugă.

-N-am nici o intenție s-o las să fugă,mamă.O studie cu atenție pe mama lui.Ce vrei să spui cu „Am făcut mult prea mult”?

-Am spus eu asta? O expresie de panică i se ivi pentru o clipă în ochi și privirea îi alunecă spre Whiting.El zâmbi ușor amuzat.Presupun că acum nu prea mai contează.Își frânse mâinile.De fapt,totul a ieșit cum nu se poate mai bine.Și e,într-adevăr,o poveste destul de interesantă,aș zice.Cu toate astea,probabil ar trebui să știi...își adună tot curajul.Nici nu trebuia de fapt să te însori cu ea.

-Bineînțeles că trebuia...Marcus își miji ochii.Explică-te,mamă.

-Jeffrey? Femeia îi aruncă din nou o privire plină de speranță avocatului.

-N-a fost ideea mea,zise ferm Whiting.De fapt,draga mea Helena,în chestiunea asta am fost un neghiob nevinovat,la fel ca fiul tău.Și n-o să te salvez acum.

„Draga mea Helena?”

-Foarte bine.Scoase un oftat resemnat.Marcus dragă...Se opri,căutându-și cuvintele potrivite.Nu era semn bun.Îți amintești cum îl asistam pe tatăl tău în probleme de afaceri? în special la corespondență?

-Da,zise Marcus încet.

-Era bine știut că avea un scris foarte urât, aproape ilizibil. Scutură din cap. Era mare păcat. Avea un fel special de a mânui cuvintele; dar era imposibil să le citești. Marcus strânse din dinți.

-Continuă, mamă.

-Va trebui să mă lași să-ți povestesc în felul meu, altfel nu va avea nici un sens, spuse ea, pufnind furioasă. După cum spuneam, chiar și la începutul căsătoriei noastre, obișnuiam să-1 ajut. În cele din urmă, am preluat efectiv toată corespondența lui... Chiar și semnătura.

-Ce încerci să spui? Marcus își ținu răsuflarea.

-E foarte dificil... Se opri, ca pentru a-și aduna curajul. Scrisoarea dintre tatăl tău și tatăl lui Gwendolyn prin care era aranjată căsătoria voastră și documentele care o însoțeau, ei bine, eu le-am scris.

-Ce? Marcus o privi șocat.

-Am semnat numele tatălui tău ca și pe cel al lui Lord Townsend. Am avut semnătura acestuia pe un document, cred că era o factură, și pur și simplu am copiat-o. Se uită spre Reggie. A fost extrem de simplu. Scrisul lui era ceva mai citeț decât o mângălitură.

-Asta-i interesant, murmură Reggie.

-Ah, sunt sigură că ar fi fost de acord, spuse ea repede. De fapt, el și Lord Townsend vorbiseră despre o astfel de căsătorie, și nu mă îndoiesc că la un moment dat aveau să cadă la o înțelegere. Iată de ce tatăl tău i-a vândut casa văduvei de pe moșie de la bun început. Din nefericire, n-au fost făcute niciodată aranjamente specifice înainte ca tatăl tău și apoi Lord Townsend să moară. Și, ei bine...

-Vrei să-mi spui, zise Marcus încet, încercând să priceapă sensul mărturisirii mamei sale, că nu era nevoie să mă însor cu Gwendolyn pentru a-mi păstra moștenirea?

-Ai putea s-o interpretezi și așa... Gesticulă neajutorată. Dacă vrei... Marcus se uită la Whiting.

-N-au existat niciodată amenințări la adresa averii mele? Nici un termen-limită în ce privește ziua în care aniversam treizeci de ani? Nici o... nimic?

-Nu, din câte știu eu, zise Whiting.

-Termenul-limită mi s-a părut un amănunt inspirat, murmură femeia către Reggie.

-Un detaliu excelent, zise Reggie în șoaptă. A adăugat exact nuanța corectă.

-Acum, multe din toate astea au sens. La început, am crezut că totul este absurd, în special eșalonarea în timp. Prostia aia cum că să nu fiu informat decât cu trei luni

Înainte de ziua mea de naștere și tot restul. Totuși... Marcus o privi țintă pe mama lui. Tu chiar ai părut șocată atunci când am aflat de toate astea.

-Cred că mi-am jucat destul de bine rolul, spuse ea modestă. Aș fi putut fi o actriță excelentă.

-Categoric inspirată, comentă Reggie, cu un zâmbet larg.

-Permiteți-mi să vă asigur, continuă Whiting, că n-am avut nici o idee că scrisoarea pe care mi-a prezentat-o Lady Pennington nu era originală. La urma urmei, era scrisă de aceeași mână despre care am știut întotdeauna că era a tatălui Domniei Voastre și n-aveam nici un motiv să mă îndoiesc de semnătura lui Lord Townsend. Nu mi s-a dezvăluit întregul aranjament decât după căsătoria Domniei Voastre.

-Și eu l-am rugat să nu divulge nimic, adăugă Helena. Sincer, părea fără rost. Voi doi vă împăcați atât de bine. De fapt, am crezut că devenise un mariaj din dragoste. Părea mare păcat să-l stric. Marcus se frecă la ochi.

-Sunt peste măsură de confuz. Reggie îi îndesă în mână un alt pahar cu coniac.

-Asta o să te ajute.

-Mă îndoiesc, mormăi Marcus, dar îl bău oricum.

-Recunosc că e puțin cam complicat dacă nu cunoști toate amănunțele. Helena se încruntă. Vezi tu, ideea mi-a venit doar după ce am descoperit că Jeffrey o caută pe Gwendolyn. Părea perfect. Aproape predestinat, dacă vrei. Dar am conceput toată schema doar după ce a găsit-o. Îi aruncă avocatului o privire spășită. Știam că, dacă îți arăt scrisoarea aceea prea devreme, exista riscul să afli că nu era întru totul legală. Marcus ridică dintr-o sprânceană.

-Întru totul?

-Îți mulțumesc pentru încredere, zise Whiting sec. Marcus își mută privirea de la mama lui spre avocat și înapoi. Se strădui să-și găsească vorbele potrivite. Cum ai... adică... cu el și...

-Eu și Jeffrey suntem destul de apropiați. Helena își ridică bărbia și se uită direct la fiul ei. Suntem... apropiați de ceva timp. Câțiva ani, de fapt. Și intenționez să rămân aproape de el în viitorul apropiat.

-Am cerut-o de soție de nenumărate ori, dar nici nu vrea să audă, zise Whiting. Sunt absolut nebun după femeia asta.

-Jeffrey! exclamă ea și îi adresă cel mai cochet zâmbet cu puțință.

-Devine din ce în ce mai interesant cu fiecare minut, murmură Reggie.

-Toate astea sunt... Marcus scutură din cap. Nu știu ce să zic.

-Poate să încerci să-ți ceri scuze? spuse Helena.

-Să-mi cer scuze? Marcus se uită la ea. Pentru ce?

-Dacă ți-ai fi asumat responsabilitățile în mod serios și te-ai fi căsătorit cu mult timp în urmă,n-aș fi fost niciodată forțată să iau asemenea măsuri.Tonul ei era arogant,iar atitudinea ei dovedea că nu se căia.Tu m-ai silit să pun totul la cale.

Marcus pufni,nevenindu-i să creadă.

-Acum spui că totul e din vina mea?

-Cred că da,deși,în acest moment,nu prea mai contează,dragul meu.Ai o soție la care e evident că ții foarte mult și care îți împărtășește afecțiunea.În afară de problema minoră de azi,totul a mers ca pe roate.Îi aruncă un zâmbet plin de satisfacție.Cred că ar trebui să-mi mulțumești.

-Să-ți mulțumesc? Să-ți mulțumesc? Marcus o privi lung preț de câteva clipe îndelungi,apoi zâmbi fără nici o tragere de inimă.Mulțumesc,mamă.

-Pentru puțin,dragul meu.

-Aș prefera ca pe viitor să nu te mai amesteci în viața mea.

-Pot să încerc,dar...Scutură din cap.În mod sigur nu pot face nici o promisiune.

-Poți,și o să faci,zise el ferm,știind prea bine că porunca lui era inutilă.O să discutăm după ce mă întorc de la Londra.Cu soția mea.

-Așadar,acolo crezi că s-a dus? întrebă Reggie.

-Nu e destinația ei finală,dar da,sunt sigur că într-acolo se îndreaptă.Cu noroc, cred că pot s-o prind din urmă azi.Marcus scutură din cap obosit.Cu toate astea,o s-o urmăresc de-a pururi,dacă e nevoie.

-Vin și eu cu tine,bineînțeles,spuse Reggie.Marcus îi aruncă un zâmbet plin de recunoștință.

-Bineînțeles.

-Marcus...Helena îi puse o mână pe braț.Promite-mi că o s-o aduci înapoi.

El îi zâmbi mamei lui și fu învăluit de un sentiment de recunoștință.

-Să n-ai nici o îndoială.

-Și pe fete,insistă ea.El privi către Townsend.

-Asta nu pot garanta.

-Înțeleg.Trase adânc aer în piept.Fă tot ce-ți stă în putință.

-O să fac tot posibilul.

-Promite-mi,zise ea ferm.El oftă.

-Mamă.

-Jură-mi,Marcus.Își încrucișă brațele peste piept.Scuipă.El mormăi.

-Aș spune că asta nu-i necesar.Ea îi aruncă o privire neclintită.

-Foarte bine.El scuibă și își ridică degetul.Jur pe sângele meu,și așa mai departe, altfel o să suport cumplitele consecințe.

-Amin,zise ferm Reggie.

-Foarte bine.Helena încuviință din cap cu satisfacție.Acum o să cer să vi se facă de mâncare pentru drum și puteți pleca.

-Probabil că ar trebui să vin și eu,îngână Townsend.

-Probabil.Marcus îl studie cu atenție pe celălalt bărbat.Eu și Whiting am dezlegat cea mai mare parte din această șaradă azi-dimineață în Londra.Totuși,aș vrea să aud mai multe de la dumneata.O să avem o lungă discuție despre toate acestea pe drum.Marcus se opri,apoi îl privi drept în față.Încă un lucru, Townsend,înainte de a pleca.Marcus zâmbi,strânse pumnul și îl pocni pe Townsend drept în față.Sunetul cărnii zdrobind o altă carne răsună în încăpere. Townsend se clătină,se împiedică și căzu în fund pe podea.Privirea mirată de pe fața lui merita durerea din pumnul lui Marcus.

-Și,ca să înțelegi,soția mea e pregătită să facă tot ce-și pune în minte.E inteligentă și curajoasă,și sunt al naibii de norocos că o am,indiferent cum s-a ajuns la asta.Și,dacă ți se pare că e irațională sau instabilă,e pentru că ține foarte tare la acele copile.La fel ca mine.Acum...Făcu semn către Reggie.Ajută-1 să se ridice.

-Nu pot să-i trag și eu una? întrebă Reggie și rânji.

-Mai târziu,poate.Marcus îi răspunse tot cu un zâmbet.Pe moment,avem lucruri mai importante de făcut.Primul dintre ele e s-o găsim pe soția mea.

-Ai spus că Londra nu-i destinația ei finală.Reggie se încruntă.Așadar,crezi...

-Fără nici o îndoială.Dar Londra este locul unde sunt banii și prietenele ei.Și,având în vedere toate astea,e cel mai bun loc unde poate găsi un mijloc de transport-Marcus oftă din rărunchi și se rugă să nu fie prea târziu-spre America.

CAPITOLUL 19

*Exact atunci când ți-ai pierdut orice speranță,
un bărbat bun devine un adevărat erou.Iată de ce merită toată osteneala.*

Gwendolyn Pennington

-Eu tot nu înțeleg de ce insiști să pleci în seara asta.Vorbele lui madame Freneau răsunau în întunericul din trăsura ducelui.

-Ți-am spus de nenumărate ori,zise Gwendolyn cu un calm pe care nu-1 simțea. E mult mai bine așa.

-Mai bine sau mai ușor?

-Amândouă.Starea de neliniște a lui Gwen putea răzbi din acest singur cuvânt. Ea și fetele ajunseseră fără probleme la Londra cu o noapte în urmă.Fusesse nebulie curată,și Gwen mulțumi cerului că ajunseseră vii și nevătămate.Știa

prea bine cât de primejdioasă putea fi o călătorie călare pe timp de noapte, în special pentru o femeie cu copii, neînsoțită de vreo escortă. Se pare că și fetele înțeleseseră la fel de bine. Hope subliniase că Dumnezeu ocrotea în special copiii și nebunii. Există o mare posibilitate ca Gwen să fie cu adevărat nebună. Când îl părăsise pe Marcus, fusese atât de sigură că făcuse ce era cel mai bine.

Că n-avusese de ales. Dar, cu fiecare kilometru lăsat în urmă, convingerea ei slăbise. Cu toate astea, acum era prea târziu să se întoarcă.

-Ai totul, deci?

Gwen zâmbi în întuneric. Și asta fusese întrebată în repetate rânduri.

-Tot ce avem nevoie pentru călătorie.

Nu luaseră nimic cu ele când părăsiseră conacul. Dar, cu cele câteva cumpărături pe care le făcuse azi și cu ceea ce madame Freneau și Colette reușiseră să facă rost, ea și fetele aveau să se descurce până când ajungeau în America.

America. Gwen scutură din cap cu scepticism. Nu și-ar fi imaginat niciodată că avea să revină pe acele meleaguri străine. O ciocănitură discretă se auzi în ușa trăsurii.

-Dacă insiști să continui cu chestia asta, Gwendolyn, spuse madame Freneau cu un oftat, se pare că a venit timpul. Ușa se deschise, și unul dintre servitorii ducelui îi oferă o mână să o ajute să coboare. Deja putea auzi sporovăială agitată a fetelor care ieșiseră din a doua trăsură. Mulțumită lui Colette, ducele le oferise două trăsură pentru a le transporta în seara asta la docuri, deși nu o făcuse fără a adăuga și sfatul lui la cel al doamnelor. Absolut nici unul dintre ei, cu excepția lui Gwen, nu credea că proceda cum trebuia, și chiar și ea începuse să aibă îndoieli.

Gwen se uită de-a lungul docurilor. Vasul pentru care rezervase locuri urma să plece la scurt timp după miezul nopții, odată cu fluxul. În ciuda orelor târzii, docurile erau bine luminate și înțesate de lume. Valuri de lumină se răspândeau dinspre vase, dispărând în noapte și în ceața groasă.

-Mătușă Gwen, o strigă Hope și se grăbi să vină spre ea, cu câțiva pași în fața lui Patience, a lui Charity și a lui Colette.

Cum era posibil ca Gwen să procedeze greșit? Știa că aceste copile aveau să crească exact așa cum o făcuse și ea și exact în aceeași casă dacă nu acționa.

Marcus avusese cele mai bune intenții, dar nici măcar contele de Pennington nu era suficient de puternic pentru a rezolva această dilemă.

Înlătură orice urmă de îndoială, precum și o deranjantă voce lăuntrică ce refuza să tacă și striga că făcea o greșală îngrozitoare. Se strădui să imprime vocii o undă de optimism.

-Așadar, suntem gata? Pentru marea noastră aventură?

-Sigur că suntem,dar...Patience se opri.Vrem să știm de ce am plecat de acasă în toiul nopții.

-Fără a nu lua nimic din lucrurile noastre,adăugă Hope.N-aveam mare lucru,dar mi-ar fi plăcut să fi luat câte ceva.

-Era o rochie albastră la care țineam foarte mult,murmură Patience.

-Problema este,mătușă Gwen,interveni Charity,că știm că s-a întâmplat ceva.

Ceva îngrozitor.Nu te-am întrebat în noaptea trecută pentru că erai foarte supărată.Și azi,când nu dormeam,erai.Madame Freneau și Madame de Chabot nu vor să ne spună nimic.Patience se aplecă în față și zise cu glas tainic:

-Madame de Chabot doar oftează,mormăie ceva în franțuzește și continuă să piardă la cărți în favoarea noastră.Nici măcar nu cred că se străduiește.

-Merităm să știm ce s-a întâmplat,zise Hope hotărâtă.Știu că suntem copii,dar suntem foarte mature pentru vârsta noastră.Toată lumea spune asta.

Patience încuviință din cap.

-Charity este aproape mare,și eu sunt cu doar doi ani mai mică,și...

-Și eu sunt mai mult decât în stare să am grijă de mine și,ah,știu,să zicem-Hope rânji-de un câine.

-Ah,încetează să mai vorbești despre câine,Hope.Charity îi aruncă surorii ei o privire exasperată,apoi își întoarse atenția spre Gwen.Ce încercăm noi să spunem e că suntem pe punctul de-a ne îmbarca pe un vapor spre America,din câte am auzit,și n-avem nici o idee de ce.Credem că este corect să știm exact ce s-a întâmplat.

-Am înțeles că l-ai părăsit pe unchiul Marcus.Patience clătină din cap.Și ni se pare un lucru îngrozitor.

-Și tocmai de aia suntem sigure că,oricare ar fi motivul pentru care ne duci atât de departe,e probabil unul foarte bun,încheie Charity.Dar vrem doar să știm despre ce e vorba.

-Da,cred că aveți dreptate.Nu le tratase oare Gwen ca pe niște adulți mai degrabă decât ca pe niște copiii? La începutul unei noi vieți împreună,era probabil mai bine să continue tot așa.E foarte corect.Gwen scoase un lung oftat și își alese cu grijă cuvintele.Vărul meu,Lord Townsend...

-Fratele Acriturii? întrebă Hope.Gwen nu se obosi s-o corecteze.

-Exact el.Pentru că e capul familiei și fiindcă se pare că voi trei aveți o moștenire considerabilă și deoarece l-a cunoscut pe tatăl vostru cu ani în urmă, crede că ar trebui să fie tutorele vostru.Vrea ca voi să vă întoarceți să locuiți la Townsend Park.

-Cu Acritura? Patience se înfioră.Ce gând îngrozitor..Charityse încruntă.

- Unchiul Marcus nu poate face nimic? Gwen scutură din cap.
- Mă tem că nu va fi de ajuns.Iată de ce cred că ar fi cel mai bine să plecăm cât mai departe posibil de Anglia,în special de Lord Townsend.
- Dar n-am putea să-1 luăm și pe unchiul Marcus cu noi? întrebă Hope.Pare că ar avea nevoie de o aventură.
- Bineînțeles că nu-1 putem lua,spuse disprețuitor Patience.E mult prea corect pentru o astfel de aventură.
- Mătușă Gwen? Charity o studie curioasă.N-ai spus tu că fuga nu rezolvă niciodată problemele? Gwen tresări.
- Da,păi s-ar putea să fi zis ceva de felul ăsta...
- Ah,nu,chiar ai spus-o.Hope încuviință din cap.Îmi aduc aminte foarte bine.
- Asta a fost atunci când noi eram cât pe ce să ne ascundem pe corabie și să ne întoarcem în Insulele Prietenoase,să trăim pe plajă și să mâncăm pești,adăugă Patience.
- De ce nu era în regulă când am vrut noi să fugim,dar e în regulă acum,că vrei tu? întrebă Charity tăios.Colette pufni.
- E o întrebare excelentă,Gwendolyn,spuse madame Freneau.Poate că ai și un răspuns pe măsură? Hope îi dădu un ghiont lui Patience,și ambele fete zâmbiră larg.Charity făcu ochii mari și zâmbi la rându-i.
- Mă bucur că voi toate găsiți asta atât de amuzant.Indignarea lui Gwen masca încercarea de a găsi acel răspuns excelent.Bineînțeles că am un răspuns.Eu...
- Aș vrea să-1 aud și eu.Vocea lui Marcus răsună din spatele ei.Ei îi sări inima din piept și fu copleșită de o mulțime de sentimente contradictorii.Marcus avea să le împiedice să plece,desigur,iar asta urma să ducă la dezastru,dar o parte din ea nu fusese niciodată mai recunoscătoare să audă vocea cuiva așa cum era ea auzindu-i-o pe a lui.Se întoarse să-1 privească și rezistă impulsului de a se arunca în brațele lui.
- Bună seara,doamnelor.Marcus se adresă celorlalte,dar privirea îi rămase la ea. Minunată noapte pentru o călătorie,nu credeți?
- În sfârșit.Colette scoase un suspin de ușurare.Ne întrebam dacă o să ajungi la timp.
- Azi totul a durat mai mult decât mă așteptam.Ridică din umeri în semn de scuză,ca și când ar fi explicat ceva cu nimic mai important decât o sosire târzie la o cină.Dar identificasem care dintre vase va pleca în seara asta spre America-dacă va pleca vreunul-și știam că aveam suficient timp să ajung aici înainte de plecare.Vedeți,în momentul când noi am ajuns în Londra...
- Noi? spuse tăios Gwen,cu stomacul făcut ghem.

-Reggie,eu și vărul tău.

-L-ai adus cu tine? Fu străbătută de un copleșitor sentiment de înfrângere și trădare.Cum de-ai putut?

-N-am putut să nu-l aduc,zise Marcus ferm.Având în vedere cele aflate de Whiting și de mine aseară,sau mai degrabă azi-dimineață,așa părea potrivit.

-Așa părea potrivit pentru ce? Se uită la el.Pentru ca tu să stabilești că nu poți face nimic în afară de a respecta regulile și legile propovăduite în folosul aceloră cu putere,bărbați în special,care desconsideră nevoile,dorințele și fericirea noastră,a celorlalți?

-Acum cine trage concluzii pripite? Atitudinea lui Marcus era relaxată, chiar nepăsătoare.Îl privi cu o uimire plină de șoc.Ce naiba se întâmpla cu omul ăsta? Nu o lua nici pe departe atât de în serios pe cât trebuia.Nu-și dădea seama că era în joc viitorul nepoatelor ei,ca să nu mai vorbim despre al lor? Cum să-1 mai poată ierta pentru asta?

-Nu-i deloc ce crezi,spuse Marcus.

-E exact ce cred,izbucni ea.O să le dai pe aceste copile acelui bărbat.Vărul meu-cuvântul îi lăsă un gust neplăcut în gură-,căruia nu-i pasă deloc de ele și e doar interesat să pună mâna pe averea lor.

-Îi faci vărului dumatiale o mare nedreptate,Lady Pennington.O voce de bărbat răsună în spatele ei.A acționat la solicitarea mea.Gwen se răsuci în loc.O siluetă înaltă și subțire inaintă din umbre.

-Tati? Șoapta șocată a lui Charity se auzi din spatele lui Gwen.,,Tati?"

Pentru o clipă,era ca și cum timpul se oprise în loc.Străinul se uită,cu un zâmbet ezitant și cu o dragoste evidentă,la nepoatele ei.Fetele...lui?

-Tati! Hope țipă și se năpusti spre el,urmată imediat de surorile ei.Dintr-odată,se îmbrățișau toți patru,râzând și plângând și asigurându-se reciproc că era într-adevăr real și nu o fantomă creată de noapte și de ceață.Un icnet șocat veni dinspre madame Freneau sau dinspre Colette,Gwen nu era sigură,și auzi un oftat de emoție sufocantă,dându-și seama că venea de undeva din adâncurile sufletului său.

-Gwen,el e Paul Loring.Brațul lui Marcus o cuprinse,și ea se rezemă de el.Ți-am spus că așa părea potrivit.

-Nu înțeleg.Gwen încercă să-și stăvilească lacrimile ce-i curgeau pe față.Cum poate acest...

-E o poveste lungă,murmură Marcus.Fascinantă,ce e drept.Nu îmi sunt clare toate detaliile,dar,când corabia lor a eșuat,Loring le-a aruncat pe fete într-o barcă mică împreună cu alți câțiva.El și sora ta au fost măturați de valuri.Își amintește

foarte puține,dar în cele din urmă s-a trezit undeva,pe o insulă.A durat ceva timp până să fie salvat.

-Și Louisa? Gwen își ținu răsufierea.

-A murit! Gwen,îmi pare rău.Marcus scutură din cap.Loring a căutat-o multă vreme,dar în zadar.I-a găsit totuși pe misionarii care le-au salvat pe fete și a aflat că sunt bine și că fuseseră trimise înapoi în Anglia.Marcus se opri.Se îndrepta spre casă,când s-a întâlnit cu vărul tău.Townsend încercase să-1 găsească pe Loring încă de când aflase despre dispariția lui și despre supraviețuirea fetelor. Lui Gwen îi trebui un moment să înțeleagă exact ce spunea Marcus.

-Așadar,l-am judecat greșit,nu-i așa?

-Așa se pare.Marcus chicoti.Totuși,și el te-a judecat greșit.

-Încă sunt confuză.Gwen scutură din cap.Domnul Whiting nu știa de toate astea?

-Nu în întregime.Primise,de fapt,niște informații de la avocatul lui Townsend, dar totul era destul de vag și mai mult o întrebare decât altceva.Abia după ce eu m-am întâlnit cu Whiting în această dimineață,am reușit să ghicim adevărul.Vezi tu,scrisoarea pe care Townsend ne-a arătat-o aseară mi s-a părut recentă.

Totuși,n-am știut nimic precis până când nu ne-am dus acasă la Townsend,aici în Londra,și l-am descoperit pe însuși Loring.

-Mi-e teamă că încă nu...Gwen se chinuia să pună cap la cap toate astea.De ce n-a venit pur și simplu la noi acasă cu Townsend?

-M-am gândit că e cel mai bine să nu apar așa,fără să dau de veste.Loring se apropie,cu fetele încă suspinând de bucurie și agățându-se de el ca și cum se temeau că avea să dispară dacă-i dădeau drumul.Acum văd că a fost,probabil,o greșeală.Loring scutură din cap.Știu că am încurcat toată treaba.Ar fi trebuit să mă prezint cu Adrian imediat ce m-am întors în Anglia,dar,ei bine,nu sunt pe deplin sigur cum e să te întorci din morți.Am crezut că va fi mai ușor pentru toată lumea dacă-1 trimit pe Adrian să ia fetele cu o hârtie prin care-i acordam tutelă.Își privi copiii cu o afecțiune vădită.Mă tem că am fost puțin laș.Mi-a fost frică să le spun că trăiesc,în vreme ce mama lor...în glasul său se putu simți ezitarea.

-Ah,tati,pufni Charity.N-am fi putut niciodată să te învinuim pe tine pentru asta.

-Știm că ai făcut tot ce ți-a stat în putință să o salvezi.Patience își înăbuși un suspin.Ne-ai salvat pe noi.

-Te iubim,tati,suspina Hope.Și ți-am dus dorul îngrozitor de tare.

-Dar acum suntem împreună,dragile,scumpele mele fete.Loring le strânse mai tare lângă el.

-Ah,e atât de...Vocea plângăreață a lui Colette răsună în spatele lui Gwen.

- Știu,zise madame Freneau și își trase nasul.E destul de uimitor.
- Nu-i așa? Gwen se lupta cu nevoia de a se arunca în brațele lui Marcus și a izbucni în plâns.De fericire,desigur,și pentru pierderea pe care abia acum o înțelegea.Marcus o trase mai aproape de el.Vocea lui era joasă,așa încât doar ea să audă:
- Știi că acum va trebui să renunți la ele.
- Știu.Se forță să zâmbească.Tot ce mi-am dorit a fost să fie cu cineva care să țină la ele.Să fie fericite.
- Lady Pennington,începu Loring.
- Gwen,te rog.Râse slab.Suntem în familie.
- Desigur,și tu va trebui să-mi spui Paul.Trase adânc aer în piept.Trebuie să-mi cer scuze față de tine.Soțul tău mi-a spus prin ce ai trecut după moartea tatălui tău.Noi abia aflaserăm de moartea lui-veștile parvin adesea exagerat de încet în părțile mai puțin civilizate ale lumii-,și hotărâserăm să ne întoarcem în Anglia,când nava noastră s-a pierdut.Trebuie,de asemenea,să înțelegi că sora ta ținea foarte mult la tine.Paul scutură din cap.A presupus mereu că o să aveți vreme să vă cunoașteți reciproc.Gwen mai că se îneca de lacrimi și nu putu face altceva decât să încuviințeze din cap.
- O să ne fie dor să stăm cu tine,mătușă Gwen.Buza de jos a lui Hope tremura.
- Ah,dar o să ne vedem foarte des.Charity îl privi pe tatăl ei.Nu-i așa,tati?
- Și cu unchiul Marcus,cu unchiul Reggie și cu buni Pennington.O să-ți placă de ei,tati,sunt foarte drăguți.Patience zâmbi larg spre mătușa ei.La început,n-o plăceam prea mult pe mătușa Gwen,dar acum ne e foarte dragă.
- Gwen scoase un sunet ceva ce putea fi fie plâns,fie râs.
- N-am primit niciodată un compliment mai drăguț.Marcus își dresе glasul.
- Îmi imaginez că o să-ți ia ceva timp să-ți pui viața în ordine,înviind din morți și toate cele.Paul râse.
- La cum au mers lucrurile până acum,cred că va fi foarte greu.
- Poate ai vrea să petreci ceva timp la țară.Am pe moșie o casă micuță pe care ești mai mult decât bine-venit s-o folosești.Chiar-oftă resemnat-poți s-o cumperi dacă vrei.
- Marcus,cât de binevoitor ești.Gwen zâmbi larg.Deși,de fapt,e casa mea.
- El se aplecă și îi șopti la ureche:
- O să discutăm despre asta,precum și despre alte câteva chestiuni.
- E foarte binevoitor din partea amândurora.Paul le zâmbi fiicelor lui.E evident,din ce am auzit și am văzut în seara asta,că există multă afecțiune între voi toți.
- Cred că să locuiesc în imediata vecinătate a familiei tale...

- A familiei noastre,zise Gwen prompt.Paul zâmbi.
- Cred că e o idee excelentă.Cel puțin deocamdată.
- Dar deocamdată,interveni madame Freneau și înaintă,ar trebui să ne întoarcem cu toții acasă.E umed și întuneric,și copiii ar trebui să fie deja în pat.
- Urmă ceva agitație pentru a face aranjamentele necesare și,în răstimp de minute, grupul se împărți în diverse vehicule pentru călătoria înapoi acasă la madame Freneau.Gwen și Marcus aveau să ia trăsura lui.Urmăriră cu privirea cum trásurile împrumutate de duce se îndepărtară,apoi o porniră spre trásura lor.
- Să știi că nu le-ai pierdut,zise Marcus cu blândețe.Nu cu adevărat.
- Știu.E mai bine că s-a terminat așa.Și-au recăpătat tatăl,și...Lupta să-și stăvilească un nou șuvoi de lacrimi.Și eu,ei bine,n-am fost niciodată prea pricepută cu copiii.A fost,de fapt,o ciudățenie că m-au plăcut cât de cât.
- Marcus râse.
- Prevăd că ai noștri copii o să te placă foarte mult.
- Marcus.Inspiră adânc,să se liniștească.În ce privește acțiunile mele,eu...
- Ah,o să avem o lungă discuție despre comportamentul dumitale,domnișoară Townsend...
- Lady Pennington,te rog.
- O foarte lungă discuție.Și în cadrul ei,vor apărea și chestiuni precum încredere și independență,onestitate și impuls și cuvinte precum „pentru totdeauna”.
- Marcus.Se opri și își ridică privirea spre el.În biletul meu,am spus că te voi iubi pentru totdeauna și am vorbit serios.
- Nu mi-ar fi folosit la nimic dacă ai fi fost peste mări și țări.O trase cu putere în brațele lui.Te-aș fi urmărit,să știi.Chiar dacă mi-ar fi luat toată viața,te-aș fi găsit.Intensitatea jurământului lui o lăsă fără glas.
- Așa am sperat și eu.El ridică dintr-o sprânceană.
- Da?
- Trebuie să înțelegi,nu pe tine te păraseam,împrejurările erau de vină.N-am vrut niciodată să te părăsesc.La urma urmei-îl luă de gât-,mâna sortii a făcut să ne întâlnim.
- Ajută puțin de o mână ceva mai hotărâtă.Râse.Deși,uite,acum îmi vine ideea că mama ursitoarelor este zeița necesității.Mamele care fac așa cum simt ele că e mai bine par a fi o chestiune eternă.Ea îl privi cu ochii mijiți,încurcată.
- Poftim?
- O să-ți explic mai târziu.Deocamdată...O trase mai aproape de el.E de-ajuns să spun că,începând din acest moment,n-o să îngăduim nimănui,nici destinului,nici ajutoarelor lui să intervină între noi.

- Absolut nimănui.În clipa când cuvintele îi ieșiră din gură,își dădu seama că nu rostise nimic mai adevărat în viața ei.Spune-o,Marcus.El zâmbi larg.
- Pentru că,dacă o spun cu glas tare,o să fiu fericit?
- Pentru că,dacă o spui cu glas tare,o să fim amândoi fericiți.
- Și chiar vom fi,Lady Pennington.Se aplecă să-i atingă buzele cu ale lui.Pentru totdeauna,Gwen.Ea se topi lângă el și știu că găsisese tot ce-și dorise în viață în acest bărbat arogant și arătos și mult,cu mult mai mult.
- Într-adevăr,de acum înainte,aveau să împartă bucuriile și temerile,fiecare râset și fiecare lacrimă,în fiecare ceas din fiecare zi.Aveau să apară și copii,care să crească la adăpost și in siguranță,fără a se întreba vreodată dacă sunt sau nu iubiți cu adevărat.Și mai știa că,dincolo de angajamentul luat într-o grădină,sub privirea vigilentă a ursitoarelor,șapte ani și jumătate nu aveau să aducă sfârșitul a ceea ce găsiseră unul în celălalt.
- Pentru totdeauna,Marcus.Și e abia începutul.

EPILOG

Să-mi ajute Dumnezeu să trăiesc o sută de ani și n-o să înțeleg niciodată firea ciudată și enervantă a bărbaților.Și ar trebui să trăiesc o mie de ani înainte de a mă descurca fără ei.

Helena Pennington

Șapte ani și jumătate mai târziu

- Ce ciudată perioadă a anului să dai o petrecere,nu crezi? spuse intrigată Lady Berkley.Ce i-o fi apucat să facă așa ceva toamna?
- Mie,una,Marian,îmi place perioada asta din an.Pe deasupra,au spus că e o aniversare.Helena Pennington privi de pe terasă la pajiștile vaste ale domeniului Holcroft și la oamenii care se învârteau pe-acolo.O mulțime de prieteni și membri ai familiei.A unei promisiuni,cred.Marian chicoti.
- Am procedat bine,Helena.
- Da,într-adevăr.Helena încuviință din cap cu satisfacție.De la cei doi fii ai noștri avem șase nepoți acum,nu-i așa? Nu,șapte.Mereu am tendința să-i număr pe gemeni ca pe un singur copil.Ce prostie din partea mea.
- În curând vor fi opt,spuse Marian plină de sine.
- Fetele Loring au crescut frumos.Helena făcu semn din cap spre Charity și proaspătul ei soț.
- Buna creștere își spune cuvântul,încuviință Marian.
- La care se adaugă și o extraordinară mamă vitregă.

Tatăl lor s-a căsătorit cu înțelepciune.

-Într-adevăr, așa a făcut. O notă de inocență se auzi în vocea celeilalte femei. Și ce mai face domnul Whiting al tău?

-Domnul Whiting al meu e încântător. Helena refuzase cererea lui de căsătorie în repetate rânduri, dar se gândea ca anul acesta să accepte. S-ar putea să fie distractiv, și măcar așa avea să facă să dispară acele priviri amenințătoare din partea lui Marcus ori de câte ori apărea în discuție numele lui Whiting. Întru totul încântător.

-Mă gândeam să-mi iau și eu un nou avocat. Marian îi aruncă o privire insinuantă, și ambele femei râseră.

-Viața s-a dovedit a fi extraordinar de frumoasă, cred.

Într-adevăr, Helena nu-și putea aminti să fi fost atât de mulțumită cum fusese în ultimii șapte ani și jumătate.

-Am realizat tot ce ne-am propus, și încă și mai mult. Totuși... Marian oftă. Îmi cam lipsește Societatea Doamnelor pentru îmbunătățirea Viitorului Angliei.

-Prostii! Pentru moment, e doar un respiro. Toate am muncit extrem de intens. Și gândește-te ce distracție va fi când următoarea recoltă de progenituri va fi pregătită pentru căsătorie.

-Cu siguranță nu vor fi tot atât de îndărătnici ca părinții lor când vine vorba despre obligațiile matrimoniale, nu?

-Păi, dacă nu, atunci unde ar mai fi provocarea?

Privirea lui Lady Berkley o întâlnește pe a Helenei, și cele două prietene izbucniră în râs.

-Cel mai fermecător lucru - Marian se străduie să-și recapete suflul - e că, atunci când va veni vremea, vom avea tot sprijinul părinților lor, sau cel puțin pe al mamelor.

-Într-adevăr, nu pot întrevedea o epocă în care o mamă demnă de acest nume n-ar dori să-și vadă progenitura făcând o căsătorie potrivită.

-Și, cu noroc, să găsească și dragostea. Marian chicoti. Suntem niște romantice, Helena.

-Prostii, Marian. De fapt, cred că suntem foarte practice. Am ferma convingere că nu-i nimic mai bun pe lumea asta... Privirea îi alunecă înapoi spre viitorul ei soț, și zâmbi cu certitudinea că totul era în regulă pe lume. Și, chiar mai mult, că și ea contribuise la asta. Decât dragostea cu propriul tău soț.

SFARSIT